Đặc San Vô Vi

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI THẾ GIỚI

SỐ 7 THÁNG 9 NĂM 2018

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

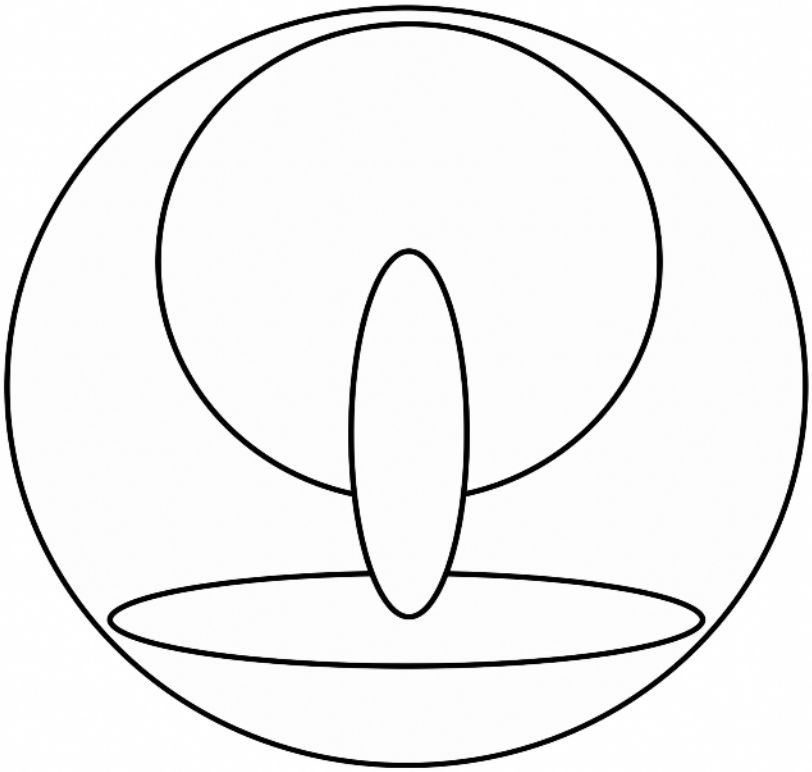

Đại Hội - Vô Vi Quốc Tế Yangon-Myanmar - 2018

CHÀO MỪNG ĐẠI HỘI VÔ VI QUỐC TẾ

DU HÀNH ĐẠO PHÁP 2018

Đặc San Vô Vi

PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP
TIẾNG NÓI CỦA BẠN ĐẠO VÔ VI KHẮP NĂM CHÂU

Chủ Biên: Vô Vi

Thực Hiện: Ban Biên Tập Đặc San Vô Vi

Bài Vở Và Hình Ảnh: Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi

Cần cống hiến những bài vở như sau:

1. Xây dựng giải trí thanh nhẹ.

2. Trình bày trật tự sau khi dày công thực hiện pháp môn, thành đạt đến đâu diễn tả đến đó.

3. Tin tức liên hệ đến cộng đồng Vô Vi.

4. Không nhận những bài báo thiên cơ có thể xáo trộn đến điện năng tu học của bạn đạo.

5. Những bài vở hữu ích, như giúp đỡ gia tăng sự thanh tịnh đối phó với hoàn cảnh hiện tại.

6. Đóng góp sự chung vui hòa bình, giải thông đời đạo, hướng về thanh tịnh mà tiến.

7. Không được chỉ trích một ai, ngoài sự xây dựng tâm linh

Kính Bái,
Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

"Tình thương của chúng ta là tình thương Vô Vi,
trong cái tăm tối đi tới cái sáng suốt,
trong cái không càng không hơn đó là sự sáng suốt."

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
1923 - 2009

Lá Thư Đặc San Vô Vi

Kính thưa quý bạn,

Nhân dịp chào mừng ***Xuân Vô Vi 2018*, Ban Biên Tập Đặc San** *(BBTĐS)* xin chân thành tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy, cùng với Bạn Đạo Vô Vi ở khắp Năm Châu đã phát tâm hỗ trợ cho Đặc San Vô Vi (ĐSVV) có cơ duyên cùng bạn đạo tiếp tục đồng hành, với sứ mạng đem Chơn Lý, cùng lời hay ý đẹp đến với đại gia đình Vô Vi. Nhân đây, *BBTĐS* xin gởi lời chào mừng đến ***"Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2018"***, được tổ chức tại ***khách Sạn Summit Parkview Yangon Hotel***, thủ đô ***Yangon, Myanmar***. Kính chúc Đại Hội thành công tốt đẹp.

Một năm thắm thoát lại qua, thời gian cứ thôi thúc, mỗi lúc càng nhanh, càng sống động cho kịp kỳ thi họp mặt, mỗi năm một lần của bạn đạo, sau một năm dài tu luyện, vượt qua bao thử thách trong cuộc sống động loạn của trường đời.

Kính thưa bạn đạo,

Mặc dù Vô Vi đang trong giai đoạn khó khăn, thử thách. Nhưng tất cả mọi hoạt động trong cộng đồng Vô Vi vẫn sống động và nhịp nhàng lướt theo định luật phát triển theo khả năng và trình độ sẵn có của người tu. Tất cả mọi đóng góp của bạn đạo đều nằm trong khuôn khổ giáo dục mà Đức Thầy đã để lại, và được áp dụng vào những chương trình phát triển thiết thực trong cộng đồng Vô Vi nói chung, song song với cuộc cải cách, giáo dục phần tâm linh của cá nhân nói riêng.

Và tất cả những bài học trong việc phát triển chung này, cũng được Bề Trên lưu ý, sàng sẩy; bạn đạo công kích, lên án, không khác nào những hồi chuông cảnh tỉnh, giúp cho hành giả sáng suốt và ý thức hơn qua những quy trình tu tập và phát triển chung cho tương lai của Vô Vi, trong giai đoạn thiếu vắng Đức Thầy.

Tuy là không có sự hiện diện của Đức Thầy, nhưng bạn đạo vẫn tích cực phát tâm ấn tống **Kinh Sách, Đặc San, audio, video** qua những lời chơn lý giảng dạy mà Đức Thầy đã lưu lại. Những chương trình làm phước, cứu trợ, vẫn liên tục được thực hiện, nêu cao tinh thần tu tập và quảng bá **Pháp Thiền Vô Vi** sâu rộng đến cộng đồng nhân sinh.

Đây là pháp tu phước huệ song hành, thực thi theo lời chỉ dạy của Bề Trên :

Công phu, công quả, công trình.
Tam công tứ lượng, con trình Cha xem.

Để tiếp tục lý tưởng và cuộc hành trình cao thượng này. ĐSVV ước mong có được **Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu,** như là một món quà tâm linh dâng lên **Thầy Tổ**, gởi đến bạn đạo đồng hành, và từ đó trở thành phương tiện giao lưu, giúp bạn đạo xa gần có thể chia sẻ và bày tỏ tấm lòng tri ân, hiếu kính đến với Bề Trên và Tổ Thầy.

Ban Biên Tập xin chân thành cảm tạ bạn đạo Vô Vi đã tin tưởng và nhiệt tình phát tâm hỗ trợ bài vở, hình ảnh, cũng như tài chánh, tiếp tay duy trì ĐSVV - Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu.

Chúng con, kính xin Bề Trên, Đức Tổ Sư, Đức Thầy quang chiếu và chứng tâm cho tất cả những chương trình quảng bá ***Pháp Thiền Vô Vi*** đến với công chúng.

Đặc San Vô Vi xin cầu chúc toàn thể quý bạn đạo và gia quyến gặt hái được nhiều thanh quang điển lành trong 3 ngày Đại Hội.

Kính Thư,
Ban Biên Tập ĐSVV

Tổ Sư - Đỗ Thuần Hậu
1883 - 1967

Đại Hội Vô Vi Quốc Tế
Du Hành Đạo Pháp

Đại La xoay chuyển khắp năm châu
Pháp Lý Vô Vi rất nhiệm mầu
Xây dựng vô cùng trong Đạo Pháp
Quý tưởng Trời cao tâm hành triển
Học hỏi vô cùng tâm tự tiến
Phục vụ thành tâm, tâm tự giác
Quyết định tự tu chẳng đổi dời
Quy y Phật Pháp thành tâm tiến
Hướng về Trời Phật óc sáng choang
Dẹp bỏ thị phi tâm tánh hiền
Thực hành Chánh Pháp tự đạt duyên

San Diego, ngày 9 tháng 1 năm 2009

Lương Sĩ Hằng Vĩ Kiên

Tình Thương

(*Sài Gòn ngày 03/08/1974*)

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày tôi vắng mặt, nhưng mà âm thanh tôi vẫn đến với các bạn. Sự nhớ nhung nung nấu thử thách lần lần, giữa chúng ta trong cái tiềm năng cương quyết tu tịnh, và thành kính tự sửa chữa lấy mình, tương đương cùng một hành động dẫn tiến. Cho nên, chúng ta có một sự nhớ nhung lẫn nhau, đặc biệt trong cái tình thương không có thể tả xiết. Tình thương ấy phải chung chạ nơi sự thất tình lục dục, hay là tiền của hay là địa vị ? Không! Tình thương của chúng ta là tình thương Vô Vi, trong cái tăm tối đi tới cái sáng suốt, trong cái không càng không hơn đó là sự sáng suốt. Sự sáng suốt đó mọi người đã và đang có.

Hiện tại chúng ta đang thực thi, để tiến tới thật sự sáng suốt hơn. Cho nên, sự sáng suốt đó, nó mến chiếu sự sáng suốt ở bên trên, chớ không phải rằng tình thương giả tạm của thế gian. Nhưng mà chúng ta tu ở đây, mọi người các bạn tuy rằng gặp nhau, kẻ nói qua, người nói lại, trong đó nó có những cái câu trược thanh, có những cái lời nghịch thuận. Đó là những cái dẫn giải tiến kinh của bộ óc của mọi người, chớ không phải là nói đó để mà gây gổ, nói ra để mà chê bai. Không ! Nói ra để tìm hiểu, tìm hiểu sự thanh tịnh của người hành giả, thanh tịnh của người đã tu. Có người tu một năm, hai năm; có người tu một tháng, hai tháng, để xét với nhau, đo lường với nhau, tìm hiểu lẫn nhau. Sự tiến triển, mình đã được thanh tịnh mức nào, chứ không phải sự tiến triển, sự tiến triển phô trương ra bên ngoài. Không đâu, sự tiến triển mà các bạn đang dò xét ở trong cái thiền đường của các bạn đang ngồi đây, là tự ý xét lấy thanh tịnh của mình. Tuy rằng, người đối phương la lô nói việc nầy, việc kia, việc nọ, nhưng mà ta có thể chịu được không, ta có chấp đối phương không, hay là ta tìm hiểu nơi ta đã được thanh tịnh không ? Cho nên, bên Phương Pháp Vô Vi của chúng ta cần trau dồi sửa đổi trong cái thực tiễn tự hành. Khai kinh là mở cái thần kinh nẻo hốc, bộ óc của các bạn càng ngày càng sáng suốt. Lúc đó, các bạn mới biết rằng cái sự từ bi, bác ái là gì ? Buông bỏ ra để cho nó hoà cảm với tất cả, rồi nó tìm hiểu nơi tất cả, kết tinh chẳng có bao nhiêu, chỉ có một điểm sáng suốt là xá lợi phất.

Cho nên, chúng ta tu ở đây, người chưa đạt được tự ứng khẩu thuyết pháp, thì người đã thực hành trong cái Pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định. Đó là nó đánh đổ những cái sự trược ô phức tạp, chấp mê, rồi nó đi lần lần tới sáng suốt xá lợi mô ni châu xuất phát. Chúng ta nhắm mắt thấy ánh sáng. Rồi một thời gian sau các bạn cố gắng tu, nó thừa tiếp cái thanh điển ở bên trên. Lúc đó thì bộ đầu hào quang khai mở, thì trong lúc ấy các bạn muốn nói pháp, và dẫn tiến bất cứ một tâm trạng gì đau khổ, tiến về cái không động giải minh. Tôi xét thấy không có khó khăn, nhưng mà trước hết chúng ta phải sửa ta, tu lấy ta và nhờ đối phương mà chúng ta mới được tiến, nhờ vợ chồng, nhờ anh em, nhờ bạn bè, nhờ đạo hữu, trong cái sự kích bác phê bình, để tìm hiểu cái tâm tánh chúng ta còn chấp họ không. Có nhiều hành động làm cho các bạn khó chịu. Các bạn đã muốn thuyết pháp trong sự tìm hiểu của các bạn, muốn cống hiến cho tất cả những người mới tu, hay là nói cho những người đã tu biết rằng: Tôi đã cố gắng tu cho tôi mới được ngày nay, thì có nhiều bạn nghe được và nhiều bạn không thích bỏ ra đi. Cái chuyện đó là để thử thách, coi thử cái sự thanh tịnh quang chiếu của chúng ta đã đến đâu.

Chớ chúng ta không nên nói: *"Ờ, người đó chán chúng tôi. Người đó ghét tôi"*. Không! Bởi vì sự hiểu biết của tôi, là hữu ích cho tôi mà thôi, còn tôi có thuyết trình ra cho thiên hạ nghe đây nữa, thì tôi cũng đem một phần ảnh hưởng. Nhưng mà người tìm hiểu biết được tôi một, hai, ba, bốn, năm chục phần trăm không biết chừng. Cái đó là tùy nghi sử dụng. Cho nên, chúng ta có cái cơ hội để tương ngộ hàng tuần, gặp nhau hàng tuần để hỏi han về tu tịnh, nhưng mà đó là có phần thiêng liêng. Phần thiêng liêng là gì ? Phần thiêng liêng là phần hồn của các bạn. Khi các bạn đã chấp nhận tu thì các bạn hướng thượng, nghĩ về Tiên Phật, nghĩ về cái cõi thế gian kêu bằng vô hình. Nhưng mà cõi đó là cõi trường cửu, không có ai cướp giật, không có ai phá khuấy. Tiên Phật là nơi an định cho tất cả những phần hồn. Nhưng mà làm sao mới đạt được đến cái cõi đó? Chính mình phải tu, phải sửa, phải tiến, nó mới đạt tới đó. Còn nếu mà chúng ta không chịu tu, không chịu sửa, không chịu tiến, vì một việc chút nhỏ nhen của ngoại cảnh. Dư luận thỏ thẻ bên tai chúng ta, mà chúng ta buồn bực người nầy, buồn bực người kia, buồn bực người nọ, làm sao chúng ta tu được.

Chúng ta học để làm gì ? Học để biết những sự việc mà chúng ta chưa biết ngay ở trong trường.

Bây giờ chúng ta biết, chúng ta đi chấp thiên hạ là chấp cái gì ? Đó là cái chuyện quá sai lầm. Cho nên, chúng ta đã có một cái phương pháp, và đã có một cơ hội nghiên cứu trực tiếp với những người đã tự khắc phục lấy họ. Ngày nay, họ mới đạt được sự thanh tịnh, hồn nhiên hoà cảm với vũ trụ, hoà cảm với thinh không thiêng liêng Trời Phật. Thì cái đường lối đó chúng ta phải đi bằng thứ tự. Tôi thường nói hạ thừa, trung thừa, thượng thừa

các bạn phải đi. Nhưng mà các bạn phải vấp phải, bởi vì trước kia các bạn đã có ngôi vị, có ngôi thứ, có sự thanh tịnh an khương của phần hồn. Nhưng các bạn đang tự động ly khai xuống thế gian, ngậm lấy cái sự chua cay, chát đắng, mặn nồng, ăn phải cái trái cấm mà câm luôn. Nhiều người ngồi đây nói trái cấm tôi ăn trái cấm hồi nào, mà ông nói tôi câm luôn. Chúng ta lần lượt đây rồi các bạn sẽ chứng minh rõ ràng. Chính các bạn đã ăn phải trái cấm của Chúa đã nói và cũng như bên Phật đã nói. Hỏi cái trái nào mà trường sanh bất tử ? Là các bạn công phu đây rồi, các bạn soi hồn, nhắm mắt thấy ánh sáng Mô Ni Châu xuất phát. Mà các bạn cương quyết tiến theo cái ánh sáng ở bên trên, đưa nó đi tới cực thanh, cực tịnh, hồn vía tương hội. Thì cái quả đó là cái quả trường sanh bất tử. Còn các bạn đem sự sáng suốt của các bạn, khai thác nơi thất tình lục dục. Rồi tôi hỏi: *"Mình bước xuống cấm giới, thì mình đạt sẽ cái thành quả cấm giới."*

Ở thế gian ngoại cảnh mà làm những điều đó, về thất tình lục dục, công khai giữa chợ giữa búa họ còn cấm. Còn về cái phần thiêng liêng sáng suốt ở bên trên, mà chúng ta đã chưa biết ta. Mà chúng ta tạo thêm một cái đường lối đó, rồi cái thành quả của thất tình lục dục, nó đã đưa các bạn đi đến đâu ? Chính chúng ta ngồi ở đây. Chúng ta, mọi người đều đã đang bị cái sự việc đó nó bao vây, và nó đem lại thành quả bất chánh cho nội tâm. Vợ chồng thương yêu, sanh con, đau khổ vì con, nhịn nhục vì con, hiểu biết nhưng mà không biết sao nói được, muốn giải quyết cũng chẳng có xong. Đó, là các bạn gặp phải một cái thành quả cấm giới, đau khổ lắm triền miên nó lôi cuốn kiếp nầy đến kiếp kia, kiếp kia cho đến kiếp nọ. Hai nơi phân minh rất rõ ràng, quả trường sanh bất tử, là các bạn cương quyết tự khắc phục tu hành, mở phần thanh điển trên bộ đầu, kết tinh xá lợi phất. Đó là một cái thành quả rất đẹp, còn nếu mà các bạn bước tiếp tục vào cái thất tình lục dục, là cái thành quả đó nó sẽ đi vào triền miên nan y tại thế.

Hỏi: *"Chớ tôi lập ra thế gian tôi làm điều phước, sanh con đẻ cháu, mà ông nói vậy là sai"*. Không! Chúng ta kiểm chứng lại. Người đông chừng nào chiến tranh càng gay gắt chừng nấy. Người đông chừng nào sự phẫn nộ càng nhiều, gây hấn càng nhiều, bày biểu sự sai lầm càng nhiều, giết chóc càng nhiều. Thì bây giờ chúng ta nói: *"Hỏi lại cho kỹ. Không đời lấy gì có đạo. Không có cha mẹ lấy gì có ta"*. Thì cái nguyên căn đó đối với một Tiên đồng, thì người ta nhận xét hai thành quả rõ ràng. Một là tiến lên trên phần hồn vô sanh vô tử bất diệt, thì tất cả những phần hồn được quyền tiến lên và được quyền đi xuống. Chớ thế gian đâu có tạo ra phần hồn, mà các bạn làm được phước gì. Thế gian tạo ra cơ hình mà thôi, còn cái phần hồn nếu mà không có chỗ lưu trú họ sẽ tiến theo cái chiều hướng khác. Ở bên cõi vô hình khối Địa Tiên rồi tới Trung

Thiên, rồi tới Thiên Tiên, rồi tới Phật Giới họ cũng vẫn tu chớ không phải là nung nấu ở trong cái thể xác nầy mới tu được.

Nhưng mà cái phần từ thể xác mà không biết nhận định lấy mình, rồi đi tới cái chỗ chết, xác thác ra ma. Rồi hỏi những người đó có cơ hội tu không? Có ! Họ gặp phải những sự giày xéo của sự sanh sống. Đời sống của một con ma, của một con quỷ, rồi cái sự đau khổ đó nó triền miên. Một ngày kia họ sẽ thức tỉnh. Lúc đó, họ mới tự giải tiến lên trên. Họ tiến về cái cõi Tiên Phật để lo tu tịnh. Hồn vía họ cũng vẫn tương hội, nhưng mà thời gian nó có hơi chậm hơn là mang thể xác con người. Cho nên, thể xác con người nó đầy đủ ngũ vị. Thường thường ma quỷ nó muốn xâm chiếm cơ thể, để cư ngụ ở trong cái thể xác đầy đủ ngũ vị. Nhiều người bị ma xâm nhập dùng pháp thuật để đuổi ra chỉ một thời gian tạm mà thôi. Nhưng mà chính chủ nhân ông bằng lòng, là người làm chủ cái tiểu thiên địa nầy, là người đã bị xâm phạm đó thức giác, tự sửa chữa, đánh đổ, thì cái phần hồn của ngoại xâm nó phải ly khai.

Cho nên, phần hồn luôn luôn trường tồn, và luôn luôn được tiến triển theo đà tiến của nó. Còn cái cõi thế sanh tạm bợ nầy chỉ thừa hành trong một cái thức giác mà thôi. Tuy chúng ta ở thế gian mấy chục năm, một trăm năm, nhưng mà rốt cuộc người nào cũng vậy, sanh, lão, bệnh, tử, rồi cái đau đớn già nua, rồi đâm ra thức giác, chính tôi đã làm điều sai lầm quá nhiều. Tôi chưa hiểu lấy tôi. Tôi không chịu sửa lấy tôi, và tôi nung nấu cái bản tính tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Ngày nay, tôi mới mang những cái bịnh nan y, rồi đâm ra lính quýnh không biết đây rồi sẽ đi đâu, sẽ về nơi nào, cái đơn vị nào mới là chỗ chơn chánh của tôi. Cho nên, chúng ta vì cái lẽ đó, trong cái đường đi tịch mịch âm u không thể giải quyết được. Cho nên, chúng ta mọi người đây, nghiên cứu tự sửa chữa lật đổ cái tình thế hiện hành, trong trí, dũng, đại hùng, đại lực, đại từ bi. Sửa mình để tiến chắc chắn ta phải tiến. Sẵn có cái pháp nầy là nó bảo vệ cho đủ mọi phương diện của bạn. Bạn soi hồn tự xuất phát luồng thanh điển bộ đầu. Bạn làm pháp luân đánh đổ tất cả những trược điển, nó đi theo đại tiện và tiểu tiện lỗ chân lông. Sở lưu là phần thanh điển để các bạn mới thừa tiếp cái thanh điển ở bên trên. Sự cảm ứng của các bạn nó sẽ thay đổi, và nó sẽ tiến lần trong cái đà tiến đi lên chớ không đi xuống.

Tuy rằng, các bạn đã sống chung trong một cái gia đình, tạo ra một cái cảnh thế sanh ở thế gian, trong cái kích động và phản động của cái gia cang. Nhưng mà, chúng ta bình tâm chấp nhận, rồi chúng ta sẽ vui cười, vui cười để xem xét do những hành động xung quanh của chúng ta, từ cái manh áo, miếng cơm, lời nói, đều là ở trong cái tinh thần xây dựng, và đưa chúng ta tiến tới tột độ Vô Vi. Nhiều bạn bước vào tu đây, thấy tôi gặp khó khăn nhiều quá, nhưng mà theo cái sự hiểu biết của tôi, thì tôi thấy các bạn đã tiến triển nhiều quá. Các bạn chấp nhận chịu soi hồn, chịu pháp luân, chịu thiền định, là các bạn đã bắt đầu sửa sai

những cái thần kinh nẻo hốc trong bộ đầu các bạn, thì tự nhiên sự tham lam bành trướng trước kia nó phải ngừng lại, và nó sẽ tiếp thu cái thanh điển ở bên trên.

Cho nên, các bạn vì bản tánh tham lam, các bạn thấy các bạn mất cái nầy, mất cái kia, mất cái nọ. Nhưng mà, các bạn cố gắng đi như quá trình của tôi đã đi, và ông Tư đã đi, thì các bạn thấy các bạn chẳng có mất cái gì. Vì nguyên bổn các bạn đến đây chẳng đem được một hột cát xuống thế gian. Rồi trong lúc các bạn đi hỏi chớ các bạn mất cái gì? Các bạn không có, lấy cái gì mất. Nhưng mà, các bạn mất hẳn sự sáng suốt. Đem sự sáng suốt của bạn đâm vào phục vụ ở trong cái chỗ tối tăm. Cho ta đây là tài. Ta đây là hay. Ta đây là tốt. Ta đây là giỏi hơn tất cả mọi người, vì ta đã học nhiều, ta đã hiểu nhiều. Nhưng mà, các bạn không chịu buông bỏ ra, để đi trở về cái thinh không điển quang, tự động có của bạn.

Thành ra, khi mà các bạn đã học rất nhiều, tìm hiểu rất nhiều. Nhưng mà, các bạn kiểm thảo trở lại, thì cái thành quả rất ít về phần thiêng liêng. Cho nên, ở đây đòi hỏi sự thực hành của các bạn, để các bạn sớm trở về với thiêng liêng tánh. Tất cả, nó hoà cảm với thiên nhiên, nhơn cảnh, Thiên cảnh, Phật giới, thì cái sự vui vẻ của ngũ uẩn và ngũ tạng của các bạn, nó sẽ nở đều cũng như trăm hoa đua nở. Cho nên, các bạn thấy những người tu, đi tới tột độ thanh cao mở bộ đầu, thì miệng họ lúc nào cũng tươi cười, chấp nhận giải đáp bất cứ cái gì các bạn đã và đang kẹt.

Hỏi người đó ngu sao? Không ! Người đó đã có một cái bình tâm sáng suốt. Người đó có phần thanh điển để chiếu rọi cho mọi tâm hồn đang lầm lạc, từ lãnh vực nầy cho đến lãnh vực kia, từ cái nút kẹt nầy cho đến cái nút kẹt kia. Người cũng dùng cái từ tâm, mà để chiếu rọi cho đối phương, để đối phương tự tìm hiểu lấy họ, rồi thức giác mà tu. Chớ không phải rằng người đó là điên cuồng, để trả lời những câu nói vu vơ. Cho nên, có một cơ hội các bạn được tiếp tục ngồi chung với nhau, đồng nghiên cứu với nhau, đồng thử thách với nhau. Tôi thấy cái chuyện rất cao quý và dẫn tiến các bạn tới một đạo pháp chơn chánh. Nếu các bạn dùng bình tâm tha thứ lẫn nhau, sau một cái lời trau dồi sửa đổi, có đi trong cái sai lầm chấp nê của thế gian, nhưng mà chúng ta phải tưởng nhớ lại Vô Vi, động rồi hết động, tức rồi hết tức, buồn rồi hết buồn, vui rồi cũng chẳng có vui, các bạn mới lãnh hội được cái bình tâm là gì. Sau cái đạt được cái bình tâm, thì các bạn đi nơi nơi đều dung hòa, không phải tới thiền đường nầy các bạn mới nói pháp được. Nhưng các bạn ở gốc cây kia, các bạn cũng nói được. Các bạn đi ăn một tô hủ tiếu trong tiệm nước, các bạn cũng có thể nói pháp được. Nơi nào đều có pháp để chính chúng ta sẵn có điển, từ động loạn chúng ta đã sửa chữa cho nó đến thanh tịnh. Ở lúc nào, và ở giới nào chúng ta cũng thanh tịnh và hoà đồng với tất cả.

Vì cái thiền đường chơn chánh của chúng ta là đâu? Thiền đường chơn chánh của chúng ta là một giờ khuya. Cái giờ hôn mê đó,

mà chúng ta sửa từ cái tối đi tới cái sáng. Cái giờ đó là các bạn đang thu dọn, đi tới thật sự thiền tâm, chứ không còn chấp nhận sự mê loạn nữa. Thiền đường là để làm gì? Để đem lại mọi sự thanh tịnh cho mọi người. Cho nên, các bạn đến đây là một cái thiền đường. Khi các bạn bước vào thiền đường, sự suy tư các bạn nó đã bộc lộ ngay.

Tôi cần có phần thanh điển. Tôi cần có phần, có sự thanh tịnh. Tôi cần có cơ hội để tự sửa chữa. Một giờ khuya kia cũng vậy, các bạn soi hồn, pháp luân là các bạn cũng đi tới cái sự đứng đắn, cũng như các bạn bước vào thiền đường nầy.

Cho nên, hôm nay tôi không đến đây với các bạn, là tôi muốn để các bạn tự khai thác lấy các bạn, và tự mở thanh điển các bạn. Nhiên hậu, các bạn mới cảm giác, và tìm hiểu thêm cái phần thiên điển của riêng tôi, cái thanh điển của riêng tôi, và cái thanh điển của vũ trụ, và cái thanh điển trong cái khối Vô Vi, của những bạn đạo của chúng ta tu, và đã lìa thể xác nhưng mà vẫn tới hội ngộ với chúng ta, trong mỗi kỳ thứ bảy hay là chủ nhật. Bất cứ, các bạn ngồi ở khối nào, cũng có cái sự giúp đỡ và xây dựng. Cho nên, tôi rất hy vọng các bạn nên tiếp tục cởi mở lẫn nhau, tìm hiểu lẫn nhau sau một cái thời thiền. Rồi chúng ta mới lấy cái điển thanh lọc cái điển, hoà cảm từ nam, phụ, lão, ấu, kẻ lớn, người nhỏ cũng đồng đứng trong một tâm trạng tiến về thanh tịnh thay vì động loạn. Chúng ta không muốn làm cho nó mất pháp. Hỏi chớ pháp ở đâu mà làm cho nó mất ? Ở đây không cúng, không quảy, không làm gì mà làm sao cho nó mất. Bởi vì, mỗi người đều có sự thanh tịnh, chúng ta không muốn mất sự thanh tịnh đó. Chúng ta tiếp tục khai thác sự thanh tịnh sẵn có của chúng ta, để tiến tới sự thanh tịnh tột độ, và hoà cảm với thanh tịnh của Đức Di Lạc, Đức Di Đà đang vui cười chiếu rọi, dẫn dắt tâm hồn của các bạn từ giờ, từ phút, trong lúc các bạn tưởng mến đến người, thì chúng ta mọi người thực thi đạt tới sự sáng suốt. Tôi hỏi lúc đó các bạn mới thấy tình thương là gì ? Thương ai hơn họ thương mình hơn ai. Nếu các bạn không biết sửa lấy bạn, các bạn đi dao động, việc nầy tới việc kia, việc nọ, rốt cuộc kết quả là gì ?

Cho nên mình phải sửa lấy mình, sửa lấy ta không có nên phung phí, không có nên chà đạp ta quá nhiều, phải nung nấu khai thác, nuôi dưỡng ngũ uẩn để cho nó tiến lên tới Vô Vi không động, rồi tận dụng khai thác luồng trược điển của ngũ tạng, để cho nó hoà đồng với ngũ uẩn, đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Lúc đó, cái niềm vui nó sẽ đem lại cho mọi gia đình, niềm vui nó sẽ đem lại cho mọi xã hội, niềm vui nó sẽ đem lại trên mảnh đất phù sanh, bất cứ một quốc gia nào. Chúng ta đã có nơi trú ngụ. Chúng ta là một vị thiêng liêng giáng xuống thế gian, nhiều kiếp chớ không phải mới đây, triền miên, triền miên ở trong cái khổ ải, luân hồi, luân hồi cho đến ngày nay. Chúng ta được tương ngộ cảm mến.

Các bạn tu đây rồi các bạn sẽ thanh tịnh. Các bạn mới hiểu được cái quá khứ của các bạn cùng tôi ở nơi nào, 500 năm về trước chúng ta ở đâu, tương ngộ bằng cách nào, phân tán sai lạc bằng cách nào, rồi mới quyết định cho cái vị lai. Cho nên, có tiền kiếp, mới có ngày nay, có kiếp trước mới có kiếp sau, thì chúng ta tu ở đây rồi càng ngày nó càng mở. Các bạn tiến vào thật sự thanh tịnh của điển giới rồi. Lúc đó, các bạn thấy mọi việc của chúng ta, tương ứng xuất hiện ở trước mặt, trong thâm tâm mọi người đều hiểu lấy, rồi tự nắm đó mà tu tiến. Cho nên, cái tình thương Vô Vi. Thương ở trong không, thương có, thương không thương, của chúng ta hiện tại, là đường lối dẫn tiến cho các bạn tu. Nhiều khi các bạn cảm mến những bạn đạo tu hành ở đây, các bạn đến gặp mặt, gặp rồi một thời gian các bạn cũng chả thấy có cái gì, rồi các bạn đi trở về không gặp người ta nữa. Thì trong cái chuyện đời nó mới phê bình, là người đó tu làm sao làm sao, rốt cuộc cũng chẳng có gì, nhưng mà bữa sau, tại sao nó muốn gặp lại người đó nữa ? Trong cái không mà cho nó là không ra gì, nhưng mà nó lại có, là do đâu ? Do sự công phu tương đương của hai bên, bạn về bạn lo, bạn nầy lo tu, bạn kia lo tu, rồi nó lại muốn tương ngộ để hỏi coi.

Cũng như chúng ta ở đây có chú Ngầu, ăn nói không văn hoa, không văn chương, rất mộc mạc, bản tính độc tài, muốn cái gì thì nói cái nấy. Nhưng mà nhiều người nghe qua rồi, thằng nầy nó phá đạo làm hư công chuyện, nhưng mà rốt cuộc là tại sao cũng muốn gặp chú đó coi tại sao ?

Chú đó không phải là người học thức, không phải người trí thức, mà tại sao có thể nói những cái câu móc méo như vậy. Hỏi chú học ở đâu, làm sao có. Cho nên, sự thắc mắc của các bạn, các bạn cũng tìm hiểu, và các bạn cũng sanh nghi rằng: Cha nầy chắc có chút đỉnh điển gì đây, mình lại gặp coi thử nó nói sao. Rồi mình chọc coi thử nó thế nào, thấy nó cũng chẳng buồn mình, mà chính mình buồn nó là có. Nhiều bạn đang buồn chú Ngầu ghê lắm, cho chú Ngầu là kẻ phá hoại. Nhưng mà sự thật chú Ngầu muốn mọi người tu cho mau giỏi để dắt chú Ngầu.

Chú Ngầu thấy chú Ngầu ngu lắm. Chú Ngầu không biết làm sao tiến lên được. Trong cái tiềm thức chú Ngầu muốn nói, hiểu nhưng mà chú Ngầu nói không được, có bao nhiêu đó mà chú Ngầu tức tới ngày nay. Cho nên, lắm lúc tôi nói ra đây có chú Ngầu thiền, nhiều khi chú Ngầu cũng ấm ức rơi lụy. Biết, biết, biết, biết, nói không được, có bây nhiêu đó mà khóc, buồn bực, muốn tu, nhiều khi chửi bới tôi, nhưng mà do đó rồi một thời gian mới giải quyết. Bởi vì, mỗi cái căn quả khác nhau. Tiền kiếp, chú Ngầu làm những điều sai lạc, ác ôn. Ngày nay, cái căn cội của cơ thể nó thấp thỏi, thì cái gia cang nó cũng thấp thỏi. Cái gia cang nó làm trì trệ sự công phu của chú Ngầu, gia đình chú Ngầu khổ lắm. Nhưng bình tâm chú Ngầu xét chết là cùng, chỉ biết Đức Phật giải quyết tất cả mọi việc, cố gắng thực thi cái tình

thương đem lại cho mọi người, trước khi chú Ngầu chết. Gia đình vợ con, chú chán chê lắm, nhưng mà chú đã nhận thức rõ ràng, nhờ chúng nó, chú mới có ngày nay, nhờ chúng nó, chú càng tu nhiều hơn nữa, nhờ chúng nó sau nầy chú mới là thật sự đóng góp cho khối Vô Vi.

Chúng ta đã có cái gương ở trước mặt, có những bạn đạo tu tánh tình kỳ cục, không phải là học hay, nhưng mà ngày nay họ đã có một cái sự chịu đựng, không có thể tưởng tượng được. Cho nên, các bạn có cơ hội tiếp xúc với nhau, tới gia cang họ thấy, rồi mình tìm hiểu cái sự huyền diệu của cái phương pháp công phu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp nầy. Nó đã đem lại sự cương quyết và dắt dẫn cái đại hùng tánh của mọi người, trong cái mức chịu đựng mà người khác không có thể chịu đựng được. Tại sao người khác không thể chịu đựng được ? Họ là phàm tâm chấp nê, thì không bao giờ chịu đựng được, còn đằng nầy mình bước thẳng vào điển giới, hoà cảm, thành ra mình không có chấp nê, thì làm gì không chịu đựng được. Các bạn hoà cảm thay vì nghịch lại.

Cho nên, trước khi tôi đi, tôi còn lưu lại ở Sài Gòn, nhưng mà phần điển trong ba thiền đường không vắng mặt, để tìm hiểu nơi sự công phu của các bạn, và tìm hiểu cái tâm trạng tự xây dựng của các bạn. Rồi tôi đi rồi, đi nữa cũng không xa các bạn. Sự cố gắng và ảnh hưởng của tôi, tôi tin tưởng rằng các bạn đã thâu thập không nhiều cũng là ít, thì các bạn tiến lên đỉnh đầu thanh điển đó, thì sự cảm ứng, cảm ứng tương hoà giữa tôi và các bạn làm sao xa được. Chúng ta thương yêu mãi mãi, chúng ta giúp đỡ mãi mãi, chúng ta xây dựng mãi mãi. Chính các bạn ngước mặt lên Trời xem, phần thanh điển bên trên phải giúp cho chúng ta bất cứ giờ phút giây nào không ? Mà nếu các bạn đạt được luồng điển tương đồng với điển ở bên trên đó, hỏi chớ các bạn bỏ ai, thì tự nhiên phần thanh điển đó, nó phải chiếu rọi cho tất cả. Cho nên các bạn không bao giờ mất tôi, nhưng mà tôi không bao giờ mất các bạn. Chúng ta là thiêng liêng luân hồi xuống thế gian, đây rồi chúng ta nắm tay tạm ở thế gian đây, rồi phần hồn chúng ta một ngày kia sẽ tương ngộ, đi tới sự hoà đồng dẫn tiến cho tất cả. Ước mong các bạn cố gắng tiếp tục và cho đối phương làm một cái cơ hội, làm một cái gương lành để sửa ta, nhờ đối phương kích động chúng ta mới hiểu ta, coi thử mức độ thanh tịnh đã đến đâu, chớ không nên chấp mà rủi có chấp đi nữa, về công phu rồi nó cũng giải cho các bạn. Bởi vì trình độ mới chưa hiểu thế nào họ cũng chấp lẫn nhau, còn cái chuyện kêu lễ giáo, lấy cái lễ nghi quá độ, để che lấp cái xấu xa của mình, thì ở thế gian họ đã làm nhiều quá rồi, cái tâm họ muốn giết bạn, mà cái miệng họ nói ngon lành, cái đó nó cũng có rồi, chúng ta không.

Chúng ta đi Vô Vi đem ánh sáng ra phơi bày tất cả, liệng ra đó, nói sắt là sắt, gang là gang, đồng là đồng. Các bạn nhớ rằng mỗi người họ phải trở về với thực trạng của họ, họ không có thể xa với thực trạng của họ, không

có xa cơ thể của họ, không có xa sự uyển chuyển của luồng điển ngũ tạng và ngũ uẩn của họ được. Cho nên, các bạn không nên chấp một ai, mà không có giận hờn một ai, không nên ghét một ai. Chính con của mình nó là nó. Nó có cái căn nguyên tiền định của nó. Con là con, mẹ là mẹ, chồng là chồng, thì tất cả mọi đơn vị đều phát triển, các bạn xem ở trên cái rừng rú cây ngay thẳng đẹp mắt không? Rồi các bạn xem vô trong cái rừng rú, cây cỏ nó lăng nhăng các bạn thấy nhức đầu không ? Cho nên, chúng ta lập lại cái trật tự, khi mà chúng ta đạt được thanh điển, thì nó mới biết Xá Vệ Quốc là gì, trật tự là gì, niềm tin vui mở là gì. Chớ còn chưa đạt được, lý luận việc nầy, việc kia, việc nọ, rốt cuộc rồi cũng là ở trong sự đau khổ và sai lầm. Cho nên, chúng ta đã bước vào điển giới, đã dốc bước vào thì bước cho luôn đi lên trên, thay vì đi xuống dưới. Tôi nhắc nhiều lần, căn nhà của chúng ta và của cải chúng ta, không có thể quản lý ánh sáng bên trên được. Ánh sáng hàng ngày chiếu rọi, ánh sáng đang quản lý chúng ta và kiểm soát chúng ta. Sự tăm tối của chúng ta không có thể kiểm soát được ánh sáng ở bên trên. Cho nên, các bạn không nên sai lầm. Khi ở trong sự sai lầm mà nó bộc phát của nội tâm, các bạn nên tưởng tới thanh điển của Trời Đất đang kiểm soát chúng ta, chứ chúng ta không có kiểm soát được đâu. Lúc đó, cái sự bình an nó sẽ về với các bạn.

Trước khi ra đi trong một thời gian ngắn, tạm xa các bạn, tôi xin gởi tình thương vào nội tâm của mọi người.

(***Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 3/08/1974***)

Vô Vi

Vô Vi nguyên lý không không

Lui về ánh sáng một lòng sáng choang

Tham thiền chẳng có nghĩ bàn

Về không thanh nhẹ cảm an cảm hòa

Sống trong ý thức một nhà

Trí tâm tu luyện chan hòa tình thương

Thực hành giải tỏa nắng sương

Bình tâm học hỏi tìm đường tự đi

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Ý Nghĩa Của Phù Hiệu " Tứ Đại Giai Không "

Đức Thầy Tám giảng về ý nghĩa của phù hiệu ***"Tứ Đại Giai Không"*** như sau:

"Phù hiệu nầy thích hợp cho người tu Vô Vi. Bên trên là vũ trụ quang chiếu cho khối óc và cơ tạng con người. Người thực hành dụng ý niệm ***Nam Mô A Di Đà Phật****, tự mình phát quang, hòa hợp với vũ trụ quang. Bên dưới là* ***Tứ Đại Giai Không****. Hai bánh xe điển quang hai bên là Tả Bành Chất, Hữu Bành Cư; nhờ đó con người mới có sự quân bình đi đứng. Chính giữa là Trung Bành Mạng. Hành giả nhìn phù hiệu này sẽ được nhắc nhở đường lối tự mình tu tiến, toàn thân của người thực hành Vô Vi là điển quang. Nhìn đó mà hành thì tương lai sẽ có kết quả tốt. Nhìn để thực hành, để tự phát triển hơn là nhờ sự phù hộ".*

Hỏi: *Tấm logo Vô Vi để đeo có chữ Tàu "Nam Mô A Di Đà Phật"; nếu được Đức Thầy cầm đến thì hiệu lực gia tăng? Vậy trường hợp không có dịp gặp Đức Thầy thì phải làm sao ?*

Đáp: Trong lúc tham thiền để nó trong lòng bàn tay là đủ rồi.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Diễn Văn Khai Mạc
"Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2017"

Kính thưa Bề Trên,
Kính thưa Đức Tổ Sư,
Kính thưa Đức Thầy,
Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Hôm nay ngày 22 tháng 9 năm 2017,

Duyên lành tái hợp, theo ước nguyện của đại đa số bạn đạo, ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp 2017"*** được tiếp tục tổ chức tại ***Thansur Bokor*** (***Núi Tà Lơn***) vương quốc Cambodia, đánh dấu kỷ niệm lần ***ra đi thứ 8 của Đức Thầy kính yêu.***

Kính thưa Đức Thầy,

Trong bầu thanh quang điển lành, bạn đạo Vô Vi chúng con trong niềm hân hoan và tự hào với tràn đầy hạnh phúc cũng như ngậm ngùi, hồi tưởng lại những những chặng đường thăng trầm cùng với bức tâm thư do chính Đức Thầy gởi ra kêu gọi sự hợp tác tham gia ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** với những lời chân tình, tha thiết như***: "Ước mong các bạn cứu xét và cho phép tôi thực hành. Thật cảm ơn sự hợp tác với sự thành tâm của các bạn".***

Lời tha thiết kêu gọi thật ngắn gọn, mộc mạc, nhưng đong đầy tình thương yêu vị tha của một vị Cha già, một người Thầy, chỉ với một ước mơ trên dưới một lòng, thành tâm hợp tác, cùng Đức Thầy thực hiện được một chương trình ***Đại Hội Vô Vi*** hằng năm, do chính Đức Thầy sáng lập; với mục đích duy trì và tiếp tục phát triển những chương trình Vô Vi mà Đức Thầy đã chuẩn bị cho bạn đạo sau khi rời khỏi cõi trần.

Chính nhờ hạnh hy sinh và sự xếp đặt của Đức Thầy. Sự hình thành và ra đời của ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** đã trở thành một sợi dây tương thân tương ái, kết nối giữa bạn đạo trong và ngoài nước, có được cơ hội chung sống trong tình thương yêu tha thứ của Đức Thầy.

Kính thưa bạn đạo,

Ngoài những ngày chung sống họp mặt mỗi năm một lần. ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** cũng đã chính thức trở thành trung tâm đào tạo, tu học điển giới cho bạn đạo Vô Vi; được thực

hiện trong chương trình tu học Đại Hội hằng năm; bắt đầu từ những khóa học Vĩ Kiên đầu tiên do Đức Thầy chỉ dạy. Cũng nhờ có những khóa tu học này. Hằng năm, bạn đạo có thể kiểm nghiệm những ấn chứng tu tập của bản thân trong điển giới, qua những lời minh giải mà Đức Thầy đã hướng dẫn qua video. Và đây chính là những khóa học kim chỉ nam, liên hệ trực tiếp trong điển giới, rất bổ ích trong cuộc hành trình tu học của bạn đạo trong những năm Đại Hội đã qua.

Kính thưa Đức Thầy,

Để tiếp tục những chương trình phát triển Vô Vi theo đường hướng chung, cũng như đáp ứng lại nhu cầu phục vụ bạn đạo Vô Vi. ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** đã không ngừng phát huy những chương trình ôn và kiểm lại phương pháp công phu theo video hướng dẫn của Đức Thầy, song song với những chương trình ấn tống kinh, băng, sách, Đặc San Vô Vi, máy niệm Phật, phù hiệu ***Tứ Đại Giai Không*** đúng theo tiêu chuẩn đã được xuất bản khi Đức Thầy còn tại thế. Và tất cả những chương trình này không ngoài mục đích giúp bạn đạo và những bạn mới tu tránh những trường hợp tam sao thất bổn trong giai đoạn vắng mặt Đức Thầy.

Kính thưa Đại Hội,

Vượt qua mọi thử thách, sóng gió suốt một năm dài. ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** do chính Đức Thầy sáng lập, hôm nay chính thức hội tụ và khai mạc. Đây chính thực là tình thương, là ân điển mà Đức Thầy gởi trao cho bạn đạo và Đại Hội.

Tuy, với số lượng bạn đạo tham dự khá khiêm nhường, nhưng cái cảm giác thanh nhẹ và đầy đủ đó đồng tương ứng qua một đoạn di chúc mà Đức Thầy đã để lại như sau: ***"Cho nên, rất may mắn, đại phước đức, chúng ta được một số người nhỏ sống trong sự tương thân của tâm thức. Đó là điều quý, điều không bao giờ xa. Phải nghĩ, phải hướng thẳng về đó mới là đúng người tu. Giữ sự thanh tịnh và sáng suốt. Sự hiện diện của tôi để cho hành giả thấy trong tâm thức. Sự hằng hữu để cho hành giả nhận diện trong tâm thức, mới là đúng. Cho nên hành giả phải hành trong thanh tịnh và sáng suốt, mới thấy được sự hằng hữu của tôi."***

Những lời tương ứng di chúc đó ! Đã xác nhận được cái may mắn, đại phước đức cho một số nhỏ bạn đạo đang tham dự Đại Hội năm nay, cũng như chứng nhận được sự hằng hữu thực sự của Đức Thầy không chỉ có hiện hữu ở cái thể xác hữu vi như chúng ta đã được cận kề trong những năm đã qua; mà thực chất chính là trong cái Vô Vi diệu dụng, thanh tịnh sáng suốt, như là chủ đề Thầy ban cho ***Đại Hội "Du Hành Đạo Pháp"*** 2017 là ***Đại Hội*** "***Thanh Tịnh"***.

Thanh tịnh để quay về với cái tâm thức hồn nhiên sẵn có của chính mình, và ngay trong lúc đó, chúng ta sẽ nhận ra được sự hằng hữu thực sự của Đức Thầy. Như Thầy từng răn dạy: ***"Xác xa nhưng tâm không xa".*** Lời dạy đã nói lên sự liên hệ khác biệt giữa thể xác và tâm thức, được xuất phát qua đức tin, qua tấm lòng trung tín của bản thân đối với đạo pháp. Và chỉ khi nào chúng ta thực sự đặt hết đức tin và sự trung tín của bản thân vào Đức Thầy, như chính Đức Thầy đã đặt hết đức tin và sự trung tín của mình với Đức Tổ Sư, thì khi đó, chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời xa Pháp Lý, không rời xa Đức Thầy. Như Đức Thầy đã nói: ***"Các con có quyền bỏ Thầy, nhưng Thầy không bỏ các con".***

Cuối cùng, Ban Tổ Chức (BTC) chúng con xin cúi đầu thành kính tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy đã cho anh em chúng con có cơ hội phục vụ bạn đạo cũng như ưu ái và quang chiếu cho ***Đại Hội Du Hành Đạo Pháp*** cùng với tất cả những việc làm phát tâm xây dựng và phát triển cộng đồng Vô Vi trên thế giới. Chúng con nguyện một lòng trung tín, giữ gìn đạo, thực hành trong thanh tịnh và sáng suốt. Luôn luôn tuân thủ và thực thi đúng theo tôn chỉ mà Đức Thầy đã dạy: ***Một chữ cũng không sửa.*** Lời dạy này chúng con sẽ thực hiện cho tất cả những chương trình phát triển ***Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp*** mà Thầy Tổ đã để lại.

Anh chị em trong BTC xin chân thành cảm ơn tất cả mọi đóng góp và hợp tác của tất cả các ban làm việc và sự góp mặt của toàn thể bạn đạo trong 3 ngày Đại Hội.

Kính chúc bạn đạo gặt hái được nhiều kết quả trong những ngày tu tập.
Kính chúc đại hội được thành công viên mãn.

BTC Đại Hội ***"Du Hành Đạo Pháp"***

Bạn Đạo Ngoại Quốc Ở Canada

Đặc điểm của cộng đồng Võ-Vi Montreal-Québec nói chung và ở cơ sở tâm linh Jolicoeur nói riêng, là có nhiều bạn đạo ngoại quốc. Ở Quebec, bạn đạo toàn là người nói tiếng Pháp, trừ anh Long là người Việt. Những khóa sống chung hàng năm do vợ chồng anh tổ chức thì mọi người sinh hoạt 100% bằng tiếng Pháp. Một số bạn đạo nòng cốt nơi đây biết pháp Võ-Vi từ mấy chục năm.

Khi Thầy còn tại thế, thỉnh thoảng cũng có khóa sống chung với Thầy ở vùng Québec, lúc đó mới cần thông dịch vì có Thầy thì bạn đạo nói tiếng Việt mới tham gia đông đảo.

Bạn đạo Québec cũng thường xuống sinh hoạt chung với bạn đạo Montreal mỗi khi Thầy trở về. Những lúc đó cũng cần thông dịch.

Còn ở Montreal thì bạn đạo ngoại quốc nói nhiều thứ tiếng hơn: Pháp, Anh, Quảng Đông, Phổ Thông, Nga, Đức, Mễ, ... Có lẽ vì Montreal hoan nghênh dân tứ xứ tới đây lập nghiệp nên thành phố này có đủ loại dân.

Vì thế có lúc chúng tôi đã phải chia ra làm 3 nhóm cho tiện sinh hoạt song song bằng 3 thứ tiếng Việt-Pháp-Anh. Còn bạn đạo nào không nói được 1 trong 3 thứ tiếng này, thì chúng tôi đành chịu thua, mời họ ngồi niệm Phật, nghe bằng điển, xem tài liệu, hình ảnh, hoặc tìm pháp khác, nơi khác.

Trong thời gian cơ cở Jolicoeur mới thành lập, lúc đó còn là thiền đường (*tới ngày 5 tháng 11 năm 2006 thì Thầy cho đổi thành thiền viện*) buổi nói chuyện đầu tiên của Thầy về đề tài « *Tăng trưởng điện năng khối óc* »

cho dân địa phương đã được hơn 30 bạn ngoại quốc tham dự. Bạn đạo Jolicoeur từ đó lại có cơ hội góp sức cùng Thầy đem đạo vào đời, đem tình thương gởi tới người bản xứ.

Điều làm tôi cảm động nhất là họ rất thật thà, khiêm nhượng, dễ tánh và không kỳ thị dân Việt Nam hay e ngại những pháp tu xa lạ:

- *Các bạn đừng lo là không có nhiều tài liệu cho chúng tôi. Chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật cũng đủ lắm rồi;*
- *Các bạn cứ thảo luận với nhau bằng tiếng Việt đi, chúng tôi dù không hiểu tiếng Việt nhưng cũng hưởng được thanh quang của thiền đường;*
- *Tôi có bản dịch LED Weekly tiếng Anh rồi, bây giờ tôi chỉ cần nghe các bạn đọc bản tiếng Việt để học cách phát âm, chứ ở nhà, tôi chỉ học "đọc" và "viết" tiếng Việt thôi, tới thiền đường tôi có dịp học "nghe" tiếng Việt;*
- *Tu Vô-Vi không nhất thiết phải hiểu tiếng Việt, dù sao đó cũng chỉ là ngôn ngữ thế gian, tôi được gặp Thầy, được nghe điển Thầy rút, được thấy ánh sáng lúc nhắm mắt, được hiểu nhiều chuyện mà không cần đọc sách vở gì cả, thật là lạ và vui;*
- *Sao mình đang bàn bạc mà mấy người kia lại bịt lỗ tai? Tôi cũng thấy có lúc bạn bịt lỗ tai thay vì nghe băng Thầy giảng!*
- *Không ngờ có cái thiền đường tốt đẹp quá ngay tại khu tôi ở. Vậy mà tôi cứ search internet để tìm nơi học thiền, v.v...*

Mỗi khi cần lau chùi dọn dẹp hay sửa sang thiền đường, hoặc làm tài xế lái xe chở bạn đạo, họ thật hăng hái và hãnh diện được đóng góp với Vô-Vi.

Nhưng từ lúc bạn đạo ngoại quốc tách ra sinh hoạt ngày giờ khác để khỏi làm phiền bạn đạo Việt Nam thông dịch thì họ không còn biết chuyện gì đã xảy ra trong cộng đồng Vô-Vi Montreal. Họ chỉ thật thà lo niệm Phật, hành pháp và thực hành 10 điều tâm đạo. Cho đến mùa đông 2002, thật là tội nghiệp khi họ vừa hay tin thiền đường Jolicoeur sắp đóng cửa dọn đi nơi khác. Cô đầm Tổng Thư Ký thì nằm trên tapis ngước mặt lên trần nhà nghẹn ngào ứa lệ như than thở với Trời cao, bà đầm tu trước tôi thì cố niệm Phật niệm Chúa để giữ tâm thanh tịnh, còn lại đa số chịu không nổi thì nói cho hả hê, nói từ trong nhà ra tới ngoài đường:

- *Tại sao lại như vậy? Thiền đường đẹp như thiên đàng mà còn chê? Còn muốn gì nữa?*
- *Bạn đạo họ chỉ muốn một cái thiền đường nhỏ hơn, rẻ hơn, mới hơn, gần metro hơn.*
- *Làm sao có được một thiền đường như vậy trong thời buổi khan hiếm nhà cửa ở Montreal?*
- *Không sao đâu, số có thì có, số không thì không. Ở đời có có không không. Chuyện tâm linh có bề trên lo. Mình đừng để tâm bị động.*

Chắc họ tưởng tôi tu lâu năm nên có thể giữ được bình tĩnh và trả lời thoải mái tự nhiên. Thật ra tôi nói với họ mà cũng như tự nhắc nhở cho chính mình, và cũng để họ cho phép tôi được rút lui, lên chiếc xe đã mở cửa sẵn và rồ máy tự nãy giờ.

Những tuần lễ kế tiếp càng ảm đạm thê lương hơn. Tôi cố gắng niệm Phật thường hơn, nhưng càng niệm lại càng nhớ tới Thầy, nhớ lời Thầy tha thiết trong đêm mưa tầm tã:

- *Có chuyện gì, con cứ niệm Phật, rồi bề trên sẽ giúp cho con.*
- *Niệm Phật là để lập lại quân bình cho tâm thanh tịnh, chứ con thì không niệm Phật để cầu xin.*

Mặc dù tánh tôi cứng đầu và hay cãi lý với Thầy, nhưng mỗi lời Thầy nói hình như nó tự động ghi khắc vào trong tâm não. Có điều lần đó kể như là hết hy vọng. Ngày cứ qua ngày, không động tịnh gì, không tin tức gì mới. Chỉ tội nghiệp cho thân phận của thiền đường, đã bị tuyên án đóng cửa nhưng vẫn tuyệt đối tin tưởng ở bề trên, chẳng những không một lời than oán, mà còn như an ủi trở lại tôi:

Mặt trời có lúc bị mây che
Có lúc thu đông, lúc xuân hè
Thử thách vốn không sao trường cửu
Trì chí ắt qua cảnh éo le
Thiền đường vẫn thương yêu chào đón
Nắng dãi mưa dầm vẫn chở che
Âm thầm phục vụ không than thở
Thành tâm xây dựng chẳng ngại e.

Thấm thoát đã gần đến lễ Giáng Sinh. Tôi thật là phục anh Bích quản lý thiền đường, chủ nhật nào tôi cũng thấy anh bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Chẳng thấy anh lo tìm chỗ ở khác hay sửa soạn dọn nhà. Niềm vui của anh hình như chỉ vỏn vẹn trong việc tu hành và cuối tuần thì nấu ăn cho bạn đạo.

Hôm đó, 22 tháng 12, anh tổ chức có vẻ linh đình hơn mọi khi. Tôi thầm đoán là bữa ăn từ biệt, bữa tiệc Giáng Sinh cuối cùng ở thiền đường, nên ở nán lại phụ anh sắp dọn và tiếp khách. Mặc dù bạn đạo ngoại quốc rất bận rộn trong dịp lễ lớn này, ngoài việc khách khứa tiệc tùng ăn uống, nhiều người còn chưa trang hoàng xong nhà cửa, chưa mua xong quà, ... vậy mà họ cũng thu xếp tới thiền đường khá đông, đầy cả basement, để an ủi lẫn nhau và giã từ bạn đạo.

Vì mới biết tu, hành pháp chưa được bao nhiêu nên họ còn nhiều phàm tâm phàm tánh, còn tức, còn muốn phản ứng, đòi làm danh sách có chữ ký để khiếu nại lên Thầy, để tranh đa số với bạn đạo nói tiếng Việt là những người đã bỏ phiếu dọn thiền đường đi nơi khác, còn bạn đạo ngoại quốc thì không được thông báo để tham gia.

Tôi năn nỉ họ bỏ qua chuyện đã qua, đừng tranh chấp đa số thiểu số, vì chỉ thật sự phát tâm mới là đáng quý, không nên miễn cưỡng tạo chuyện không vui. Tôi đề nghị họ trả lời 2 câu hỏi của Thầy:

- *Kế hoạch phát triển thiền đường như thế nào?*
- *Ủy ban làm việc gồm có những ai?*

Sau khi nhanh chóng trả lời cụ thể rõ ràng, họ lại nhờ tôi, nhân dịp qua Atlantic City dự lễ Giáng Sinh, trình lên Thầy và anh bạn đạo bên Cali (Đ-C-Lĩnh) chủ nhà, xin phép dùm cho họ được duy trì và phát triển thiền đường. Không biết vì Giáng Sinh là ngày họ tưởng tới Chúa, nên trong tâm phát khởi niệm lành, hay vì Giáng Sinh là ngày ra đời của đấng cứu thế, nên thiền đường cũng bất ngờ được người phát tâm cứu sống lại.

Người cũ ra đi, người mới đến
Thiền đường vẫn đó, vẫn chờ trông
Như thuyền từ vẫn luôn trìu mến

Tận tụy rước đưa người sang sông
Tình thương phục vụ không bờ bến
Năm tháng trôi qua vẫn một lòng.

Vì đa số họ là bạn đạo mới, chỉ biết sơ sơ về Vô-Vi, mới hành pháp một thời gian ngắn, nên còn quá nhiều thắc mắc. Họ cần trao đổi thường xuyên và dài hạn với các bạn đạo khác, nhất là những bạn đạo người Việt đã hành pháp lâu năm và được Thầy trực tiếp hướng dẫn. Tới hơn 7 giờ tối rồi mà họ còn cho tôi thí dụ về những thắc mắc của họ. Đó cũng là những thắc mắc của tôi và của nhiều người khác lúc mới biết Vô-Vi.

Sự thành tâm của họ làm tôi cảm động, nên tôi mới nói với họ « *vay pháp trả pháp là chuyện đương nhiên* ». Ngoài ra, cũng để cảm ơn Canada nói chung và Quebec nói riêng đã giúp người Việt Nam có đời sống ổn định, lại được tự do tu hành trong xứ sở của họ, tôi hứa sẽ cùng các bạn này duy trì và phát triển thiền đường, sẽ cố gắng hết sức nếu chuyện qua Atlantic xin phép được suôn sẻ, và nếu họ không chê trình độ tu hành thấp kém và khả năng sinh ngữ giới hạn của tôi.

Hứa thì dễ, thực hiện lời hứa thì gay go hơn. Tôi không biết qua Atlantic sẽ gặp Thầy bằng cách nào, mà chuyện họ nhờ đâu có thể trình bày một cách ngắn gọn. Hơn nữa, không biết Thầy sẽ trả lời ra sao, anh bạn bên Cali chủ thiền đường sẽ phản ứng thế nào, và còn bạn đạo nói tiếng Việt ở Montreal nữa, cũng phải trình với họ. Điều chắc chắn là tôi không muốn làm bạn đạo ngoại quốc bị thất vọng. Tính cho cùng, họ đóng vai trò then chốt trong tương lai của thiền đường Jolicoeur.

Lúc đó, chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là tôi phải hành lý lên đường. Biện pháp giản dị nhất là viết hết những điều cần trình bày lên giấy, rồi in ra cho mỗi người một bản: Thầy, anh bạn bên Cali chủ thiền đường Jolicoeur, anh quản lý thiền đường Jolicoeur và anh hội trưởng Hội Vô Vi Canada. Như vậy khỏi phải sợ tam sao thất bổn, khỏi phải nói tới nói lui, quên đầu quên đuôi. Cơ hội thì chỉ có một lần vì sau đó Thầy còn qua Úc, anh bạn chủ thiền đường còn phải trở về Nam Cali. Ôi, lòng tôi lúc đó thật là hồi hộp.

Tại bữa tiệc Giáng Sinh bên Atlantic, vừa được trao thư, anh bạn Cali chủ nhà đã vội đọc ngay. Thầy cũng vậy. Nhưng tôi xin Thầy về nhà hãy xem vì trong buổi tiệc, Thầy là nhân vật chánh, mà thư thì dài tới 3 trang.

Sáng hôm sau, trời mưa trời gió ào ào, chúng tôi cũng vội ghé qua nhà Thầy, không dè bạn đạo đã có mặt đủ đầy, còn Thầy thì lại sắp đi đâu. Chắc Thầy tội nghiệp tôi thất vọng ra mặt, nên vừa nhìn tôi với nụ cười bí ẩn, vừa chậm rãi nói: « *Chuyện của ông Trời làm, ông Trời cứ làm. Chuyện của mình làm, mình cứ làm* ».

Anh Dũng (Boston) cho biết Thầy chỉ đi có một chút thôi. Tôi yên tâm ở nhà suy ngẫm lời Thầy nói. Tôi biết Thầy hay thử trí chúng tôi bằng cách nói một câu với nhiều ý nghĩa, xem chúng tôi phản ứng thế nào. Nhưng cái sứ mạng mà bạn đạo ngoại quốc giao cho thì cần lời nào của Thầy rõ ràng hơn mới được, chứ nói gần gần, xa xa, úp úp, mở mở, như vậy làm sao họ yên lòng ?

Cho nên khi Thầy trở về, vừa cúp phone ông Bảy xong, anh Dũng ra dấu cho tôi trình thư để Thầy đọc ngay, vì e sẽ không còn cơ hội khác. Tôi hồi hộp quan sát gương mặt Thầy lúc xem thư: Thầy đọc thật chậm, như thể nhìn luôn diễn tiến của mọi việc từ quá khứ đến tương lai. Sau cùng, Thầy cho phép: « *Các con ngồi lại bàn bạc với nhau rồi cứ việc làm tới* ». Tôi mừng quá không nói nên lời, quên cả cảm ơn, lật đật mời Thầy đứng dậy lại bàn dùng cơm trưa, vì thức ăn đã sẵn sàng tự nãy giờ, còn tôi thì ra về cho kịp buổi hẹn với anh Lĩnh chủ thiền đường.

Vài tháng sau, thiền đường Jolicoeur được Thầy đặt cho tên mới « Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới » để thay cho tên cũ « Qui Hội Tâm Linh và Sức Khỏe » đã cùng Hội Vô-Vi dọn đi nơi khác.

Ai cũng biết đường tu Vô-Vi dài bất tận, đầy chông gai và thử thách. Bạn đạo Jolicoeur cũng không là ngoại lệ. Sinh hoạt Mục Bé Tám hàng tuần bằng 2-3 thứ tiếng đã khó mà bạn đạo nói tiếng Việt hầu hết lại không thích tiếng Pháp, tiếng Anh. Cho nên ngoài vài bạn không có vấn đề sinh ngữ, tôi thường giới thiệu các bạn khác qua thiền đường trụ sở của Hội Vô-Vi Canada chỉ cách cơ sở Jolicoeur khoảng 5-10 phút xe hơi.

Thời đó chúng tôi có bản dịch tiếng Anh của Xuân Mai ở bắc Cali bên Mỹ, bản dịch tiếng Pháp từ Pháp quốc của anh Trịnh Quang Thắng ở Toulouse và 1 bản dịch tiếng Pháp nữa của Trí (Tito) ở Paris. Vì Mục Bé Tám viết qua tâm không, muốn hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám để dịch cho đúng ý Thầy thì đâu phải dễ. Nhiều khi trình chiếu song song cả 4 phiên bản Việt, Anh và Pháp trên màn ảnh lớn cho tiện việc đối chiếu thì các bạn ngoại quốc hay thắc mắc khi nội dung các bản dịch không cùng nghĩa, vì còn tùy theo hiểu biết của người dịch. Đó là chưa kể phiên bản « sống » của các bạn Việt Nam có mặt, nhiều khi mỗi người mỗi ý, có khi lại 9 người 10 ý, bởi vì có bao nhiêu người là có bấy nhiêu trình độ.

Cũng may thời đó Thầy còn tại thế, tôi kể Thầy nghe tình hình khó khăn trong việc dịch thuật và xin Thầy cho ý kiến để giúp các bạn ngoại quốc, tránh cho cả họ và chúng tôi tình trạng mất nhiều thì giờ mà kết quả chẳng được bao nhiêu.

- *Người ngoại quốc muốn tu Vô-Vi phải học tiếng Việt !*
- *Con nghĩ họ không học được đâu.*
- *Hoặc là họ phải biết điển.*
- *Vậy để con nói họ chỉ nên hành pháp thôi, đừng sinh hoạt Mục Bé Tám.*

Có lẽ Thầy tội nghiệp cho những người ngoại quốc thành tâm cầu đạo, những kẻ hữu duyên với Vô-Vi mà không biết tiếng Việt nên thỉnh thoảng cho phép chúng tôi tới thăm Thầy tại tư gia. Những lúc đó Thầy đem điển từ trên Trời xuống, mỗi lần 1 tiếng đồng hồ, mọi người ngồi trong phòng khách ai cũng cảm thấy lâng lâng như không còn chạm mặt đất.

Chúng tôi tập cho bạn đạo ngoại quốc hát bài « Ô-Hê » như bài chào cờ hay quốc ca của Vô-Vi. Rồi khi vào gặp Thầy, mọi người đều chấp tay niệm Phật. Thầy rất vui, cùng hát « Ô-Hê » với chúng tôi và kể chuyện nguồn gốc bài này từ các cô tiên mà Thầy gặp ở cõi trên.

Tôi hãnh diện giới thiệu cô đầm giỏi nhất, tu lâu năm nhất, nổi tiếng nhất, niệm Phật giống Thầy nhất, tóm lại cái gì cũng nhất nên được xem là trưởng nhóm và được chúng tôi bầu làm Vice-President Ngoại vụ trong Ban Chấp Hành của thiền đường. Thầy khen trước mặt mọi người là cô này đã liên hệ được với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Tôi càng hãnh diện hơn nên giới thiệu cô đi dự khóa sống chung có rất đông bạn đạo bên Nam Cali, cho dù đã hết hạn ghi danh. Ban tổ chức nghe tôi quảng cáo lời Thầy nên cũng đặc biệt cho phép cô ghi danh trễ và chỉ khi tới nơi mới phải đóng tiền. Tôi còn có ý định giới thiệu cô với anh bạn Cali chủ thiền đường, để thuyết phục anh này đồng ý với chúng tôi bầu cô làm President cho nhiệm kỳ tới, vì anh đã mấy lần phản đối đề nghị này.

Rốt cuộc cô đầm cùng mẹ qua trước 2 ngày và bỏ tham dự 2 ngày cuối của khóa sống chung cho kịp chuyến du lịch Hawaii của họ. Cô than phiền không được tiếp đón, sinh hoạt hay ăn uống đầy đủ cho 2 ngày đầu và cô cũng không đóng tiền cho 2 extra nights đó, với lý do là mẹ con cô chỉ ở khách sạn tổng cộng có 4 đêm, tức thời gian của khóa sống chung. Dĩ nhiên là tôi bị Ban Tổ Chức khiếu nại đòi bồi thường vì cô là người do tôi giới thiệu. Tôi trở lại khiếu nại với Thầy, vì Thầy là người khen cô ta có điển liên hệ với cõi trên. Thầy chỉ thản nhiên trả lời ngắn gọn « *Vậy chớ sự sáng suốt của mình ở đâu?* »

Thế là tôi có thêm 1 kỷ niệm nhớ đời. Đúng là « *Chỉ có ta sai, chẳng có ai sai !* ». Cứ mỗi lần có thêm kinh nghiệm mới, tôi không thể không thấy là mình thật là ngu, còn Thầy thì siêu thông minh, lúc nào cũng có đề tài cho tôi thưởng thức và rơi rớt.

Cứ như thế, bạn đạo ngoại quốc cũng như bạn đạo Việt Nam, cùng giúp nhau vững vàng hơn trên đường về nguồn cội. Cầu chúc các bạn ấy đừng bao giờ bỏ cuộc trong trường học Vô-Vi.

Mỹ Kim

Tháng 3 năm 2018

Lòng Biết Ơn

Hà nội, ngày 1 tháng 5 năm 2018

Con thật may mắn trong thời khắc này được viết ra những điều sâu thẳm trong trái tim con về "Lòng Biết Ơn" xin được cảm tạ bề trên. Mỗi mỗi việc trong cuộc đời này con hiểu không phải tự nhiên mà có và đến với mình. Con biết ơn bề trên đã ân độ cho con được biết đến Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để quay lại sửa mình. Con vô cùng xúc động khi tham gia đại hội lần 2 này… trong con có quá nhiều tâm sự và con muốn được vỗ về và sẻ chia để vơi đi những điều chất chứa trong con và con đã cảm nhận được điều đó từ hơi ấm tình thương của bề trên ban chiếu và của tình thương yêu các bạn đạo dành cho nhau.

Con thật may mắn và biết ơn vô cùng khi bề trên đã cho 2 mẹ của con đi cùng con … 2 mẹ đã vất vả cả cuộc đời vì các con và giờ đây con muốn 2 mẹ hiểu điều con tin tưởng là chính nghĩa – chính đạo. Mẹ sẽ yên tâm và ủng hộ con đi trên con đường của Vô Vi và điều tuyệt vời là hai mẹ có duyên lành biết đến Vô Vi.

Mỗi mỗi việc đến với con, con hiểu được đó chính là tình thương vô biên của bề trên - đã cho con rất nhiều điều tốt đẹp và con luôn tin yêu cuộc sống này.

Con xin được cảm tạ ân độ của bề trên đã cho con cuộc sống này, cuộc đời này.

Phùng Thu Hương

Ngày Tết Vô Vi

Con xin kính chào quý bạn đạo!

Con là Nguyễn Thị Thủy, sinh năm 1991, là bạn đạo Vô Vi Hà Nội. Đại hội Vô Vi Quốc tế Du Hành Đạo Pháp năm 2018 là kỳ đại hội thứ 2 con được tham dự và cũng là dấu mốc 1 năm con biết và hành pháp,

Con may mắn khi mới hành pháp khoảng 1 tháng đã được tham dự đại hội năm 2017, được gặp gỡ các cô chú, anh chị bạn đạo khắp nơi, được sống trong tình yêu thương, sự quan tâm, chăm sóc của gia đình Vô Vi mà nhiều khi hồi tưởng lại con luôn nghĩ đó như là những tháng ngày con được sống ở cõi thần tiên khi luôn được vô tư, tự tại quên hết mọi lo toan, bộn bề của cuộc sống.

Con còn làm biếng công phu, tu tập chưa tinh tấn nên chắc con chưa cảm nhận được sự gặp gỡ trong điển giới của bạn đạo Vô Vi mà quý bạn đạo chia sẻ nên với bản thân con: Đại hội như ngày Tết Nguyên Đán của Vô Vi vậy. Nơi 1 năm là 1 lần con được quay trở về, được sống trong tự nhiên, hồn nhiên như một đứa trẻ, được gặp gỡ đại gia đình Vô Vi, các cô chú, anh chị, các em… mà thật lạ, có rất nhiều bạn đạo chỉ tới đại hội 2018 con mới có duyên gặp lại mà sao con cảm thấy thân quen đến thế. Dường như đại hội 2017 không phải trước đó 1 năm mà chỉ như mới hôm qua. Mọi người tay bắt mặt mừng hỏi thăm sức khỏe, hỏi có chăm công phu không khiến con cảm thấy xấu hổ quá vì tự thấy bản thân chưa chăm hành pháp theo lời thầy dạy.

Đại hội 2017, con xin được thẻ xăm của thầy, các anh chị bảo sắp được học bài rồi, nhất là liên quan đến gia đình mà sao đúng thế! Chắc thầy báo trước và nhắc nhở con chăm tu tập để vượt qua. Nhưng cũng chính những lúc như thế, con luôn cảm nhận được sự may mắn, hỗ trợ mà chắc chắn khả năng của bản thân con không thể nào làm được. Con xin cảm tạ Bề Trên, Đức Tổ sư, Đức thầy luôn dẫn dắt và trợ duyên cho con trên con đường hành pháp!

Con xin cảm ơn các cô chú, anh chị trong ban tổ chức đại hội đã dành bao tâm sức, thời gian chuẩn bị chu đáo để chúng con được tham dự, được sống trong tình yêu thương, sự quan tâm, chăm sóc mà nhiều khi con vẫn vô tư đón nhận, không chăm chỉ hành pháp để đáp đền…

Con xin cảm ơn quý bạn đã đã cùng tham dự để chúng con có được ngày Tết Vô Vi sum vầy, trọn vẹn!

Con xin cảm ơn tất cả!

Nguyễn Thị Thủy

Cảm Tưởng Về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Kính đảnh lễ Bề Trên!

Kính đảnh lễ Đức Tổ Sư!

Kính đảnh lễ Đức Thầy!

Kính chào quý bạn đạo!

Con xin giới thiệu con là Trần Đình Thuần–bạn đạo ở Hà Nội. Con đến với Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một câu chuyện rất tự nhiên, đó là lần bật youtube lên và con thấy phần đọc sách: "Phép Xuất Hồn" của đức tổ sư Đỗ Thuần Hậu, không hiểu sao lúc ấy ba từ "Phép Xuất Hồn" như gây cho con một ấn tượng rất mạnh mẽ rồi cứ nghe theo con thấy sao hay quá, sao lại có một phương pháp rõ ràng đi thẳng về tâm linh như thế, vì trước đó vài tháng con đã yêu những câu chuyện nhân quả của phật giáo, những câu chuyện về cuộc đời của Đức Phật Thích Ca trên mạng dù chưa bao giờ con đi chùa lễ bái, hay nghĩ là mình sẽ đi tu sau đó con thấy băng Thầy Tám.

Cứ thế nghe dần dần con càng hiểu rõ hơn về pháp, về con đường Đức Thầy Tám, Đức Tổ Sư đã đi. Ngày hôm đó tim con như bị tiếng sét ái tình, không hiểu sao con thấy yêu luôn Pháp, yêu luôn thầy từ lúc nào không biết và con thực hành luôn Pháp Lý mà không chút lo ngại hay nghi ngờ điều gì. Pháp lý như đã ăn sâu vào trong tim con và càng ngày con càng thấy rõ con đường mình nên đi.

Sau một năm tự thực hành ở nhà con bắt đầu suy nghĩ và muốn tìm bạn đạo cũng thực hành pháp lý để trao đổi kinh nghiệm và học hỏi thì lúc đó con đã đến được trụ sở Giác Thức qua chú Vũ Hùng, từ đó quen biết thêm nhiều bạn đạo khác. Con thực sự rất may mắn khi lần đầu tiên qua trụ sở cũng là thời gian chuẩn bị diễn ra Đại Hội "DU HÀNH ĐẠO PHÁP" ở Bokor-Cambodia, khi được các bạn đạo chia sẻ và động viên nên con đã quyết định đăng ký tham gia Đại Hội.

Mọi chuyện như một giấc mộng vậy từ lúc tu theo Pháp Lý Vô Vi con chưa từng biết có đại hội, và cũng không có ý định đi đâu cả, mà trong khi thực hành pháp con vẫn là một cậu sinh viên năm bốn vẫn nhận chu cấp hàng tháng của gia đình thì tiền đâu mà đăng ký đi Cambodia chứ, con thực sự rất cảm ơn Đức Thầy, cảm ơn các bạn đạo đã hỗ trợ và tạo điều kiện để con được tham gia, được hòa vào tình thương bao la của cộng đồng VÔ VI.

Qua Đại Hội "DU HÀNH ĐẠO PHÁP" ở Bokor-Cambodia năm 2017 con đã học hỏi được rất nhiều điều về cuộc sống, về kinh nghiệm tu tập của các bạn đạo đi trước, được sống trong tình yêu thương vô điều kiện, được ý thức hơn nữa về con đường tâm linh, được tham gia vào ca đoàn đóng góp cho Đại Hội dù hát rát dở…hihi!

Sau khi tham dự Đại Hội con thấy mình như thêm động lực, mạnh mẽ hơn, vững tin hơn trên con đường tu tiến…

Trên đây là những lời tâm sự mộc mạc của con xin tâm sự với Đức Thầy và các bạn đạo. Sau cùng một lần nữa con xin thành tâm cảm ơn Bề Trên, cảm ơn Đức Tổ Sư, cảm ơn Đức Thầy, cảm ơn các bạn đạo.

Con xin phép kính chào!

Quý thương!!!

Hà Nội ngày 30/4/2018.

Trần Đình Thuần.

Thương Yêu Xây Dựng

Thương yêu xây dựng chung hoà
Nâng cao hướng thượng Di Đà chiếu yên
Cộng hiền lực lượng mối giềng
Nối liền điển cái tiến xuyên hiển thần
Nhịn nhường nhẫn nhục làm thân
Không còn phê phán dạ vâng an bình
Thanh thanh chánh niệm suối tình
Trao nhau sáng suốt lời minh ý lành
Buông ra tục luỵ lợi danh
Từ bi hỷ xả an lành đạo hưng
Thực hành tròn niệm không ngưng

Phúc Tâm

Sài Gòn, ngày 18 tháng 5 năm 1968

Tu hành vui thú triền miên
Đệ nay xin thuật lại miền thiêng liêng
Xuất hồn đảnh lễ sư ông
Vượt qua bỉ ngạn lòng không thấy lòng
Nhẹ như thể tuyết lông hồng
Giao du thắng cảnh vui bồng lai tiên
Đánh tan tất cả ưu phiền
Tu hành cởi mở điển liền xuất theo
Từ nay hết sợ cảnh nghèo
Đường ta ta tiến chẳng theo thuyết tà
Chúc cho các bạn phân qua
Tìm đường tự tiến mới là quang vinh
Đệ nay tận lý thuyết trình
Tự tu tự tiến mở tình thiên cơ.

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Tâm Sự Cùng Thầy Và Quý Bạn

Kính thưa Bề Trên,
Đức Thầy Tổ,
Đức Thầy và quý bạn đạo.

Con là Xuân Sang, bạn đạo từ Hà Nội, con biết đến Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp từ năm 2016 và thực hành đều đặn đến nay. Hôm nay nhân dịp kỳ nghỉ lễ dài, con ngồi tâm sự cùng Đức Thầy và quý bạn đạo về cuộc hành trình đi đến thực hành của con.

"Giỏi giang, Không phải là bận trăm công nghìn việc.

Mà là SẮP XẾP đủ thời gian cho mọi thứ quanh mình!"

Hồi còn chưa bước vào con đường tu tập, con thường nghĩ như vậy để mình đỡ bị cuốn theo những trò chơi ở thế gian, rồi con thường sắp xếp được những ngày nghỉ phù hợp, những giờ nghỉ phù hợp cho riêng mình.

Những năm 2011 mới ra trường, con mải mê chạy như bao thanh niên khác bước vào đời khởi nghiệp. Học kinh doanh, học buôn bán, học kiếm tiền rồi những đam mê ấy cũng có những thành quả nhất định theo khả năng của bản thân. Thời gian đó con say mê lắm, ngày thì tiếp chuyện khách hàng, tối về bày vẽ kế hoạch A, B…Con còn nghĩ đến những kế hoạch bừng sáng trong giấc mơ. Hồi đó so với bạn cùng trang lứa thì con lại cho mình là tài giỏi và rồi chẳng lúc nào tâm thân được nghỉ.

Năm 2014. Con nhận được bức thư thứ nhất là tai nạn xe máy mà người không sao, tối hôm đó sau khi đi sinh hoạt câu lạc bộ tình nguyện về, trong người có chút men say và trời có mưa, đoạn về con muốn ngoặt vào đường cua mà lại quên, khi nhớ ra để cua thì đâm vào xe đối diện, vậy là 2 xe nát tươm mà người con không sao, khi ngã xuống con vẫn mê man rồi khi vào bệnh viện con mới tỉnh lại mà thấy người thì vô sự nhưng xe thì nát bành. Sau cú sốc đó con như người say tỉnh lại. Con thấy đời vô thường mà nhiều khi thấy mình thật may mắn vì đã nhận được bài học sớm. Kể từ đó giữa công việc và cuộc sống con luôn sắp xếp những ngày nghỉ cho riêng mình để đi chùa, đi từ thiện.

Năm 2015. Con nhận được bức thư thứ 2 là ngã xe máy trên đường cao tốc về quê. Xe con đổ xoẹt ra giữa đường trong khi ở trên cao tốc rất nguy hiểm. Ngã xong con cũng không bị sao và may mắn là không có xe nào phía sau đi tới. Từ đó mỗi lần đi xe máy con đều thận trọng hơn, Bà Nội con là một người tu chùa nhiều năm, bà có cho con một bí quyết đi đường được an toàn là thầm mật niệm danh hiệu Quán Thế Âm hay Niệm Phật *(Nam Mô A Di Đà Phật)*. Và từ đó mỗi khi đi xa bằng xe máy ngoài việc tập trung vào điều khiển thì con thầm niệm như vậy và được bình an.

Cuối năm 2015. Trong 1 hôm nghỉ miên man tại nhà con được xuất Vía ra ngoài và cảm thấy rất hoang mang lo sợ. Khi cái bóng của

con đi lên và nhìn xuống thì con thấy mình co quạnh nằm đó, con thầm nghĩ: *" Chẳng lẽ mình đã chết rồi ư! Sao lại nhẹ nhàng vậy…"* Rồi con cứ tìm cách quay về bản thể bằng cách đụng chân, đụng tay, mật niệm, hồi hướng rồi mãi mới cử động được và con tỉnh dậy, tự động ngồi thiền, quỳ xin Phật Ngài ân độ và con có phát nguyện làm những điều thiện lành để trợ duyên trên bước đường mưu sinh. Đó là bức thư thứ ba.

Con không nghĩ đó là những bức thư cho đến khi con gặp được Pháp. Cho đến nghĩ thầm nhớ lại sau mỗi giờ thiền thì con mới hiểu ra đó là những lời nhắc nhở mà Bề Trên muốn thức tỉnh mình để quay về với chính mình.

Không có những lời nhắc nhở ấy, chắc giờ này con vẫn còn kế hoạch A, kế hoạch B, rồi những chuyến phiêu lưu này nọ. Vì trước đó con là kẻ mê Phượt. Nay con tìm được hướng Phượt cho riêng mình, Phượt về bên trong để tìm lại chính mình, hiểu mình là ai, ở đây làm gì, rồi sẽ đi về đâu…

Nếu như hồi còn trẻ, con nghĩ:
"Giỏi giang, Không phải là bận trăm công nghìn việc.
Mà là SẮP XẾP đủ thời gian cho mọi thứ quanh mình!"

Thì giờ này sau một thời gian hành Pháp con lại nghĩ:
"Giỏi giang, Không chỉ là SẮP XẾP thời gian hợp lý cho mọi thứ quanh mình,
mà còn là ý thức được mình đang NIỆM PHẬT và Thở Thiền mỗi phút giây".

Con nghĩ thôi để Lục Căn con được học chứ hiện thời con vẫn còn chưa đủ định lực để làm được thường xuyên như vậy!

Con xin kể tiếp, Năm 2015, 2016 say mê với các hoạt động từ thiện và rồi đi chùa nhiều lần con biết đến Thiền, Thực sự Thiền mang lại nhiều giá trị cho cuộc sống của con cũng như mọi người xung quanh, giúp cho thân tâm con được nhẹ nghiệp và hồn nhiên với cuộc sống hiện tại. Cuối năm 2015 con có ý định xuất gia theo tiếng gọi của bản ngã, khi những ý nguyện chưa thành do cuộc sống nhiều duyên nợ thì may mắn con được nghe Thượng Đế Giảng Chân Lý, trong đó Ngài phá mê, phá chấp, dậy những điều vượt những gì sách vở và con được học. Đặc biệt con nhớ về các cụm từ như: ***Công Phu – Công Quả - Công Trình, Tam Công – Tứ Lượng, Hồn – Vía, Ăn Chay – Niệm Phật – Thiền Định, Bi – Trí – Dũng, Thiền Vô Vi để Giải Thoát…***

Năm 2016, ý nguyện vào chùa không thành do nhân duyên chưa đoạn thế buộc con phải tìm cách học Thiền Vô Vi – Pháp Thiền Đời Đạo Song Tu, Từ đó con cùng nhóm anh em đồng tu đi tìm hiểu về Thiền Vô Vi và có xem youtube cách hành thiền 6 tháng đầu do Đức Thầy hướng dẫn.

Sau một thời gian thực hành thì được Bề Trên dẫn đường chỉ hướng đến gặp Anh Hùng ở Hà Nội chia sẻ, trao đổi và thực tập theo đúng đường hướng của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Từ tháng 7/2016 chúng con có thêm một ngôi nhà tâm linh rộng lớn

hơn để mỗi chủ nhật được hướng về sinh hoạt chung thiền. Tại ngôi nhà ấy đang mỗi ngày thêm xây dựng – dựng xây để thực sự đi vào ảnh hưởng chính mình và những người kế tiếp.

Kịp duyên tháng 9/2016 con được cùng tham dự Hành Trình Du Hành Đạo Pháp ở Campuchia. Từ đó con tự ý thức được nhiều hơn về cuộc sống của chính mình.

Tháng 9/2017 con tiếp tục được đi và ở năm thứ 2 này con nhận thấy mình đã có tiến bộ hơn nhiều, Con vẫn được ban tổ chức sắp xếp ghi hình, chụp ảnh mặc dù kỹ năng con còn rất kém. Nếu mọi người xem các video của đại hội thì thầm mong được lượng thứ cho, con ghi hình còn chưa được chuyên nghiệp nên nhiều đoạn vội vàng và còn rung tay. Con sẽ cố gắng học hỏi và phát huy thêm các khả năng của mình để phù hợp với những hoạt động đóng góp với Ban Tổ Chức.

VÔ VI

Thơ: Lương Sĩ Hằng
Bầu trời thanh điển chuyển toàn cầu
Trời đất chung vui chuyển nhiệm mầu
Nhân tốt an lành đồng chuyển tiến
Thái bình xây dựng hợp chung mầu
Quán thông đời đạo tự về mau
Tâm thức quy hồi rõ trước sau
Kiến thiết tâm thân quy một mối
Bình tâm nhập định hợp chung tầu.

Cảm tác theo bài thơ được chuyển sang Thiền Ca Vô Vi của Đức Thầy, con thường ngước nhìn bầu trời thanh nhẹ và hít thở.

Tại kỳ đại hội 2017 vừa qua, con có lưu ấn được những bức ảnh thanh nhẹ và đẹp, con xin chia sẻ cùng quý bạn đạo cùng chiêm vẻ đẹp của bầu trời lúc hoàng hôn và bình minh ạ:

Qua đây, con cũng xin được cảm ơn Ban Tổ Chức đã luôn hỗ trợ cho chúng con để được tham gia những chương trình Đại Hội Tâm Linh như này. Cảm ơn Anh Hùng – Chị Diệp, Chị Dung, các bạn đạo Hà Nội nơi chúng con sinh sống và cộng tu.

Năm 2018 bước vào năm thứ 3 hành pháp và cũng là năm cuối nhận được các chương trình khuyến mại của Bề Trên, chúng con tuy vẫn còn những mê chấp chưa dứt khoát, nhưng luôn được Thầy quang chiếu và dẫn tiến.

Bài thơ:

Mải mê đi nhặt lẻ tiền
Tiêu rồi lại hết chẳng yên đáy lòng
Ba năm ráng giữ gượng hành
Chờ ngày khai ấn, tập tành bước qua
Ngày thời loạn động mất thanh
Lúc về nằm thở lục-căn tước quyền
Đêm qua giải đãi thực hành
Thầy về nhắc nhở học hành nghe con
"Dù con nói giữ lòng son
Mà sao cứ mãi mê nom sự đời
Ba năm đến hạn nộp rồi
Con ơi, Con nhớ kịp thời nghe con"
Thầy là ánh sáng trong con
Luôn kề dẫn dắt dù con bỏ hành
Yêu thầy con vẫn trung thành
Vượt qua Sắc ấy thanh thanh học bài

Là bài sau khi làm việc ca chiều hồi tháng 3, con thấy mình như lại bước vào vòng lẩn quẩn của cơm – áo – gạo – tiền nên muốn viết gì đó để lục căn – lục trần con được thức tỉnh hơn, sáng suốt hơn để giữ gìn thân tâm trong ngày, đêm về thiền được hiệu quả. Chứ con cũng rất ngại vì luôn bị Bề Trên và Đức Thầy chuyển điển nhắc nhở *(ý con thầm hiểu như vậy)*

Năm nay hướng về Đại Hội, con cũng có hướng lên cầu nguyện để được mẹ tham gia cùng, Mẹ có thực hành được 1 năm, tuy ở quê con không gần mẹ để chung thiền nhưng Mẹ cũng có ý thức để Niệm Phật nhiều hơn, điều con không dứt khoát được để Thiền và Định là nhiều khi trong thâm tâm nghĩ về Mẹ nhiều quá, rồi Mẹ bị bệnh nữa…nhưng con sẽ cố gắng để sửa con, dứt khoát nhiều hơn bằng cách thực hành mỗi đêm, trì niệm mỗi ngày.

Hôm nay con có chia sẻ hơi dài. Kính mong được sự thương yêu và cảm thông từ mọi người. Cuối bài, Con xin cảm ơn Đức Thầy, quý bạn đạo đã luôn ở bên con để dẫn tiến! Kính chúc quý bạn thân tâm an lạc, tu hành tinh tấn và hẹn gặp lại mọi người ở các kỳ đại hội.

Hà Nội, Ngày 2/5/2018
Con ,
Phạn Văn Sang

Những Phút Giây Hạnh Phúc

Những giây phút xúc động trong cuộc đời, không phải chưa từng xảy ra nhưng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được chính tôi là như thế nào. Từ khi biết tới Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp và được tham gia Đại Hội Du Hành Đạo Pháp tại CamPuchia, đã cho tôi nhiều cảm xúc lắm.

Từ những con người xa lạ, chưa từng gặp nhau, chỉ trong những phút giây ngắn ngủi đã nhanh chóng trở thành bạn bè, anh em thân thiết như người thân lâu ngày gặp lại …hẳn là rất hữu duyên. Ngày ấy, tôi cũng chưa hiểu rõ về Đức Thầy và những cảm nhận chưa sâu sắc mấy, mới đầu tôi nghĩ rằng, có thể là do bản thân mình tu chưa lâu, cũng không được gần Thầy như những bạn đạo đã tu lâu năm, cho nên tôi vẫn thấy Thầy còn xa lạ lắm. Nhưng rồi, tôi thấy được tình cảm của bạn đạo đã dành cho Đức Thầy. Họ dành một tình cảm đặc biệt cho Thầy, những câu chuyện của họ được kể ra thật giản dị và chân thành, và thật sự rất xúc động- những câu chuyện mà tôi cũng thấy được bản thân mình ở trong đó. Từ những câu chuyện của họ mà tôi lại cảm thấy được Thầy thân thiết với mình hơn. Ngoài đọc sách, tôi hay nghe những video mà Thầy đã ghi lại để hướng dẫn phương pháp tu học hay những câu hỏi của bạn đạo khắp nơi gửi về. Qua cách nói chuyện, trả lời bạn đạo, tôi đã dần hiểu được Thầy như thế nào…Thật là một người Thầy đáng kính, và tôi thực sự trân trọng, biết ơn Thầy.

Trở về nhà sau đại hội, tôi cảm nhận về Thầy, về Pháp mà tôi đang theo rõ hơn, hàng tuần tôi cũng cố gắng sắp xếp tham gia sinh hoạt tuần báo với các anh chị tại Trụ Sở- nơi đầu tiên mà tôi được mọi người hướng dẫn những điều căn bản nhất. Từ những câu hỏi trong tuần báo, tôi cảm nhận về Thầy dễ hơn, không còn xa lạ như trước mà thấy gần gũi, thân thương vô cùng. Tôi thấy được tình cảm của Thầy dành cho bạn đạo và cho cả tôi nữa.

Mỗi câu hỏi trong tuần báo, tôi cảm thấy như là Thầy đang hỏi tôi vậy, những câu hỏi như được mở ra và giải bày những khúc mắc của tôi, những khúc mắc tưởng chừng như nhỏ bé thôi, nhưng những điều nhỏ bé đó nếu không đươc giải tỏa thì lâu ngày cũng trở thành phiền não trong chính bản thân mình… Sở dĩ nói về những câu trong tuần báo là vì nó làm

tôi liên tưởng lại chủ đề THANH TỊNH- chủ đề mà tôi đã được học trong đại hội. Ngày đó tôi cũng không hiểu thanh tịnh là gì, chỉ hiểu nôm na là, thanh tịnh là không làm gì cả, là không lay động… nhưng càng ngày tôi càng hiểu thêm về nó, nó rất sâu sắc nhưng lại cũng rất đơn giản. Đó là cả một sự nỗ lực, cả một quá trình mà mỗi con người đang cần phải hướng tới, nói tịnh nhưng chưa chắc đã là tịnh, một mình cũng không có nghĩa là tịnh. Thầy nói trong động vẫn có tịnh, vậy phải làm sao mới đạt được như vậy…à, đó là cái mà tôi đang đi tìm kiếm bao lâu nay và từ đó tôi càng ngày càng ngộ ra được những điều giản dị trong cuộc sống.

Từ khi biết tới pháp, được tham dự Đại Hội, tôi cảm nhận rõ được sự thay đổi trong chính bản thân mình. Tôi thấy mình càng ngày càng mới hơn,, biết yêu thương mọi người, biết trân quý những gì mình đang có, và biết ơn những gì mà cuộc sống này đã dành cho tôi. Và tôi thực sự cảm ơn cơ duyên đã cho tôi được biết tới Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Có những bài học tôi đã được học nhưng chưa hiểu, sự hiểu ấy phải cần thời gian, giống như mỗi ngày học một bài học vậy, và giờ đây khi một kì đại hội mới lại sắp diễn ra, nhìn lại một năm đã qua, tôi đã hiểu ra được một phần không nhỏ- những gì mà tôi đã biết tới trong đại hội vừa rồi. Những nhân duyên cứ thế đến thật nhẹ nhàng và tôi thầm cảm ơn điều đó rất nhiều. Cảm ơn những bạn đạo, những anh chị thân thương đã dành cho tôi một tình cảm đặc biệt, dìu dắt chỉ bảo tôi đi đúng đường, dù nhiều khi tôi đã mải vui, lười tu học. Cảm ơn Thầy- người đã chỉ lối cho chúng tôi, không từ bỏ chúng tôi dù cho chúng tôi có lầm đường lạc bước trên con đường tu học.

Cảm ơn Bề trên giúp tôi nhận ra ý nghĩa cuộc sống và cho tôi những phút giây như vậy.

Quý thương thầy.!

Trần Linh.

Thức Tánh

Linh chi vốn ở Thiên Đàng

Thế gian lâm bịnh phải rã tan

Nhơn gian ngộ đạo Thần Tiên hóa

Vàng ròng trăm gánh chẳng đợi sang.

Miếng gió Thiên Đàng để gánh mang

Con thuyền tay lái kiếp trẩy sang

Bầu trời thế giới ta run rẩy

Thức tánh từ đây mới dễ dàng.

Tổ Sư - Đỗ Thuần Hậu

Nghề Tu

Công việc cuối tháng lúc nào cũng bận rộn và căng thẳng, nhưng chỉ còn 2 ngày nữa là xong. Sau đó là tiền thưởng tập thể cuối năm vì cả 3 cấp Montreal, Canada và toàn thể công ty trên 40 quốc gia đều đạt được chỉ tiêu. Thêm vào đó, còn tiền thưởng cá nhân vì công việc trọn năm của tôi đã vượt hơn sự chờ đợi của khách hàng. Tiếp theo 2 tuần nghỉ lễ cho Giáng Sinh 2017 rồi Tân niên 2018 là 1 năm mới đầy hứa hẹn với hợp đồng cao giá của 2 khách hàng quan trọng và quen thuộc. Còn nữa, công việc hiện tại của tôi sắp hoàn tất đẹp đẽ trong vài tháng tới, cho nên khả năng được gia hạn để bắt đầu công việc kế tiếp cho cùng khách hàng cũng rất lớn. Rồi chẳng bao lâu, sẽ là món quà cho 35 thâm niên mà tôi hằng mơ ước : 1 cái I-Phone đời mới nhất. Ôi ! Lâu lắm rồi, vận đỏ mới tới với tôi 1 cách tuyệt vời như vậy. Cho nên khi được gọi vào gặp ông Vice-President mới, tôi hân hoan sẵn sàng đón nhận lời khen ngợi và tin vui.

Nhưng ông ta chỉ nói 1 câu ngắn ngủn : « *Công ty phải cắt 1600 nhân viên, tên cô có trong danh sách, hiệu lực ngay tức khắc, cô không cần phải trở lại bàn làm việc !* »

Nói xong, ông lạnh lùng rời phòng họp, chỉ còn lại tôi và 1 cô trách nhiệm về nhân sự để giải thích những việc cần làm. Nếu là ngày đầu tháng tư, tôi sẽ hiểu đó chỉ là trò đùa « cá tháng tư điên ». Mà cũng chẳng phải nằm mơ : Tên tôi nằm rõ trên thư cho nghỉ việc. Đời, c'est la vie ! Không biết trực giác và linh tính của tôi hôm đó bận làm gì mà không hoạt động, đến nỗi tưởng bở là cuộc sống đang lên hương!

May mà mấy chục năm tu hành đã giúp tôi có thói quen « Giữ tâm thanh tịnh bất cứ trường hợp nào xảy đến ». Duyên còn thì hợp tác. Duyên hết thì chia tay. Thôi thì cứ thản nhiên mà Bye Bye Boss!

Các managers liên hệ, đồng nghiệp đang làm việc chung, cấp trên của họ, … đều ngỡ ngàng, bàng hoàng, bất mãn, lo âu, … Hộp thư của tôi nhanh chóng nhận đầy emails an ủi. Một cô bạn thân bực quá nhắn tin : « *Cái hãng này, trong thời buổi khan hiếm nhân sự mà lại cắt đi 1 người như bồ. Tôi thật sự ái ngại cho tương lai của họ* ».

Chúng tôi không ai hiểu nổi có việc gì mà lãnh đạo lại khẩn trương đến thế. Sao không chọn ngày thứ sáu thay vì thứ tư cho trọn tuần lễ lương ? Sao không chọn ngày 30

thay vì ngày 29 cho trọn tháng 11 ? Sao không thể chờ thêm 2 ngày cho xong thời hạn báo cáo cuối tháng ? Tìm đâu tức khắc ra người để làm thế công việc dở dang của tôi mà không có 1 chút bàn giao ? Thật ra ngày thứ tư 29 tháng 11 năm 2017 có gì đặc biệt ? Hay là có bàn tay vô hình nào đang sắp xếp cho tôi có thêm 1 kinh nghiệm còn thiếu trong kiếp này?

Vài hôm sau, tôi được bạn đạo gởi cho photos lễ tưởng niệm 50 năm liễu đạo của Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu : 12 tháng 10 âm lịch *(nhằm ngày 29 tháng 11 năm 2017)*. Vì thiền viện Jolicoeur lúc nào cũng tổ chức mọi buổi lễ hoặc sinh hoạt đặc biệt vào ngày chủ nhật gần nhất chứ không chọn đúng ngày chính xác nên chúng tôi chỉ nhớ chủ nhật 26 tháng 11 năm 2017 là ngày giỗ Ông Tư.

Nhưng có lẽ đây chỉ là 1 sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, bởi vì cá nhân tôi chỉ biết tới Ông Tư qua kinh sách, băng giảng, chứ không có liên hệ nào đặc biệt. Hay là như vậy để mỗi năm, ngày tưởng niệm Ông Tư sẽ nhắc tôi đừng mê sở làm, đừng quên « Thế thái nhân tình bạc như vôi ».

Đang mải suy tư, bỗng giọng nói quen thuộc của Thầy làm tôi giật mình : « *Tao trả 1 năm lương để mày lo tu !*». Vội vàng lấy cái thư đáng ghét của hãng ra xem lại, đếm lại tổng số tuần được đền bù tài chánh khi bất thình lình cho nghỉ việc : Đúng là 52 tuần !

Chao ôi, nhớ lại cách đây mấy chục năm trong phòng khách ở thiền đường St-Jacques của anh chị Thuần, Thầy đã nhắn nhủ : « *Con học làm chi mà nhiều nghề quá, bây giờ ông Tám đề nghị con chỉ học 1 cái nghề tu !* ». Lúc đó tôi « *Dạ* » nhưng trong lòng thầm nghĩ : « *Làm nghề tu thì ai mà trả lương, tiền đâu mà sống* ! »

Rồi có lần vừa lên tới lan can cầu thang sắt phía sau phòng ăn của thiền đường St-Jacques, tôi chưa kịp chào, Thầy đã lên tiếng : « *Ở Hong Kong, Đài Loan, giảng đạo 1 giờ họ trả nhiều tiền lắm!* ». Tôi đáp lại ngay : « *Con mà có khả năng giảng đạo, con sẽ không lấy 1 xu !* ». Thầy làm thinh quay vào nhà. Chuyện đã lâu, hôm nay tự nhiên hiện về rõ rệt như mới ngày hôm qua.

Suốt mấy tuần sau, 2 chữ « nghề tu » cứ lảng vảng trong đầu. Thật ra tôi chẳng biết cụ thể làm nghề tu là phải làm những việc gì, cho dù tôi đã tăng cường thực hành tâm pháp, thân pháp, pháp chánh, pháp phụ đầy đủ có thể nói là tới mức tối đa, tôi vẫn còn dư thì giờ để làm việc khác, nghĩa là vẫn có thể đi làm, đâu cần phải ở nhà ăn lương chỉ để cả ngày hành pháp ! Tôi còn nhớ rõ có lần Thầy nói với 1 bạn đạo Montreal : « *Thiền phải có giấc có giờ, làm quá nó điên* ». Tôi rất thích câu này.

Cho nên cuối giờ 1 buổi sinh hoạt Mục Bé Tám trong chương trình « Đồng Tu Chơn Hành » trên mạng Skype hàng tuần, tôi nhờ các bạn có ai nghe được, hay đọc được lời Thầy giảng về nghề tu thì nhớ cho tôi xin cái link. Hầu hết các bạn biết chuyện đều thấy tôi may mắn quá, tha hồ mà thảnh thơi hành pháp, lo nghĩ làm chi? Lần này không phải nhồi quả, thử thách hay bài học gì khó mà giống như trúng số, là cơ hội tu rốt ráo để xuất

hồn lên cõi trên học đạo ! Nhưng vừa tổng chào các bạn thì tôi nhận được ngay câu trả lời của Thầy « *Nghề tu, là cả ngày bận rộn với việc tu hành* ». Công nhận điển quang thật là nhanh và hữu hiệu ! Cũng thật là buồn cười cho cả đám chúng tôi đa số đã hành pháp mấy chục năm, đều biết điển Vô-Vi mà vẫn còn thói quen dựa vào băng giảng và kinh sách như những bạn mới tu.

Nhưng « việc tu hành » cụ thể là những việc gì ? Vì bất ngờ nên tôi quên không hỏi Thầy câu này, chỉ liên tưởng tới Thầy, ông Tư, Phật Thích Ca, Chúa Jesus, … nhưng tôi đâu có sứ mạng gì đặc biệt như các ngài. Rồi nhớ tới mấy ông sư, mấy ni cô trong chùa, mấy ông cha, bà sơ trong nhà thờ, … chính vì tôi không hạp với cách tu này nên mới chọn « Đời Đạo song tu » theo Thầy. Còn bạn đạo bận rộn phát tâm làm việc cho Vô Vi như thực hiện thư viện, lọc băng, chép bài Thầy giảng, làm websites, upload tài liệu lên YouTube, FaceBook, viết sách, ấn tống kinh sách, CD, DVD, làm tuần báo, phổ nhạc thiền ca, tổ chức đại hội, khóa sống chung, trại hè, thiền đường, thiền viện, trụ sở, … thì đâu phải chỉ toàn là tu sinh, những bạn đã về hưu hay những người rảnh rang vì không có đi làm !

Tình cờ có 1 câu Mục Bé Tám trong tuần báo Phát Triển Điển Năng #1171, tới rất đúng lúc, đúng nhu cầu thắc mắc và tâm trạng của tôi :

« *Hỏi: Ngày đêm lo tu thiền và không va chạm với đời nữa thì sẽ ra sao?*

TL: Thưa tùy hoàn cảnh và ơn phước của mỗi cá nhân tại mặt đất này, mỗi khả năng đều khác nhau, tùy duyên thức mà tiến hóa. Có người phải đụng chạm mới thức tâm, có người ổn định mới thức tâm. Cho nên vạn linh biểu hiện trên mặt đất, đều được tiến hóa theo trình độ của chính họ, chung hưởng nguyên khí của vũ trụ quang, nhưng phải vượt qua sự thanh lọc của vũ trụ quang, nhiên hậu mới có cơ hội tự thức tâm. Cho nên sanh ra xác người, đều phải chịu sự đau thương như nhau, sự cảm thức minh chánh, phát tâm khác nhau. Cho nên ở đời này những âm thinh phát ra từ miệng môi đều có nguyên do của chính nó. Mỗi mỗi đều từ trong gốc gác thanh tịnh mà ra, sự thay đổi đổi thay tùy duyên hạnh của hành giả, cuối cùng phải tự thanh tịnh, sau cuộc nhồi quả và thử thách, mới chấp nhận lìa khỏi xác phàm. Tùy duyên nghiệp khai minh tâm thức. Người có cơ hội ngày đêm lo tu, thì sẽ được rút ngắn thời gian tiến hóa hơn. Trước mắt mọi người, xã hội dãy đầy tranh chấp, nhưng cuối cùng cũng phải ra đi với hai bàn tay không. Biết trước điều nầy, thì sớm tu sớm tạo được đức nhịn nhục, thì phần hồn sẽ được ra vô thể xác dễ dãi hơn, quý đạo và hành đạo nhiều hơn, tâm tưởng sự thành, tự biết ăn năn hối cải.

Kệ:

Tự thức duyên lành thiên tận độ
Triền miên học hỏi niệm Nam Mô
Ai sanh ai diệt tùy duyên thức
Hiểu được trần gian một nấm mồ »

Tự biết tôi thuộc loại người phải đụng chạm mới thức tâm, nhưng lại vừa nhận được cơ hội ngày đêm lo tu trong 1 năm để rút ngắn thời gian tiến hóa. Tuy nhiên, sự tiến hóa về nguồn cội là con đường dài vô cùng tận, ngắn

hơn hay dài hơn 1 năm thì có thấm tháp chi. Chẳng thà tôi chúc phúc cho các bạn hữu duyên cứ về trước hết đi, còn tôi thì từ từ cũng chẳng sao. Chỉ ngại 1 điều là không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau 1 năm : Lúc đó tình hình thế giới ra sao ? Nhu cầu thị trường việc làm sẽ như thế nào ? Tôi còn sống không ? Có còn lành lặn khỏe mạnh không ? Đã lụt nghề chưa ? Có còn cơ hội để trở lại làm việc không ? Hay về hưu luôn ? v. v...

Ôi, dấu hỏi xoay quanh suốt cuộc đời !!! Mà những câu hỏi về tương lai thì làm sao chắc được trong khi « thiên cơ biến chuyển không ngừng nghỉ » ? Cho dù Thầy biết hết quá khứ vị lai nhưng « thiên cơ bất khả lậu », đâu thể cho mình biết trước 1 cách chắc chắn. Hơn nữa, như Thầy có nói bên trên : « sự thay đổi đổi thay tùy duyên hạnh của hành giả ».

Cũng có khi là Thầy thử dũng, thử trí, thử tâm, … Theo kinh nghiệm bao nhiêu năm qua, tôi thấy lần nào Thầy thử cũng y như thật. Nhiều khi chúng tôi nói đùa với nhau : « *Lời Thầy thì nghe cũng chết (nếu tin 1 cách mù quáng), mà không nghe cũng chết (vì là lời chân lý), chi bằng nghe theo ý của mình, dựa vào sự sáng suốt của mình, quyết định theo trình độ của chính mình, rồi tâm làm thân chịu, chấp nhận mọi hậu quả chứ không thể đổ thừa cho Thầy khi kết quả không như ý* ».

Cho nên tôi thủ thỉ với Thầy : « *Hay là, việc ông Tám làm, ông Tám cứ làm, việc con làm, con cứ làm* ».

Vậy là sau mấy tuần lưỡng lự, tôi quyết định tìm việc làm, tránh tình trạng « nhàn cư vi bất thiện », tránh tạo cơ hội làm biếng cho lục căn lục trần. Dù sao cũng phải cập nhật hồ sơ cá nhân, lý lịch nghề nghiệp trên mạng, nhân đó cho mọi người biết luôn là tôi sẵn sàng đón nhận mọi cơ hội mới. Có việc thì làm, không có việc thì thôi. Không thử làm sao biết được đạo diễn muốn mình đóng vai gì ?

Không ngờ vừa mới bắt đầu tôi đã nhận được rất nhiều lời mời của các nhà tuyển dụng. Họ chủ động liên lạc, tâng bốc, ca tụng, khen tặng, chìu chuộng, tranh nhau dành độc quyền giới thiệu và đăng ký. Cô bạn tôi nói rất đúng, thị trường việc làm ở Canada nói chung và ở Montreal nói riêng đang trong giai đoạn tăng trưởng quá nhanh có thể gọi là bùng nổ, tiến tới tình trạng toàn dụng mà vẫn thiếu lao động, tỷ lệ thất nghiệp xuống thật là thấp kỷ lục. Nhà nước xác nhận cả tỉnh Quebec không thiếu việc làm, chỉ thiếu người làm việc. Cho nên họ dễ dãi hóa thủ tục nhập cư để mời mọc chuyên gia từ nước ngoài, hãng xưởng cử người qua các nước khác để tuyển thêm nhân sự, các lớp dạy nghề đào tạo nhân viên, mấy công ty giúp tìm nhân tài mọc lên như nấm.

Mấy tuần kế tiếp, ngày nào tôi cũng bận rộn liên miên với điện thoại và di động reng không ngừng, emails tràn ngập, các buổi phỏng vấn, rồi thỏa thuận, hợp đồng, … tha hồ mà ký tên. Cảm thấy mình thật là có giá,

tự ái được vuốt ve, không còn mặc cảm về tuổi tác, không còn ngại lương cao khó cạnh tranh.

Cho nên ngoài việc loại hết những nơi cần di chuyển tốn thì giờ, tôi còn thoải mái đặt điều kiện nghỉ phép 1 tháng để tham dự 2 cái đại hội quốc tế ở Montreal và Miến Điện, để đón tiếp bạn đạo tới viếng thăm hay vãng lai thiền viện Jolicoeur, có khi tôi còn giới thiệu luôn pháp thiền Vô Vi trong giờ phỏng vấn và nhu cầu cân bằng giờ giấc làm việc với tu hành. Vậy mà họ cũng chịu. Vậy mà tôi cũng có nhiều lựa chọn để được việc làm tốt. Sức hút của hồng trần vì thế mà mạnh lên rất nhiều so với thiên lực tâm linh. Phàm tâm, phàm tánh, tính toán, thương lượng, so đo, … được dịp sống lại như thời chưa tu.

Bạn đạo Jolicoeur thấy tôi sắp đi tàu suốt, sai 1 ly đi 1 dặm, nên lên tiếng nhắc nhở, mà tôi thì như người say men chiến thắng, không ngần ngại đáp trả chớp nhoáng :

- *Ông Thầy đã nói như vậy mà còn mất thì giờ lo tìm việc làm chi ?*
- *Người tu Vô Vi mà lệ thuộc ông Thầy tới vậy sao ?*
- *Rượu mời không uống, uống rượu phạt !*
- *Rượu nào cũng được, còn hơn không có rượu mà uống !*
- *Sao cứ cãi lời Thầy ?*
- *Thầy có nói rồi « Nó làm thợ cãi từ kiếp trước ».*
- *Đã trả thuế cho 1 năm lương, làm thêm việc thì lại phải trả thêm thuế !*
- *Trả thuế cũng là đóng góp để cảm ơn Canada và Quebec, dù sao tiền thế gian cũng là tiền giả !*
- *Có tiền lương, tiền hưu, tiền già mà không biết hưởng để lo tu, lại ham đi cày !*
- *Ở không, ngồi đếm lịch, ăn tiền hưu, tiền già, chắc sẽ bị trầm cảm thôi ! v.v…*

Có 1 bạn đạo mới tò mò muốn biết làm sao tôi và các bạn khác chắc chắn lời Thầy mà tôi nhận được là của chính Thầy chứ không phải của 1 thiêng liêng nào khác, bởi vì Thầy đã mất từ lâu. Chỉ có điều này là tôi và tất cả bạn đạo quen thuộc đều nhất trí : Thầy còn sống mãi. Hơn nữa, ai cũng nhớ chuyện cách đây nhiều năm, khi tôi bị Thầy từ, không cho gặp, chỉ vì Thầy kêu cả tuần bằng điển mà tôi không tới, vì không chắc « *có phải là điển của ông Tám hay của 1 vị vô hình nào khác* ». Cũng may là lần đó rốt cuộc Thầy tội nghiệp tha lỗi cho tôi, có lẽ Thầy không quen thấy tôi khóc, nên dẫn tôi tới ngồi bên cạnh rồi xác nhận « *Con quen điển của ông Tám quá rồi mà* ». Từ đó, Thầy dặn tôi cứ mỗi khi nghe Thầy gọi thì phải tới, như lúc xưa Thầy nghe ông Tư gọi là Thầy lập tức tới ngay, hay ít ra tôi cũng phải gọi lại Thầy nếu muốn kiểm chứng.

Chỉ sau vài tuần bận rộn liên miên, tôi bắt đầu thấm mệt, cảm thấy nhiều trược ít thanh, nhiều động ít tịnh, lại xấu hổ vì số tuần báo Vô Vi và Phát Triển Điển Năng chưa đọc xong ngày càng nhiều. Cho nên có lần đang ngồi chờ tới giờ phỏng vấn, tôi đọc Mục Bé Tám trong tuần báo Vô Vi #350 còn xếp dở dang tự thuở nào :

« *Hỏi: Thắng thế là sao ?*
Đáp: Thua thắng thế là được nhiều người tín nhiệm lại càng phải gánh vác nhiều, nghiệp lực bắt buộc phải gia tăng, khó khăn càng phải giải quyết.
Kệ:
Học hỏi triền miên duyên tạo động
Tưởng lầm đắc thế phải chờ mong
Đâu dè đi xuống không hay biết
Khổ trí bực tâm lại ước mong. »

Tôi giật mình như tỉnh cơn mơ: nghiệp lực gia tăng, duyên tạo động, tưởng lầm đắc thế, đâu dè đi xuống, khổ trí bực tâm!!!

Nhớ lại mấy hôm trước đó, trong lúc mơ màng ngủ quên vài phút khi chiếu minh buổi sáng, tôi thấy nhiều bạn đạo quây quần chung quanh Thầy, ai cũng vui. Với mặc cảm tu hành không tinh tấn, tôi lặng lẽ vào bếp cắt rau cho Thầy nhai thấm giọng, rồi thoáng thấy Thầy đi ra cửa. Đang ngẩn ngơ cầm dĩa rau mới cắt xong mà lòng không vui, thì Thầy bất ngờ trở vô, bước thẳng tới chỗ tôi đang đứng, chậm rãi, tha thiết và nghiêm trang: « *Con không có nhiều thì giờ !* ». Bạn đạo nghe tôi kể thì nóng ruột như thể Thượng Đế đã phát ra lệnh bài thứ 2, mà tôi cứ như người mê man bất tỉnh chưa chịu thi hành, trong khi quỹ thời gian thì cứ vô tư liên tục giảm. Nhưng tôi vẫn thản nhiên: « *Thầy nói là không có nhiều thì giờ, chứ đâu có nói là không còn nhiều thời gian !* ».

Dù sao tôi cũng không quá đáng: Quyết định ngưng mọi hoạt động tìm việc, giải quyết hết số tuần báo chưa xem xong còn đầy dẫy trên màn hình desktop, và ngạc nhiên thấy nhiều bài như nhắc nhở cho riêng tôi:

- TBPTĐN #1182: *Thế gian thường nói mê, không biết mê là mê cái gì? . . . đành bỏ quên chơn lý tu học của phần hồn, quên cả chu trình tiến hóa ở kiếp chót này, . . . tức là lao đầu vào cõi mê trần trược . . . chỉ có cương quyết tự tu, hướng về con đường giải thoát, thì bộ óc mới được rảnh rỗi và tiến hóa kịp thời.*

  Kệ:
  Hư danh ảo mộng ở trên đời
  Không có có không khó thảnh thơi
  Tạm cảnh trường đời ta tự dứt
  Dấn thân hành đạo rõ cơ Trời

- TBVV #379: . . . *Bụi đời nguy hiểm bối bê trăm bề . . . Con người lúc vắng thanh điển là mất tất cả sự thanh cao của thượng trí, cho nên nó có thể hướng về sự động loạn của ngoại cảnh, sa mê trần tục.*

  Sự nên khó nỗi đạt thành.

  Sự hư dễ nhiễm dễ hành dễ hư.

  Chớ nên thích thú vội cười.

  Hồn không tiến được tâm người đa mê.

  Theo ngoại cảnh, theo sự hấp dẫn của thời đại, nó làm cho con người càng ngày càng tham . . .

- TBVV #380: . . . *Sự áp đảo từ bên ngoài xâm nhập vào nội tâm, nếu ta không chịu tịnh thì càng ngày nó lại càng làm cho*

luồng điển bất thông, rồi đâm ra lầm tưởng là đứng đắn.

Đến khi động chạm khó khăn.
Suy ra mới thấy cơ cằn tại ai?
Xét đi xét lại chẳng tài.
Chính mình sai lạc chẳng ai sai lầm.
. . . . . .
Trong ta có pháp sao không học
Cứ mãi mê say cảnh hạ tầng
Không giác không tu thành động loạn,
Khó hòa khó tiến khổ vào thân.

- TBVV #382 :

Khuyên con kiên nhẫn dặn dò
Muốn con vượt khỏi con đò đắm mê
Cuốn lôi lôi cuốn ê chề
Tâm mê thế sự khó về cõi tiên . . .

Qua kinh nghiệm lần này, tôi thật thông cảm với các bạn còn nhiều bận rộn việc đời, càng trân quý hơn cách điêu luyện của trường học Vô Vi, cách Thầy đánh thức tâm linh, dùng hoàn cảnh để từng bước dẫn dắt chúng sanh về nguồn cội, theo trình độ của từng đối tượng mà tận độ.

Nhân dịp tết Mậu Tuất vừa qua ở thiền viện Jolicoeur, tôi xin Thầy lì xì 1 lời khuyên cho năm mới, bằng cách chọn ngẫu nhiên 1 bài kệ trên mạng Mục Bé Tám Online, và rất vui khi vẫn còn được 1 lá xâm tốt, tự an ủi là chưa bị rớt rơi trong cơn thanh lọc sàng sẩy :

Tiến Hóa
Tiến hóa thâm sâu tự bạc bàn
Khai thông trí tuệ sống vẫn an
Giải mê phá chấp khỏi bàng hoàng
Học hỏi phân minh giữ pháp tràng

Có lẽ nhờ tôi kịp thời thức tỉnh, ý thức mình còn luyến tiếc bằng cấp, nghề nghiệp, địa vị, … nhưng cũng biết cố gắng tìm cách vượt ra khỏi cơn lốc trần gian để dứt điểm bài học "si mê" mà Thầy đã nhấn mạnh trong bài thơ viết cho tôi từ ngày mới biết Vô-Vi: « *Rõ điều chơn lý, rõ còn si mê* ». Gần đây, Thầy còn giải thích thêm về câu này « *Là nói được mà làm không được* ».

Tôi quyết định nghỉ thêm 2 tháng để tập sự nghề tu, xem như thời gian chuyển tiếp. Tôi chấp nhận theo đúng trình độ của mình chứ không thích miễn cưỡng. Cũng như Thầy chỉ đề nghị chứ không độc tài, không bắt buộc tôi chỉ làm « 1 cái nghề tu ». Nghĩa là tôi còn hẹn, như tôi vẫn hẹn mỗi khi Thầy bất ngờ kêu tôi ăn chay, xuống tóc, … và còn nhiều việc khác nữa, nhưng từ từ rồi tôi cũng đã làm được, và có lẽ cũng sẽ từ từ làm được những việc còn trong « To Do List ».

Cho dù tạm thời tôi vẫn còn muốn giữ cả nghề chuyên môn và nghề tu, nhưng tôi nhất định sẽ không để cho việc đời quan trọng hơn hay lấy nhiều thì giờ hơn việc đạo, để khi nào có dịp diện kiến Thầy, tôi có thể thưa: "*Con nói được và con làm được*".

Mỹ Kim
Tháng 3 năm 2018

Tình Thầy Tận Độ

Trong bài diễn văn chào mừng đại hội Du Hành Đạo Pháp năm 2017, Ban Tổ Chức có nhắc lại lời dạy của Đức Thầy là "*Thầy không bao giờ bỏ chúng ta...".* Làm tôi liên tưởng đến trường hợp của một bạn đạo tên là VTA cũng là chị vợ của tôi, mà bạn đạo vùng nầy vẫn gọi chị Ba. Tôi xin trình bày lên đây để bạn đạo tường lãm: vào năm 2000 chị Ba bị chóng mặt té phải đưa vào bịnh viện cứu cấp. Sau khi khám xong, bác sĩ bảo phải giải phẫu ngay vì sạn đã đầy trong túi mật. Với kỹ thuật y khoa ngày nay bác sĩ mổ một đường nhỏ bên hông, rồi đưa một dụng cụ đặc biệt vào túm lấy túi mật lấy ra ngoài và cho biết 2 giờ sau thì chị Ba tỉnh lại. Nhưng trước khi lấy túi mật ra ngoài, nước mật đã tiết ra bên trong lan đi khắp nơi làm vàng da rồi toàn thân xưng lên khiến cho chị Ba đi vào hôn mê.

Bác sĩ bước ra rơi nước mắt nói lời xin lỗi cùng mọi người, ông nhận lãnh trách nhiệm là không dự tính được sự việc xảy ra nghiêm trọng như thế...Và xin mọi người hãy cho thêm cơ hội để ông có thể làm được những gì cho chị Ba. Có một điều ông lo ngại là với tuổi 70 không biết chị Ba có chịu nổi lần mổ lớn nầy không? Đứng trước tình cảnh nầy chúng tôi chỉ biết đứng trước kính Vô Vi cầu xin Đức Thầy phù hộ chị Ba được tai qua nạn khỏi. Cũng may ngày hôm sau là Chúa Nhựt, bạn đạo thiền đường Portland về chung thiền tại nhà tôi, nhân dịp nầy cùng nhau cầu nguyện cho chị Ba.

Sau khi thân nhân ký tên vào hồ sơ thì ca giải phẫu thứ hai được tiến hành ngay. Bác sĩ mổ rộng ra đưa giấy thấm vào đặt phía dưới lá gan, họ cho thuốc vô trong chai nước biển, rồi chuyền vào máu để đẩy nước mật trở về gan thấm xuống giấy đưa ra ngoài...Sau hai tuần lễ thấy cơ thể chị trở lại bình thường, bác sĩ lấy tất cả dụng cụ ra may lại rồi cho chị Ba tỉnh lại. Mọi người vui mừng khi thấy chị Ba tỉnh dậy tay chân vẫn cử động bình thường, ông bác sĩ người Mỹ cũng phải công nhận và nói lên tiếng "miracle" *(phép lạ)*. Vì sau 2 tuần lễ nằm mê bất động họ lo ngại là hai chân của chị Ba có thể không cử động lại được.

Sau nầy đi thiền chung, chị Ba có kể lại cho bạn đạo cùng nghe là trong suốt thời gian giải phẫu, chị cảm thấy như một giấc ngủ an lành trong ân điển của Thầy. Và lúc nào chị cũng thấy Đức Thầy ngồi trên cao hào quang tỏa xuống giống như chiếc mùng ánh sáng có nóc nhọn che chở cho chị...Năm nay chị Ba được 87 tuổi. Một lần nữa chúng con xin chân thành tri ân Đức Thầy đã phân thân điển quang tới cứu độ cho chị của chúng con tai qua nạn khỏi, và giúp cho chúng con vững lòng tin là trên đường trở về nguồn cội luôn luôn có sự quang chiếu của Tổ Thầy.

Kính thưa bạn đạo,

Đức Thầy dạy *"chúng ta nhìn thấy Thượng Đế đang phục vụ tất cả quần sanh, vạn linh côn trùng cũng được tia sáng của Thượng Đế phục vụ...*". Một hột cải nhỏ bé thụ hưởng được sự hồng ân của Bề Trên, nó biết hoàn thiện để phát triển thành cây cải tốt tươi, rồi hằng ngày hấp thụ ánh sáng mặt Trời nhả ra lục diệp tố bồi bổ cho huyết hòa tố của con người, và cuối cùng cây cải còn hy sinh thân xác cho chúng ta ăn vào để sống học hỏi tiến hóa.

Theo Đông phương: *"Nhứt bổn tán vạn thù".* Một giọt máu đào phân ra Âm Dương, nhứt Dương chi khí nhẹ thăng lên thành tinh thần, nhứt Âm chi khí nặng trầm xuống làm vật chất. Trong Âm có chấm Dương, trong Dương có chấm Âm gọi là Tứ Tượng. Tứ Tượng sanh ra Ngũ Hành là Tim, Gan, Tỳ, Phế,

Thận tương tác lẫn nhau phân định tám hướng hình thành bản thể con người. *"Tiên Thiên Thận Thủy"* là nguồn sống con người chu kỳ được khơi nguồn từ tạng Thận. Tạng Thận và tạng Tâm có trước để thúc đẩy ngũ tạng trong cơ thể làm việc như sau: Thủy sanh Mộc cho tạng Can, Mộc sanh Hỏa cho tạng Tâm, Hỏa sanh Thổ cho tạng Tỳ, Thổ sanh Kim cho tạng Phế, và Kim sanh Thủy hoàn lại cho tạng Thận là tròn chu kỳ. Sự vận hành tiếp nối với nhau thành một chu kỳ ngũ hành tương sanh trong cơ thể thì con người mới được khỏe mạnh.

Mỗi ngày gồm có mười hai thời khắc, thì có bốn thời Tý Ngọ Mẹo Dậu là lúc Âm Dương chuyển động có liên quan rõ đến sinh hoạt con người: thời Mẹo 6 giờ sáng ăn điểm tâm, thời Ngọ 12 giờ là bữa ăn trưa, và 6 giờ chiều thuộc thời Dậu thì ăn chiều...Sau khi thọ hưởng được những gì Thượng Đế ân ban, Đức Thầy dạy *"chúng ta phải thành tâm phục vụ cho người kế tiếp"*, nhưng vì thiếu một thời Tý nên đồng hồ sinh học trong cơ thể hướng theo dòng thế tục...Khi Âm Dương trong cơ thể không được vận hành tròn một chu kỳ thăng tiến, cho nên có nhiều vấn đề bế tắc bên trong, khiến cho thiên tánh bị lu mờ không còn ý thức bổn phận của mình đối với đồng loại?

Đức Thầy dạy: *"Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp ngày ngày ăn vô bao nhiêu tối phải giải ra bấy nhiêu, có đường hướng khứ trược lưu thanh để giải ra, thì độc tố đâu có tích trữ dồn cục mà sanh ra bịnh"*. PLVV dạy cho hành giả ngồi thiền thời Tý canh khuya là lúc trời đất thông khai, đem thanh khí vào kết nối 4 thời Tý Mẹo Ngọ Dậu lại thành một chu kỳ khứ trược lưu thanh phân ra đôi đường rõ rệt, nhẹ thăng lên trời còn nặng trầm xuống đất...Và theo sự phân tích của khoa học dưỡng sinh thì sáng thức dậy trong người thiếu khoảng 600ml nước, nên mỗi buổi sáng vừa thức dậy tôi uống nước vào để thỏa mãn cho nhu cầu trong cơ thể, đồng thời kích hoạt nhu động ruột đưa những gì không cần thiết ra ngoài để chuẩn bị cho một ngày mới.

Kính thưa bạn đạo,

"Vạn thù quy nhứt bổn", Pháp Lý Vô Vi là pháp tu tắt trực tiếp phanh luyện hai giềng mối sanh ra của lúc ban đầu để phản bổn hoàn nguyên. Trong sáu tháng đầu Đức Thầy dạy hành giả Soi Hồn và Pháp Luân Chiếu Minh, để làm sống động lại Hỏa Luân Xa tại chữ Nam và Thủy Điển Luân Xa tại chữ A, qua tới tháng thứ bảy mới bắt đầu ngồi thiền. Khi ngồi thiền quay mặt về hướng Nam cho tiểu thiên địa tương ứng với phương hướng bên ngoài đại thiên, thực hành pháp Soi Hồn là quy hội ba báu linh Tinh Khí Thần, Pháp Luân Thường Chuyển vận hành ngũ khí và Định Thần cho ngũ khí triều nguyên tam hoa trụ đảnh, khi Hồn Vía tương hội mới kết thành Thánh Thai Xá Lợi trở về quê xưa chốn cũ.

Đồng thời pháp lý Vô Vi đem thanh khí vào khứ trược lưu thanh, giúp cho đồng hồ sinh học trong bản thể vận hành hướng về thiên đạo, khi "c*hấn động lực cơ tạng chúng ta hòa hợp với chấn động lực càn khôn vũ trụ",* đưa phần Hồn xuất lên đảnh lễ Phật học đạo. Là khoa học huyền bí với mắt thường không thể thấy, nhưng mỗi lần Hồn xuất ra khỏi bản thể hành giả cảm nhận đỉnh đầu thanh nhẹ lân lân, như một niềm tin yêu dâng tràn khiến cho hành giả cảm thấy phấn khởi lạc quan...Và hồi quang phản chiếu trở về như ánh bình minh vừa ló dạng trong tâm, từ trong gia đình ra ngoài xã hội tha thứ thương yêu, tương thân hòa ái cùng mọi người...

Đức Thầy dạy: "*trong không còn có không nữa...",* hình như Đức Thầy muốn nhắc nhở hành giả Vô Vi phải cố gắng không ngừng để hoàn thành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, nếu ngưng trụ một nơi nào đó, thời gian có thể làm cho chúng ta không bắt kịp đà tiến bộ của cộng đồng Vô Vi rồi đâm ra nhàm chán? Có bạn đạo vừa tiết lộ cho tôi biết là

lúc Đức Thầy còn tại thế, có Huynh Tỷ ngộ nhận là "*gần Thầy không còn thấy điển rút",* và họ nghĩ là *"điển của Thầy đã mất hết...".* Trong khi ai cũng biết Đức Thầy của chúng ta đã tu hành đắc đạo, sự thanh thoát trên đỉnh đầu lan tỏa khắp châu thân làm cho tất cả lỗ chân lông đều phát quang bừng sáng, *"Đà ấy sắc vàng trùm khắp cả"* nên ai gần Ngài cũng cảm thấy thanh tịnh.

Giai đoạn đầu Đức Thầy hỗ trợ cho hành giả Vô Vi khai khiếu huyền quang, rồi hằng năm Thầy còn đi thuyết giảng khắp nơi để tiếp tục ân độ cho hành giả... Ngoài ra, Ngài tạo nhiều cơ hội như: đại hội Vô Vi, thiền ca, khóa học và khóa sống chung.., hầu giúp cho hành giả giữ vững đức tin trở về chơn tâm thanh tịnh. Ngày nay Đức Thầy đã nhập niết bàn, nhưng với ***"Tình Thầy Tận Độ"*** từ quang vẫn bàng bạc khắp nơi cứu độ quần sanh, và hằng năm ĐứcThầy cho tổ chức Đại Hội Vô Vi Quốc Tế để hướng độ cho hành giả Vô Vi.

Đức Thầy dạy: "*quy nhứt rồi mới quy thức",* Hồn Vía quy nhứt thăng hoa hướng về nguồn cội, nên hành giả cảm giác đỉnh đầu rút nhẹ lâng lâng. Hồn xuất lên cao thì đỉnh đầu càng nới rộng trống không, lan tỏa xuống giúp cho nhãn thức, nhĩ thức, tỷ thức, thiệt thức và ý thức đồng quy về ngũ uẩn giai không sáng cả bộ đầu. Hành giả tiếp tục thực hành pháp khứ trược lưu thanh hồi quang phản chiếu cho vạn linh đồng thức giác, thì thức thứ sáu là thân thức từ từ chuyển hóa từ cảm xúc trở về chơn giác thanh tịnh.

Có những cổ đức xa xưa, sau khi tỏ ngộ chơn lý xa rời thiền viện chia tay cùng đệ tử, xuống núi đi tìm một nơi xa xôi hẻo lánh, làm người tầm thường sanh sống với công việc tay chân vất vả, mặc tình cho chủ sai khiến và người đời coi thường để dẹp bỏ tự ngã trở thành đại giác. Ngày nay pháp lý Vô Vi Đức Thầy dạy là đời đạo song tu, hành giả vẫn đi làm như mọi người, lấy ***"hoàn cảnh làm ân sư"***, sự thuận nghịch hằng ngày trong cuộc sống để giúp cho hành giả dẹp bỏ cái ta, hạ mình học hỏi, buông bỏ tánh hư tật xấu, thực hành tam công và phát tâm đóng góp cho người kế tiếp.

Nhờ sự dầy công hành pháp nên mỗi lần ngồi thiền, Huynh Tỷ của chúng ta chỉ thở vài hơi pháp luân thường chuyển thì toàn thân vắng lặng bước vào định thần. Còn tôi đây bản thể chưa thông chưa sáng nên ngồi thiền còn ì ạch, nếu cố gắng quá thì bị dội ngược lại thành nộ khí...Trường hợp nầy Đức Tổ Sư dạy rằng: "*Chờ lúc Trúc Cơ kết quả thành" và* Đức Thầy cũng có dạy là *"dục tốc bất đạt"*. Thể theo lời dạy bảo của Tổ Thầy nên tôi phải kiên nhẫn thêm trong việc hành pháp, tập pháp luân thường chuyển nhè nhẹ, niệm Phật và thực hành thêm pháp phụ Đức Thầy đã dạy nhiều hơn cho tâm thân sớm ổn định.

Cũng như Đức Thầy thường nhắc nhở là ngồi thiền có nước miếng nhớ quay mặt sang bên trái nuốt xuống...Trong kinh cũng có dạy: *"Nước Ma Ha dập tắt lòng sầu",* Ma Ha là bao la vô hạn định... Hành giả thực hành Pháp Lý Vô Vi xuất Hồn hòa cảm cùng không gian bao la, hồi quang phản chiếu trở về cho thủy điển tương giao thành hườn Diên Hống, hành giả thường xuyên nuốt nước miếng để bồi bổ tâm thân.

"Bí quyết dưỡng sinh của cổ nhân xa xưa đánh giá cao việc nuốt nước bọt, cho rằng nước bọt nhuận ngũ quan, đẹp da thịt, chắc răng, cường gân cốt, lưu thông máu và tăng tuổi thọ. Trên thực tế nước bọt trong miệng chia làm hai phần: nước miếng trong loãng có liên quan tiêu hóa do tạng Tỳ tiết xuất, và nước miếng đục đặc có liên quan đến Thận. Nước bọt con người có nhiều chất hỗ trợ tiêu hóa, trung hòa acid dạ dày và tăng cường hệ miễn dịch". Như ngoài thiên nhiên hơi nước bốc lên, hòa quyện cùng sinh khí của muôn loài vạn vật vươn lên để *"đóng góp cho hữu ích chung",* rồi kết thành mây, mây lại mưa xuống mang theo thanh khí tẩy sạch cát bụi trần gian, và thấm nhuần cho mặt đất sanh sôi nẩy nở đơm hoa kết trái tương trợ lẫn nhau trên đường tiến hóa.

Khi hai mạch Nhâm Đốc lên xuống thường xuyên thì đường thiên xích từ từ nới rộng ra để nâng Linh Hồn xuất lên cao hơn, nhờ thế mà linh điển của những gì thọ hưởng hằng ngày hòa quyện theo đó mà thăng hoa, nghiệp cũng theo đó mà giải ra phần nào...Khi đỉnh đầu phát triển rộng hơn tiếp thu nguồn ân điển nhiều hơn để giúp cho thân tâm trên dưới quân bình thanh nhẹ.

"Nhứt Âm Nhứt Dương Chi Vi Đạo", khi Âm Dương trên dưới quân bình thì bóng đèn "tâm" bật sáng, toàn thân phát quang như Đức Thầy và những Huynh Tỷ đi trước. Có Huynh Tỷ cho tôi biết: *"Đức Thầy là vị tu hành đắc đạo nên Xá Vệ Quốc sáng đẹp, mỗi lần độ nhựt thực phẩm vừa qua khỏi cổ là được giải tiến ngay*, *không những Đức Thầy giải tiến những gì trong tiểu thiên địa của Ngài mà từ quang còn ảnh hưởng tốt cho muôn loài vạn vật"*.

Khi nhắc đến "tâm" tôi lại nhớ trong kinh dạy rằng: *"tâm biến hóa vô cùng, thoạt nhỏ thoạt lớn, có khi chỉ bằng đầu kim và cũng có lúc trải rộng khắp thế gian..."*. Với ***"Tình Thầy Tận Độ"*** nơi nào có hành giả Vô Vi là có sự quang chiếu của Ngài, có khi chỉ che kín một căn nhà nho nhỏ, và cũng có lúc thanh quang điển lành của Thầy bao trùm cả một khu rừng rộng lớn...Những ai được sống trong từ quang nầy đều cảm thấy an vui thanh nhẹ, và những bước chân của Đức Thầy đến nơi nào là nơi đó âm siêu dương thới, phong điều vũ thuận, quốc thái dân an, chuyển họa di phước...

Kính thưa bạn đạo,

Đức Thầy dạy rằng: *"Thận thủy, cái thận bất ổn cái óc không yên thì ngủ không được", thủy điển tương giao thì trong người khỏe mạnh..."*. Thủy là Âm còn điển là Dương. Âm Dương giao tiếp cũng là một hình thức thủy điển tương giao tạo thành năng lượng để nuôi cơ thể. Còn thực hành pháp lý Vô Vi cho Nhâm Đốc tương thông, thủy điển tương giao giúp cho thân tâm bình thản ý chí thanh cao thì năng lượng phát triển lên tần số thanh nhẹ hơn, xin gọi là điển quang hay hào quang?

Đến khi lớn tuổi cơ thể lão hóa mọi cơ năng đều làm việc trì trệ. Ví dụ như hệ thống huyết quản, máu lưu thông không đủ chu lực để đào thải tạp chất ra ngoài thì cặn bã sẽ làm cho mạch máu từ từ thu hẹp lại. Bác sĩ bảo: "*sức khỏe con người tùy thuộc vào trái tim"*, khi tuần hoàn máu không thông, tim phải làm việc nhiều hơn mà không bơm đủ máu để nuôi cơ thể. Nếu tạng Tâm không có đủ khí huyết thì trí não không sáng suốt điều khiển tứ chi, còn tạng Thận mà không nhận đủ thần huyết thì tứ chi cũng không biết phải làm việc thế nào để hỗ trợ lại cho thần kinh khối óc...

Trung y quan niệm về tạng Thận như sau: *"thận là cái gốc sinh mạng là nguyên khí của con người, thận trái kiểm soát chức năng lục phủ và thận phải cai quản sự vận hành của ngũ tạng. Nếu thận khí đủ thì bách bịnh tiêu trừ, nếu thận hư gây ra bịnh tật trên thân thể. Cho nên cần trị bịnh thì bổ thận. Muốn trường thọ thì dưỡng thận là ưu tiên hàng đầu. Kinh mạch của thận xuất phát từ hai bàn chân, nên hai bộ phận nầy có liên quan trực tiếp nhau..."*.

Đông y còn dạy rằng: "*Tạng Thận là chủ về khí, còn tạng Tâm thì chủ về huyết, khí dẫn huyết, khi khí vượng thì huyết vượng*". Hành giả Vô Vi đêm đêm công phu là bế ngũ quan xuất Hồn đảnh Phật học đạo là dưỡng tâm; ngày ngày lo niệm Phật là gìn ý quay trở vào trong cho thân tâm bình thản, Nhâm Đốc vận hành, khí huyết đều hòa tu hành tinh tấn. Hành giả càng lớn tuổi cơ thể yếu dần, cần phải tập thể dục cho tay chân cử động hầu giúp khí tinh ba đầy đủ để tu hành, nếu cần cũng nên uống thêm thuốc bổ hỗ trợ cho khí tinh thần hưng phấn, mới đủ tinh thần tu hành cho đến ngày nào điển trụ thì chơn tâm bừng sáng như Đức Vĩ Kiên.

Thậm chí có tài liệu còn nói bàn tay là quả tim thứ hai của cơ thể? Chắc vì vậy mà bác sĩ khuyên mọi người nên tập thể dục cho tay chân vận động, nhứt là đi bộ rất tốt cho người lớn tuổi, vì trong lúc đi bộ đầu đội Trời chân đạp Đất, tay chân cử động nhịp nhàng cho Tâm Thận hấp thụ sức sống thiên nhiên vào kích hoạt thêm cho cơ thể. Và được đi bộ vào buổi sáng là cơ hội tập thở sâu, đem khí thuần dương vào giúp cho tâm thân người lớn tuổi được ổn định. Như bên Võ có dạy rằng: *"Trời tự nhiên giàu khí con người hít vào bao nhiêu cũng không gọi là tham, thâu được Thiên khí thì Huyệt Nê Hoàn đỉnh đầu tăng linh khí"*. Và *"Đất quý ở chỗ là chở lực lớn, tiếp được Địa lực thì Huyệt Dũng Tuyền tăng căn lực, và tập cho eo linh hoạt thì Thận khí đầy đủ thọ mạng vững vàng..."*.

Vì đau chân không đi bộ được nhiều, nên tôi phải tranh thủ ra ngoài tắm nắng vào mỗi buổi sáng, trong thời gian nầy hai tay xoa bóp lẫn nhau, dùng hai tay vỗ vào khắp nơi trên cơ thể, và sau đó đứng tại chỗ tập những động tác thể dục phổ thông cho buổi sáng, hầu giúp khí huyết lưu thông tứ chi ấm áp. Hôm nào trời mưa gió lạnh thì tôi lại tập thể dục trong nhà...

Bác sĩ bảo sức khỏe là vật vô giá. Đức Thầy của chúng ta dạy sức khỏe người tu còn quý hơn...Nghe theo lời dạy bảo của Thầy, nên mỗi lần thời tiết thay đổi trong người thấy khó chịu, biết cơ thể mình không thích ứng kịp với sự thay đổi bên ngoài, tôi liền ngồi xuống thiền để tái lập lại quân bình trong bản thể, hoặc tập những pháp phụ Đức Thầy đã dạy như vật lý trị liệu để giải ra...Nếu cần đi đến bác sĩ hay Đông y sĩ chữa trị ngay, không để thời khí xâm nhập vào tạng phủ mà sanh ra bịnh, có thể làm ảnh hưởng đến việc tu hành và hoàn cảnh chung quanh.

Đức Thầy còn dạy rằng: *"Thể xác con người, trí óc con người có một không hai, chỉ có lòng tu sửa khai mở để tiến hóa bên trên càng ngày càng rõ rệt hơn, nếu biết chính mình thấy chúng ta đang ngự trên tòa sen của quý của Trời Đất"*, và *"...ngự trong một thể xác phối hợp bởi kim mộc thủy hỏa thổ, có ánh sáng, có ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang, nhưng mà thấu đáo được huyền sắc huyền quang là chúng ta có cơ hội ngự trên tòa sen tiến hóa ở cõi trên."*. Như trong kinh cũng có dạy là: *Linh chi tịnh thủy, Biến xoáy tam thiên, Tánh không bát đức lợi nhơn thiên, Pháp giới quảng tăng Diên, Diệt tội tiêu khiên, Hỏa diệm hóa hồng liên.*

Chúng con xin thành kính tri ân Cha và Tổ Thầy đã giảng giải cho chúng con hiểu trần gian là trường sinh động để học hỏi, mà cơ thể con người là phương tiện tốt để điêu luyện cho phần Hồn tiến hóa, và được thực hành pháp lý Vô Vi là cơ may thể hiện lẽ sống của mình góp phần vào nhịp sống thiên nhiên...Khi hiểu được điều nầy, chúng con cố gắng công phu hành pháp cho cơ thể ngày thêm hữu dụng, và mong sao cho công đức sớm vuông tròn trở thành Nhân lành đối với Thiên Địa, để không phụ sự ân độ của Bề Trên, và công ơn sanh thành dưỡng dục Cha Mẹ cùng với xã hội nhân quần.

Dựa theo lời giảng dạy của Cha và Tổ Thầy cùng với sự học hỏi kinh nghiệm nơi bạn đạo và tham khảo trong kinh sách vv...Tôi xin khai triển theo sự hiểu biết của mình và trân trọng trình bày lên đây để bạn đạo cùng nhau nghiên cứu, nếu có điều chi sai sót xin Huynh Đệ Tỷ Muội lượng tình tha thứ cho.

Kính thư,

Khổng văn Cúc, ngày 29 tháng 5 năm 2018

Ghi chú: Những chữ nghiêng là chép lại lời dạy của Tổ Thầy hoặc từ trong sách trích ra.

Đôi Dòng Tâm Sự

Nam Mô A Di Đà Phật

Kính thưa Đức Tổ Sư – Kính thưa Đức Thầy,

Con là Bùi Thị Phương Hồng Yến ở Quận 2 – TP. HCM. Hôm nay con có đôi dòng tâm sự cùng với Bề Trên - Đức Tổ Sư - Đức Thầy và các huynh đệ tỷ muội gần xa, về cuộc đời và cơ duyên con đến với Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Trước tiên cho con được nói đến chuyện đời và những lỗi lầm của con trước khi con gặp được chánh pháp của Tổ Thầy.

Con biết những tâm sự của con chỉ có thể nói với Bề Trên - Đức Thầy và các bạn đạo mới hiểu được nỗi lòng của con, chứ thật ra nói với người đời họ sẽ không tin đâu, và còn cười con nữa. Nên con mới mượn những dòng chữ này để tâm sự cùng Thầy để Thầy thấu hiểu lòng con.

Từ hồi con gái, con suy nghĩ rất đơn giản, không hình dung được cuộc đời mình sẽ như thế nào, và chẳng bao giờ mơ ước một điều gì về tương lai hay sự nghiệp giàu hay nghèo ra sao, cứ nghĩ đơn giản gái lớn lên có chồng, trai lớn lên có vợ, sanh con cái như ông bà mình vậy thôi. Con nghĩ mình là một người tầm thường nên cuộc sống sẽ rất bình thường như bao người. Nhưng không ngờ từ khi lập gia đình, những bất thường xảy ra, làm đảo lộn mọi suy nghĩ của con và con đã trở thành một con người khác, thay đổi hoàn toàn, tham sân si hỷ nộ ái ố trỗi dậy trong con đủ cả.

Con lập gia đình năm con 19 tuổi, con chưa biết yêu đương là gì? Chồng con cũng là người đầu tiên con quen biết và lấy làm chồng. Sau khi cưới nhau được gần hai tháng thì Cha chồng con đột ngột qua đời, con nhớ như in trước khi mất Cha chồng con đã nắm tay con, khi con là người đầu tiên phát hiện Cha đã bị đột quỵ, con sợ vô cùng. Kể từ khi Cha chồng con mất thì chị em bên chồng trở nên bất hòa, con là người bị chỉ trích nhiều nhất, nào là "mới cưới về Cha chồng mất" rồi của cải chia không đều, bao nhiêu chuyện dồn dập con rất buồn nhưng không biết phải làm sao. Lúc đó là năm 1989 con cảm thấy bất an và thật lòng không muốn ở nhà chồng nữa, nhưng lúc nào ngủ cũng thấy Cha chồng con, con đi đâu chạy trốn đâu cũng thấy Cha chồng con kế bên, con sợ lắm và con có khấn nguyện với Cha rằng "Nếu Cha thương thì đừng cho con thấy, con nhát lắm, thì con sẽ ở lại nhà cúng Cửu Huyền Thất Tổ"vì chồng con là út, có trách nhiệm thờ cúng Ông Bà Tổ Tiên. Thời gian đó con bệnh hoài, bệnh nhức đầu lúc nào nước mắt cũng tuôn chảy, không biết phải làm sao? Uống bao nhiêu thuốc cũng không giảm và bắt đầu con được chị chồng thứ 8 là chị Đồng Thị Quan và chồng

chị là anh Khổng Văn Dũng đưa con đi thầy chạy điện chữa bệnh và hướng dẫn vợ chồng con về Đạo của ông Tám, đưa sách công phu hành pháp cho vợ chồng con. Lúc đó con có tập và ăn chay đúng một năm, nhưng tập thì tập mà con không tin gì hết vì con không thấy nhiệm màu gì cả nên rất là trì trệ.

Đến năm 1991, con bắt đầu sanh con và vợ chồng con không hành pháp nữa, và lao đầu vào làm ăn buôn bán, ham tiền quá sóng gió bắt đầu nổi dậy trong gia đình con và Bề Trên cho con học bài về tiền. Năm 1995 Bề Trên đánh con một roi rất đau đến giờ con mới hiểu, đó là lần thứ nhất con bị giựt hụi số tiền rất lớn mà người đó là Dì của con, vợ chồng con chơi với, con phải gồng gánh số nợ rất lớn. Đến năm 1998 con phải trốn chui trốn nhủi và Thầy lại đỡ con dậy, rồi chứng nào tật nấy con lại lao vào làm ăn tiếp không lo tu hành nữa. Đến năm 2002 Thầy lại đánh con lần thứ 2 đau gấp đôi lần đầu, con lại làm ăn thất bại nữa, con chới với giữa biển khơi Thầy lại kéo con lên nhưng con lại ngoan cố vô cùng. Thầy ơi! Con chẳng những không dừng lại để lo tu mà lao đầu vô làm để mong lấy lại những gì đã mất, con không cam lòng nhìn những đứa con của mình. Con cũng biết Thầy cũng đau lòng lắm với những đứa con cứng đầu như con và rồi điều gì đến cũng sẽ đến, đó là ngày Thầy bắt con phải quay đầu lại để lo tu tiến hoặc là chết đọa địa ngục con phải chọn mà thôi. Con đã bị người đời gạt trắng tay bao nhiêu tài sản dành dụm, đất đai tiêu tan không còn nữa, con muốn chết tâm thần bấn loạn như người điên, lúc đó con không biết gì nữa. Sau này chồng và con gái lớn nói lại cho con biết con bệnh như điên, chỉ vì tiếc của cải mà thôi, nhưng con biết Thầy thương vợ chồng con lắm! Đánh cho đau thật đau để quay đầu lại. Nhưng thưa Thầy vì sao Thầy cứu con? Sau này suy nghĩ nhiều con mới hiểu vì tham tiền nên con lo làm không dừng lại nhưng chưa bao giờ con gạt một ai hoặc làm khổ người nào hết, con làm rất trong sáng và giúp nhiều người có hoàn cảnh khó khăn. Con thiếu nợ là do con nhẹ dạ, cả tin người đời dối trá mưu mô lọc lừa, giờ biết tu rồi con thấy bớt đau, có đôi lúc tự cười một mình vì nghĩ rằng dù tham tiền nhưng con không làm khổ hay hại ai cả, nợ người ta giựt con cam chịu nhưng con nợ ai con cố gắng làm để trả họ không dám giựt ai cả nên con cảm thấy nhẹ lòng.

Thầy ơi! Con thấy lạ một điều là mỗi lần làm ăn thất bại, đau khổ cũng vì tiền mà vợ chồng cắn đắng nhau có thể chia tay đường ai nấy đi mỗi người mỗi ngã nhưng vợ chồng con thì ngược lại, mỗi lần thất bại là một bài học cho cả hai, đêm nằm tâm sự tại sao mình làm đến đâu thì đổ nợ đến đó? Vậy thế là hai vợ chồng ôm nhau khóc thúc thít, tức tưởi như đứa trẻ vừa bị đòn vậy đó Thầy và cứ mỗi lần thất bại là chồng con lại tặng cho con một món quà giá trị vô cùng, thấy con ngồi buồn than thở chồng con tặng cho một bài thơ đầu tiên :

Trong bóng tối lần ra ánh sáng
Để quay về nẻo thẳng đường ngay
Vòng cuộc đời còn lắm chông gai
Gắng gượng bước quay về chánh Đạo

Lần thứ hai thất bại – tặng một bài thơ :

Bụi trần hiểm họa biết đâu lường

Nghịch cảnh khốn cùng phải thức tâm
Gắng lo tu học mà trả nghiệp
Thi đỗ ngày sau đạt bản vàng
Con cháu đàng hoàng thật vẻ vang
Mới hiểu sâu xa lời Thầy dạy
Đời Đạo song tu thật nhiệm mầu

Khi được tặng bài thơ thứ hai con bắt đầu nao lòng "Hay cố quay lại công phu hành pháp xem mọi việc rồi sẽ ra sao?". Thật lòng con còn động quá cứ nằm xuống ngủ là thấy rơi xuống vực sâu – con sợ quá, lúc này chồng con đã bắt đầu tu tinh tấn riêng con thì trì trệ còn nặng gánh chưa buông bỏ được. Rồi một đêm con mơ thấy vợ chồng anh Dũng chị Quan đem đến trước nhà con một thúng hành bảo con đem trồng – Trong mơ con khóc tức tưởi nói rằng : Tại sao trong khi em khổ không cho em tiền giúp mà cho em thúng hành kêu trồng, anh chị tốt lắm mà sao không giúp em? Con buồn lắm sáng đem kể lại cho chồng con nghe, anh ấy nói: Em nhìn cái hạnh của anh chị mà noi theo, anh chị cũng trải qua bao nhiêu khổ cực mà lúc nào cũng giữ Đạo lo công phu hành pháp mới được như ngày hôm nay, và từ thiện giúp người nghèo biết bao nhiêu – Anh nghĩ Bề Trên đang muốn em quay lại lo tu hành đó! Khi tu hành tinh tấn em sẽ được quang chiếu với điều kiện em đừng than nữa mà phải dũng hành mới được, em nghĩ lại đi vô cùng ý nghĩa đó.

(Thúng hành : là phải hành pháp – Quan : Là quang chiếu – Dũng : Là dũng hành đó em) và chồng con lại tặng con một bài thơ :

Lời khuyên trọng Đạo đừng xao lãng
Muốn để thân tâm được nhẹ nhàng
Công phu thiền định chớ buồn than
Trả cho xong nghiệp đừng than oán
Hậu lai hưởng được cảnh an nhàn

Thế là con lo công phu hành pháp trở lại nhưng vẫn còn tệ lắm vì con sợ trả nghiệp quá Thầy ơi! Con kính xin Thầy độ cho con tu hành tinh tấn, nếu có trả nghiệp cho con trả nhẹ nhẹ nặng quá con đuối sợ chịu không nổi.

Con xin Bề Trên chứng cho tấm lòng của con và các bạn đạo khi xem đừng cười con nha, con xấu hổ lắm, con nghĩ sao viết vậy không thêm không bớt chuyện gì cả!

Xin cho con nói lên nỗi niềm của vợ chồng con lúc nào cũng nhớ ơn vợ chồng anh Dũng chị Quan đã dìu dắt giúp đỡ chia sẻ, khuyên nhủ động viên vợ chồng con vượt qua khó khăn, anh chị là tấm gương cho vợ chồng con noi theo.

Con đã được đi dự ba lần Đại Hội, được gặp các bạn đạo vui vẻ tâm sự tận tình, từng lời nói động viên an ủi, đóng góp những điều mầu nhiệm trong Đạo Pháp thật ấm lòng.

Thầy ơi! Các bạn đạo ơi! Huynh đệ tỷ muội ơi! Con đã viết ra hết những nỗi niềm tâm sự, những uẩn khúc trong lòng như trút được gánh nặng xuống vai – nghe vui quá! Lòng thầm mơ ước được về lại mái nhà Đạo Pháp. Trong những ngày xuân Vô Vi con cầu xin Bề Trên gia hộ cho con được như ý, mong hội ngộ trong những ngày Đại Hội hàng năm!

Con cảm tạ Tổ Thầy đã khai sáng cho con và các bạn đạo đã lắng nghe tâm sự của con.

Thạnh Mỹ Lợi, Ngày 25 tháng 11 năm 2017

Kính bút

BÙI THỊ PHƯƠNG HỒNG YẾN

Từ lúc sinh ra đã khóc rồi
Thế gian buồn khổ nhiều hơn vui
Khuyên con gắng công mà Niệm Phật
Bình an sẽ đến trong cuộc đời
NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT
Sáu chữ đơn sơ thật nhiệm mầu.

Con cảm tạ những lời khuyên dạy của Bề Trên.

Tự Thuật Thi

Danh lợi dồi dào tốt đẹp mà!

Chẳng ngờ ngày tháng sắp mau ra.

Tóc xanh mới đó nay đầu bạc,

Tỉnh giấc đành cam chịu tuổi già.

Hối hận nên tìm đường đạo đức,

Hồi tâm tu tập dứt oan gia.

Duyên lành gặp đặng lời chơn giải,

Khẩu thọ tâm truyền quý báu mà!

Báu mà tu tập đạo càng ngoan,

Sớm tối tới lui một khúc đàng.

Thơ thẩn Huỳnh Đình lòng không mỏi,

Xuống lên Hiệp Tích dưỡng tâm nhàn.

Pháp Luân Thường Chuyển phân thanh trược,

Chơn lý không lìa, chẳng phản quang.

Thâu phóng ra vào miền Cực lạc,

Cửu huyền đều đặng đến Tây Phang.

Tổ Sư - Đỗ Thuần Hậu

Cảm Nhận Lần Đầu Tiên Tham Dự Đại Hội Nước Ngoài

Kính thưa Bề trên, kính thưa Đức Tổ Sư, Kính thưa Thầy.

Con tên là Nguyễn Thị Quỳnh Trang, con sinh năm 1996, quê con ở Bình Lục, Hà Nam.

Hiện con đang làm việc ở Hà Nội ạ.

Giây phút này con biết mình đã trễ hẹn với chú Châu về việc gửi thư muộn, vì con không thực hành đều. Nhưng hôm nay con trong cuộc nói chuyện về chuyến đi khoá sống chung vào tháng 6, bạn đạo nhắc nhở con một câu cái gì đã hứa là phải làm. Và như bắt đầu con kết nối với chính mình về cảm xúc mà con khắc ghi trong lần đi Đại Hội đầu tiên: câu của chú Hùng bạn đạo chia sẻ với con mà con hiểu và biết con nên thực hành Thiền để cân bằng lại thân tâm, sắp xếp lại trật tự, và đặc biệt là giữ chữ Tín với chính bản thân mình thì đạo đời mới song tu được. Chú chia sẻ với con rất nhiều nhưng con khắc cốt ghi tâm nhất là điều đấy ! Vì bản thân con lời nói và lời hứa của mình, luôn luôn cứ nghĩ vô tư và theo cảm hứng ạ. Nhưng bây giờ con ra ngoài làm việc theo kỷ luật và tổ chức con mới thấu hiểu hơn là khi nói ra một lời hứa hẹn với bất kỳ ai thì hãy cố gắng làm đó là chữ Tín.

Và tiếp đó là con gặp chú Minh Châu qua cách hành động và lời nói của chú với một đại hội lớn như vậy mà mọi thứ tuân thủ từng li một ạ. Từ lời nói khi chú phát biểu trên Đại hội hay cách tổ chức chú làm đúng như những gì Đức Thầy chỉ dạy. Con lại càng thấy trân quý về chữ Tín, qua đấy con được tưới tẩm vào tâm trí con rất nhiều điều bổ ích, nhưng con chưa hành được - mọi thứ trong con còn động loạn.

Xong đến giây phút này đây con biết ơn bề trên đã tặng cho con những điều may mắn xung quanh để con có thêm tinh thần và cảm xúc tĩnh lặng để viết lên những điều này !!!

Năm nay kỳ đại hội thứ 2 con đã đủ duyên lành được đưa bà ngoại và mẹ đi. Con biết ơn Đức Thầy đã để lại cho chúng con những kì đại hội được mở mang kiến thức, được ở nơi sang trọng, được gần bạn đạo tu tập tinh tấn, được thầy sắp xếp cho đi tham quan du lịch ở đất nước mới, được ưu đãi rất nhiều ạ...

Đặc biệt nữa là con được bên người thân của con vào đúng ngày sinh nhật, con thành tâm tri ân và cảm tạ Bề Trên, Đức tổ sư, Đức Thầy ạ !

Nam Mô A Di Đà Phật !!!

Nguyễn Thị Quỳnh Trang
Hà nội ngày 06 tháng 05 năm 2018.

Hình Ảnh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2017

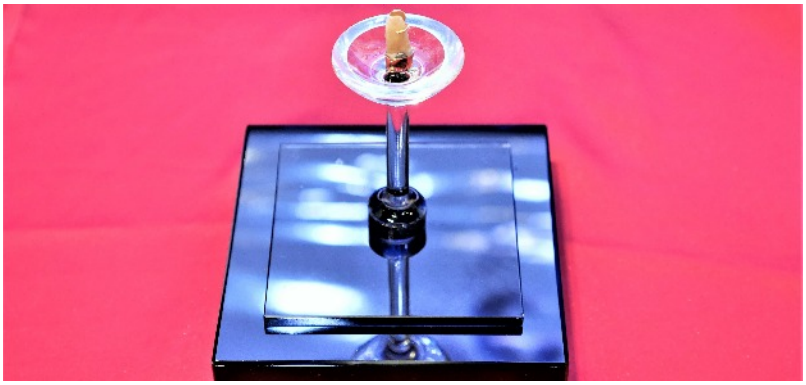

Thansur Bokor Highland Resort
Welcome Vo Vi International Convention
"Du Hành Đạo Pháp 2017"

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Thanh Tịnh
Bokor - Cambodia - 2017

Hội Thảo Tu Học

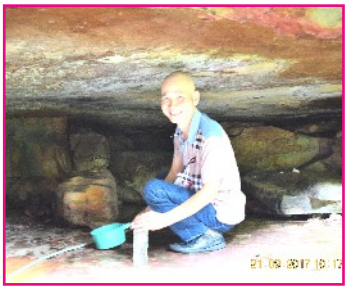

Hình Ảnh Đi Tour

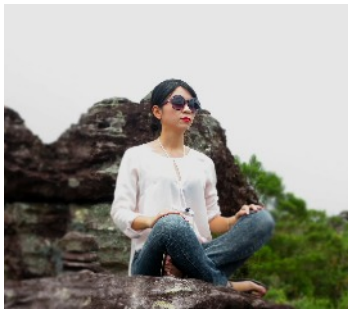

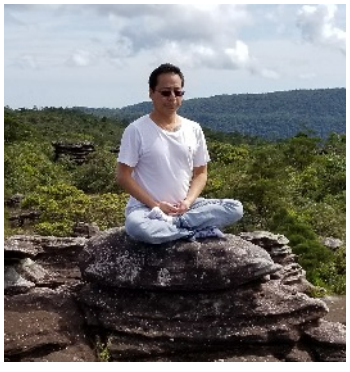

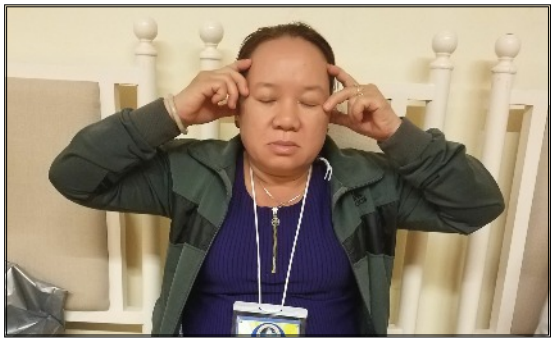
Chương Trình Kiểm Tra Phương Pháp Công Phu Hằng Năm Qua Video Hướng Dẫn Của Đức Thầy

Chương Trình Kiểm Tra Phương Pháp Công Phu Hằng Năm Qua Video Hướng Dẫn Của Đức Thầy

Văn Nghệ Võ Vi

Bokor

Bokor - Cambodia

Bokor

Bokor

Viếng Thăm Mộ Tổ - 2017

Sinh Hoạt Thiền Đường Hồ Văn Em

Khóa Sống Chung - Sapa

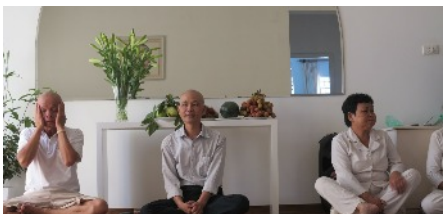

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ, HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU

Hồn người dứt bởi Bề Trên
Thượng trung hạ giới lập nền cảm giao
Phân chia đủ sắc đủ màu
Thăng hoa giáng hạ khai mầu nhiệm tâm
Thực hành tiến giải tự tầm
Siêu âm thức giác trầm ngâm thâm tình
Ngọc Hoàng Ngài đã chứng minh
Các con minh cảm chơn tình ra đi
Tu hành giải tỏa hợp thì
Những cơn bấn loạn tạm ghi ở đời
Thương yêu Cha Mẹ chớ rời
Tình thương đạo đức do nơi tâm mình
Bầu trời biểu hiện đẹp xinh
Lập bề gia thất giao tình thế nhân
Cha lành sáng suốt ban ân
Giúp cho con trẻ ân cần tiến tu
Biết mình động loạn khờ ngu
Đời là tạm cảnh học tu học hòa
Khắc tâm phục thiện thật thà
Trong con có sẵn con hòa tiến lên
Trời sanh Trời tạo tảng nền
Xét mình hiểu rõ chẳng quên Cha Trời
Bình tâm phán xét chơn lời
Quy y nội thức đời đời an khương
Nằm trong nguyên lý mở đường
Thâm sâu đời đạo tùy gương chuyển hành
Giáng sinh học trược học thanh
Thực hành tự giác đạt thành chơn như
Hồn trong thể xác con người
Thức tâm trong khổ nụ cười như hoa
Chuyện đời nghịch thuận vẫn hòa
Hồn là bất diệt vía là đấu tranh
Học đi học lại mới thành
Tựu tan tan tựu tự hành đến nơi
Dù cho oán trách Ông Trời
Nơi nơi cũng phải dụng lời chơn ngôn

Thực hành mới rõ ác ôn
Không còn tái phạm ôn tồn dựng xây
Thế gian mang khổ hằng ngày
Phải ăn phải uống phải giày xéo tâm
Đạo đời siêu diệu thậm thâm
Tâm người yếu ớt khó tầm đến nơi
Lắm khi bực tức chửi Trời
Lắm khi dễ thở tưởng nơi an toàn
Luận đi xét lại tự bàn
Lấy không làm đích giải an tâm hồn
Biết mình học hỏi chớ nôn
Mỗi ngày một ít ôn tồn dựng xây
Trời ban sáng suốt làm Thầy
Giữ thân tiến hóa ngày ngày sửa sai
Chẳng còn bỡ ngỡ thơ ngây
Giáng sanh chín tháng mười ngày thành nhơn
Giam trong bóng tối chịu ơn
Mẹ hiền bảo bọc keo sơn thuận hòa
Hồn thời giáng thế chung nhà
Nằm trong tiểu địa phải hòa thế nhơn
Học mê học tỉnh giận hờn
Tùy cơn phát triển tùy ơn thọ trì
Thực hành mới rõ đứng đi
Mới minh tội ác mới thì đạt thông
Bầu trời thế giới một vòng
Đổi thay giáo dục mở vòng trầm luân
Tự mình học lễ học tuân
Khai minh đời đạo nhơn quần hòa ca
Tìm ra nguyên thủy một Cha
Cộng đồng thức giác mới là tinh vi
Tiến thân tự sửa hợp thì
Lưu thanh giải trược tự ghi tiến lần
Càn Khôn Vũ Trụ góp phần
Dựng xây đời đạo cao tầng ngộ tâm
Trở về nguyên cảnh nguyên âm
Khỏi tầm cũng có chẳng lầm chẳng sai
Xem đời thích cảnh là sai
Xét trong tăm tối ngày ngày dựng xây
Biết mình vô tận đổi thay
Tiến lên tự tiến vui vầy cảm giao
Vượt qua muôn sắc muôn màu
Lấy không làm đích đối đầu thiên cơ
Tâm khai phát triển từ giờ

Chẳng còn mê chấp bơ vơ chẳng còn
Tâm minh chẳng có hao mòn
Học rồi quy hội vẫn còn trơ trơ
Dẹp tan cảnh tạm giấc mơ
Quy hồn quy vía quy giờ đạt thông
Trở về nguồn cội góp công
Cha lành đang đợi một lòng về quê
Hành trình gian khổ chớ chê
Cha ban tình đạo phá mê tình đời
Thực hành tự giác tự rời
Thương yêu đời đạo mở lời cảm giao
Từ trong giây phút thấp cao
Nơi nào cũng giác cũng trao đổi tình
Biết đời biết đạo phân minh
Tình thương đạo đức chơn tình ban khai
Biết mình mới rõ thực tài
Biết tâm xây dựng rõ oai Cha Trời
Ngài ban thanh khí chơn lời
Giúp cho muôn loại hưởng đời thực chơn
Gắn liền ý niệm keo sơn
Cứu mình cứu họ rõ ơn Cha Trời
Công bằng rõ rệt đạo đời
Nơi nơi phải học mở lời tự tu
Biết mình lỡ kiếp người ngu
Hướng ngoài động loạn tâm mù loạn tâm
Sanh lão bệnh tử tiến thầm
Dương âm hòa hợp tạo lầm tạo sai
Biến ra tình tứ hằng ngày
Tạo dâm tạo trược tự đày xác thân
Mắt lờ tóc bạc rõ phân
Biết mình tăm tối lần lần sửa sai
Hồn thời đau khổ bị đày
Tham sanh úy tử biết sai vẫn làm
Vía thời than khổ bi ai
Mặt mày tăm tối chẳng oai lại buồn
Muốn sao tránh khỏi làm tuồng
Luật Trời sẵn có méo vuông phải hòa
Biết mình con đẻ một Cha
Trở về gánh vác mới là con ngoan
Trường sanh bất diệt mới an
Hồn đà quy định học sang học tồi
Trời cho cơ hội đứng ngồi
Thức tâm tự giác bồi hồi tiêu tan

Luận đi xét lại tự bàn
Trở về nguồn cội sống an đời đời
Học hành tiến hóa nơi nơi
Làm cây làm cỏ làm đời thú sinh
Càn Khôn Vũ Trụ tạo hình
Vạn linh hợp nhứt chơn tình ban khai
Nằm trong nguyên lý an bài
Quy về trật tự ngày ngày tiến lên
Trở về căn bản đạo nền
Chẳng tham chẳng tiếc chẳng quên cội nguồn
Chẳng còn uất hận cảm buồn
Hòa tan các giới rõ nguồn Cha ban
Thế gian địa ngục thiên đàng
Nằm trong nguyên lý Trời ban dạy đời
Đông Xuân Thu Hạ tứ thời
Học bài khắc nghiệt rõ lời Trời ban
Phân minh rõ rệt mới an
Trời không bỏ phế mở đàng dẫn tâm
Cô đơn tự tiến tự tầm
Biết tâm sáng suốt chẳng tầm ngoại lai
Tình đời đạo pháp dồi mài
Dạy cho hiểu đạo sửa sai sửa lầm
Phong ba bão táp lai lâm
Dạy cho thiên hạ tự tầm đường đi
Sắc không không sắc chung thì
Nhơn tâm chưa thức nó thì phân hai
Biết rằng chỉ có một đài
Hòa tan mới rõ có ngày có không
Nằm trong định luật hóa công
Bánh xe tiến hóa từ trong ra ngoài
Từ thanh đến trược phân hai
Tiến hoài không dứt tiến hoài không ngưng
Biết mình tránh cảnh lừng khừng
Thanh nhàn sáng suốt con cưng của Trời
Bình tâm nhận xét nơi nơi
Trời đà ban phước chuyển lời thực hư
Thức tâm sáng suốt vui cười
Người người tiến hóa người người an vui
Thực hành tự luyện rèn trui
Chẳng còn sợ khổ an vui tâm hồn
Càn Khôn Vũ Trụ trường tồn
Vía hồn cũng vậy ôn tồn dựng xây
Về nguồn sớm ngộ được Thầy

Người đang chờ đợi vui vầy đón con
Thế gian nhân đạo đường mòn
Vua quan nhơn loại vẫn còn si mê
Tranh giành ngôi vị chán chê
Bình sanh chưa thức bối bê trăm đường
Lầm sai khó hiểu khó tường
Tâm mê ngoại cảnh chẳng nương gương Trời
Luân hồi nhiều kiếp ở đời
Học hành trật tự tạo nơi an toàn
Bên trong ô trược vẫn than
Muốn mau sớm ngộ tạo màn khổ tâm
Người tu tự giác tự tầm
Vượt qua động loạn chơn tâm hợp hòa
Chẳng còn nguyện niệm tưởng xa
Thực hành sửa tiến sớm hòa hư không
Chẳng còn động loạn phập phồng
Giải thông nội tạng khai vòng chuyển luân
Cảnh đời khổ nhọc gian truân
Trầm luân tiến hóa giao tầng cảm giao
Thực hành kẻ trước người sau
Lấy thanh giải trược nhiệm màu ban khai
Lý kia siêu tiến tiến hoài
Tâm kia sáng suốt đạt ngai thanh triều
Trở về một sớm một chiều
Hồi sinh tương ngộ Cha yêu muôn đời
Kết tinh nguyên lý chẳng rời
Trời ban thanh điển nơi nơi an toàn
Đạo đời học hỏi tự bàn
Cơ tầng giao cảm tạo an tâm hồn
Luật sanh sanh hóa trường tồn
Quy nguyên chơn trạng ác ôn chẳng còn
Thực hành khai niệm lòng son
Giữ mình tiến hóa chẳng còn si mê
Tâm không hướng trở lộn về
Quê xưa chốn cũ muôn bề yên vui
Thực hành tâm niệm rèn trui
Trở thành hùng dũng hưởng mùi đạo tâm
Học rồi minh giải thậm thâm
Tâm không bực tức tâm tầm lý chơn
Chẳng còn cảm giận với hờn
Hòa cùng các giới rõ ơn Phật Trời
Xuất hồn giao cảm hợp thời
Cha Trời hỗ trợ giúp đời tiến thăng

Học trong nghịch cảnh khó khăn
Học hoài không hết học lần khai minh
Thế gian nghịch thuận nhơn tình
Học rồi từ giã tự mình lo tu
Biết mình bê trễ còn ngu
Lo tu thanh tịnh đắp bù tình thương
Thực hành sáng suốt rõ tường
Trời ban tình đạo tạo gương giúp đời
Tự tu tự tiến tự rời
Cảnh đời ô trược tạo nơi rối phiền
Biết mình nhiều kiếp sanh tiền
Học bài không trả tạo niềm khổ đau
Chung hành trật tự trước sau
Bánh xe tiến hóa làu làu dìu nhân
Mọi người được học một phần
Thức tâm tự giải cơ tầng trược ô
Nhơn gian quy tụ nấm mồ
Hồn thanh tự đạt hư vô đạt thành
Đạo lành phân giải lối lành
Đấu tranh tự sát khó hành đến nơi
Trời ban tình đạo nơi nơi
Phân hòa chơn lý sáng ngời chiếu tâm
Thực tâm tu luyện tiến thầm
Giải mê giải trược phân tầm đạo tâm
Hướng về quê Mẹ chẳng lầm
Tình thương đạo đức nơi tâm Mẹ hiền
Vượt qua động loạn tiến xuyên
Hòa cùng các giới giao liền đường tu
Quán thông giải tỏa mê mù
Bình tâm hướng thượng trùng tu thiên đàng
Học hành thấu đáo mới an
Cảm minh Trời Phật mở đàng tự đi
Nằm trong nguyên lý khắc ghi
Bất di bất dịch ta thì an tâm
Lý Trời ban rải diệu thâm
Giải cho minh đạo tránh lầm tránh sai
Tu cho minh cảnh thanh đài
Rõ sai tự tiến rõ ngày đạt thông
Pháp Luân khai triển một vòng
Khai thông Nhâm Đốc ý tòng Phật Tiên
Bầu trời chẳng phải của riêng
Của chung thiên hạ tạo duyên thực hành
Bình tâm lánh dữ làm lành

Tâm minh lập hạnh đạt thành thức tâm
Hào quang chư Phật lai lâm
Lầm đường bỏ hóa hồi âm Cha Trời
Vô cùng siêu diệu chẳng rời
Điển thanh hòa cảm nơi nơi an toàn
Bên trong biết xét biết bàn
Bên ngoài phân giải khai màn đạo tâm
Tự mình thăng tiến khỏi lầm
Du dương hòa cảm rõ tâm sang tồi
Trời ban đi đứng lại ngồi
Minh tâm kiến tánh sang tồi như nhau
Chiến tranh diễn tiến thâm sâu
Người người phê phán tô màu vẫn ngu
Tranh giành bạc cắc tiền xu
Mê lầm thực chất quên bù tình thương
Công khai chẳng rõ chẳng tường
Tưởng lầm bí mật chẳng nương thế tình
Lầm rằng chỉ có một mình
Ta đây tài giỏi vội khinh người đời
Quên luôn nguyên ý Cha Trời
Tạo đời bất ổn tạo đời loạn tâm
Cha Trời dìu tiến diệu thâm
Không lo thanh tịnh lo tầm đấu tranh
Tự mình tạo rối tự hành
Bất minh nguyên lý tạo thành bơ vơ
Có tiền chẳng rõ thiên cơ
Chuyển cho học hỏi đến giờ phải đi
Mọi người cũng phải dự thi
Long Hoa Đại Hội tiên tri đã rồi
Lo tu dọn gánh quy hồi
Bài thi chực sẵn gắng ngồi tịnh tâm
Tránh khi chuyển hóa lai lâm
Tâm không động loạn chơn tầm cảm giao
Cùng chung khai triển muôn màu
Bất an cũng bởi đuôi đầu bất thông
Tham dâm lười biếng lòng vòng
Khó tòng thiên giới tạo vòng đắm mê
Cảnh thanh khó trở lộn về
Sân si động loạn muôn bề bao vây
Nghĩa ân quên cả ông Thầy
Quên ngày tái ngộ tự rầy nội tâm
Mặt mày ủ rũ tối tăm
Muốn ăn muốn giết vẫn lầm đường đi

Tự mình tạo cảnh suy vi
Khó mà thăng tiến khó vì chúng sanh
Ăn năn hối cải thực hành
Trở về thực chất hồi sanh vô cùng
Chẳng còn giữ lối bít bùng
Chẳng còn động loạn sống vùng đảo điên
Tự hành tâm thức tiến xuyên
Từ đời qua đạo nối liền cảm giao
Mệt vì phân thứ thấp cao
Không hòa là một ước ao đủ điều
Cha thương Cha bảo rất nhiều
Con thương con phải hành nhiều hơn Cha
Hòa tan chỉ có một nhà
Trong con có sẵn con hòa tiến lên
Cha Trời vẫn sống vững bền
Nương theo đời đạo tạo nền giác tâm
Siêu âm siêu lý giải thầm
Giúp con tiến hóa tự tầm đường đi
Dẹp tan tự ái một khi
Cộng đồng thức giác con thì mới an
Tình Trời ban rải rõ ràng
Ai ai cũng phải hưởng an hưởng hòa
Trong con sẵn có ý Cha
Ngài không buông bỏ Ngài hòa với con
Dù cho xuống biển lên non
Quán Âm vẫn độ giúp con đạt thành
Cha Trời giữ luật hóa sanh
Dạy cho con trẻ thực hành tự đi
Tự mình minh giải sân si
Dụng căn tự tiến thân thì mới an
Chẳng còn bỡ ngỡ bàng hoàng
Tâm đàng mở rộng tâm an đời đời
Thực hành giao cảm nơi nơi
Quán thông thấu triệt hiểu đời là chi
Thật là một bãi trường thi
Học rồi tiến hóa học đi trong lòng
Hồn thời quán cải thong dong
Vía thời tỉnh táo theo vòng sáng ban
Cùng chung các nẻo các đàng
Quy về một cội mở màn yêu thương
Trời ban xa cách nhớ thương
Minh đường giáo lý dựa nương sống đời
Lúc nào cũng thức hợp thời

Đạo nào cũng vậy cũng Trời ân ban
Mặt người mặt mũi tâm bàn
Cũng là một cảnh một đàng học tu
Tu cho rõ được lý ngu
Rõ mình tăm tối thân tù bị giam
Ngũ hành chuyển hóa thân hàm
Giao minh chơn trạng luận đàm căn cơ
Tính đi xét lại từ giờ
Học chưa thấu triệt thờ ơ một mình
Tâm người là cõi địa linh
An bài trật tự đẹp xinh đời đời
Tu cho vượt mức tự rời
Đứng trên điều khiển muôn đời yên vui
Hồn thời trụ đảnh rèn trui
Biết mình bất diệt an vui học hành
Hướng về các giới trược thanh
Quán thông vạn sự thực hành đến nơi
Cộng đồng sáng suốt lập đời
Long Hoa Đại Hội do Trời ân ban
Cộng đồng Tiên Phật khai đàng
Dìu người thoát khỏi các màng vô minh
Tâm người thức giác đẹp xinh
Chơn tình cao đẹp rõ mình rõ ta
Nhơn sanh tương ái tương hòa
Xa gần hợp nhứt vượt qua đạo đời
Sống trong khung cảnh đời đời
Lời thanh lý đẹp chẳng rời tâm can
Đệ huynh huynh đệ tương bàn
Nghèo giàu quy nhứt mở đàng tiến chung
Tình thương quảng đại bao dung
Bít bùng chẳng có trung dung hợp hòa
Đồng thanh nguyện niệm Di Đà
Khai thông kinh tạng tương hòa cảm giao
Cộng đồng muôn sắc muôn màu
Quy về một cội rõ đầu rõ đuôi
Vua dân một lối một mùi
Thanh bình an nhẹ rèn trui tâm hồn
Trở về hưởng lẽ sanh tồn
Ác ôn tiêu diệt chẳng còn si mê
Yêu đời chẳng có chán chê
Có đời mới tiến mới về đến nơi
Trời thanh đang đợi nơi nơi
Chờ cho trược giác quy hồi thức tâm

Lẽ đời lẽ đạo diệu thâm
Dạy cho minh lý tự tầm đường đi
Trở về nội cảnh uy nghi
Thân thì tráng kiện tâm thì đạt an
Kỳ quan xuất hiện nhiều màn
Cộng đồng nhơn loại hợp bàn nhau tu
Chẳng còn khờ dại với ngu
Giữ thanh tiến hóa trùng tu thiên đàng
Nghìn năm thanh tịnh sống an
Chẳng còn sợ chết vén màn thức tâm
Nhường nhau giải thoát cõi lầm
Trở về thực chất siêu thâm đời đời
Chẳng còn loạn động rớt rơi
Trời ban tâm đức khắp nơi một nhà
Tình thương huynh đệ tương hòa
Tâm an hướng thượng chung nhà lo tu
Tự lo xây dựng đắp bù
Minh tâm trụ điển an du đời đời
Chẳng còn thuyết lý phân lời
Trụ tâm thức giác sớm rời đường mê
Rõ thanh minh trược muôn bề
Hướng về thanh cảnh hương quê của hồn
Đời đời bất diệt sanh tồn
Hư không đại định tự ôn thế tình
Thanh bình cực lạc một mình
Ban ơn các giới hành trình triển khai
Tiến lên tự tiến tiến hoài
Chẳng còn sai lạc lập đài thanh cao
Xưa kia sáng suốt thuở nào
Nay về hưởng lạc chẳng cao thấp tầng
Dựng xây đóng góp một phần
Càn Khôn Vũ Trụ tự lần sửa sai
Cha Trời chỉ có một Ngài
Quân bình giữ luật tù đày thưởng ban
Ngộ không tự đắc tưởng an
Đâu dè cũng phải theo đàng Ngài đi
Hiện trình lịch sử khắc ghi
Gương lành cao đẹp tâm thì học theo
Tự mình chẳng cảm thấy nghèo
Đeo theo thanh điển trèo leo dễ dàng
Chẳng còn suy luận bàng hoàng
Một đàng thanh giải một đàng tiến tu
Tâm minh khai mở thân tù

Chẳng còn bực bội tự tu cảm hòa
Sắc không không sắc tương hòa
Xa gần như một chung Cha một nguồn
Chẳng còn tăm tối tạo buồn
Thương yêu vô tận về nguồn thức tâm
Giữ mình thanh tịnh diệu thâm
Tâm tầm chơn lý chẳng lầm chẳng sai
Học tu học tiến học hoài
Đồng thanh tương ứng an bài nội tâm
Chẳng còn loạn động khóc thầm
Tâm không minh giải vẫn tầm lý chơn
Cảnh đời than thiệt với hờn
Chẳng lo học hỏi quy hườn hư không
Nằm trong chữ có chữ không
Có rồi sợ mất viển vông đủ điều
Càng ngu lại muốn được nhiều
Bất minh nghiệp chướng đìu hiu một mình
Hồn thời sáng suốt làm thinh
Chờ cho muôn loại hòa bình mới yên
Tình đời đen bạc giao duyên
Khi thương lại thích khi phiền đắm mê
Tự mình oán ghét chán chê
Không còn lý trí phán phê chuyện đời
Lắm khi muốn bỏ xác rời
Chết cho rảnh rỗi tự lơi thế tình
Đâu dè Thiên Địa càng tinh
Giúp cho học hỏi tự minh lấy lòng
Nếu buồn phải chịu long đong
Chết rồi càng khổ tréo tròng khổ đau
Thành ma thành quỷ càu nhàu
Khổ đau muôn kiếp khó mau hợp hòa
Bơ vơ sống cảnh không nhà
Không ai quý mến không hòa được ai
Tự mình gieo họa ách tai
Lầm sai khó sửa khổ hoài khó minh
Làm người đầy đủ nguyên hình
Hòa cùng Trời Đất giúp mình tiến lên
Thực hành thanh tịnh vững bền
Nền cao nền thấp chẳng quên tiến hoài
Trở về xét rõ thân Ngài
Cảnh đài tươi đẹp chẳng sai chút nào
Bên trong chẳng khác Trời cao
Muôn màu vẫn sáng vẫn thao diễn hoài

Ngũ hành sanh khắc trong ngoài
Hai vai gánh nặng thực tài phân minh
Tự lo xây dựng lấy mình
Bình tâm phán xét tâm linh tiến hoài
Bên trong tràn ngập pháp đài
Quy y chơn cảnh tiến hoài không ngưng
Biết Trời biết Phật cảm mừng
Trời đâu phụ bạc giúp từng phút giây
Thương yêu giao cảm hằng ngày
Giúp cho tiến hóa vui vầy cảm giao
Hồn vui vía cũng ước ao
Ngày nào tương ngộ trước sau vui bàn
Tương hòa sống cảnh bình an
Trở về nguyên lý mọi đàng yên vui
Học tu thưởng thức đạo mùi
Rèn trui tự tiến an vui tiến hoài
Luật Trời chẳng có đặt sai
Có vay có trả tiến hoài không ngưng
Cỏ cây cũng tiến không ngừng
Cùng chung sạn cát tiến từng phút giây
Ban đêm cũng giống ban ngày
Thanh thanh trược trược vui vầy cảm giao
Phân ra muôn sắc muôn màu
Cộng đồng trật tự trước sau thanh hòa
Khí Trời giáng hạ thật thà
Ban cho muôn loại tương hòa tiến lên
Tránh buồn giao cảm siết rên
Trở về nền tảng thanh bền vững tu
Vạch đường giải tỏa khờ ngu
Rõ mình rõ họ rõ tù bị giam
Chẳng còn động loạn tham lam
Khoe màu giữ sắc tự am thế tình
Cộng đồng sanh hoạt địa linh
Tình thương đạo đức càng minh tâm hồn
Chuyển xoay xoay chuyển sanh tồn
Cha Trời khéo đặt ôn tồn dựng xây
Đá kia chịu đựng nhiều ngày
Do Trời điêu luyện phơi bày sáng quang
Thế gian gọi nó là xoàng
Sáng choang vô giá Trời ban dung hòa
Tâm người điển giới chiếu xa
Chan hòa các giới tâm hòa tình thương
Cảnh đài chiếu diệu như gương

Sáng ban mùi đạo tự tường tự tu
Biết mình chậm trễ và ngu
Tâm lo học nhẫn trùng tu vui vầy
Trở về thanh tịnh gặp Thầy
Vô cùng tiến hóa thức ngày thức đêm
Hư không tự đạt ấm êm
Dìu tâm khai triển tạo niềm thức tâm
Ai ơi! Chớ vội sai lầm
Thực hành mới rõ do tâm biến thành
Thú cầm cũng phải hóa sanh
Thanh thanh trược trược thực hành tiến lên
Hư không hòa cảm tạo nền
Mỗi phần ngũ tạng quân bình chạy bay
Cũng tình cũng dục vui say
Cảm giao giao cảm độ này độ kia
Nằm trong mạnh yếu chia lìa
Học cho thức giác sớm khuya đổi trào
Cũng sanh cũng tử thuở nào
Xương khô lưu lại thấp cao trợ hành
Nhà cao cửa lớn trở thành
Nơi lưu nơi trữ tử sanh giao hòa
Người đời sống lại sợ ma
Thú thời lại sợ người ta giết hành
Vạn điều vạn nẻo hóa sanh
Dạy cho hiểu đạo rõ rành thực hư
Càn Khôn Vũ Trụ vẫn cười
Vạn linh đồng tiến khóc cười học thêm
Cơ Trời chuyển hóa ấm êm
Phân hành nghịch thuận ngày đêm thực hành
Khó mà học được chữ thanh
Thực hành chấp nhận ở ăn điều hòa
Chẳng còn ước vọng ta bà
Nơi nào cũng vậy cũng hòa học thêm
Tâm tu tự tạo lấy niềm
Thương yêu hóa giải ngày đêm thuận hòa
Trời sanh Trời dưỡng chung nhà
Càn Khôn Vũ Trụ tự hòa tiến lên
Hướng về thanh cảnh đạt nền
Tình thâm cao đẹp chẳng quên Cha Trời
Trở về thực trạng nghỉ ngơi
Chẳng còn xảo trá tạo lời bất chơn
Chẳng còn cảm thiệt muốn hơn
Cầu xin Thượng Đế ban ơn mọi người

Chẳng còn dở khóc dở cười
Sanh sanh diệt diệt người người phải theo
Tham lam cảm thấy mình nghèo
Đeo theo tiền bạc tự treo thân hình
Ngũ hành chuyển hóa vô minh
Tối tăm đeo đuổi gây tình khổ đau
Người nghèo cho đến kẻ giàu
Cũng do Thượng Đế gieo màu nhiệm tâm
Cứu người lại bớt sai lầm
Giết người ám hại lại tâm động hoài
Học hành đời đạo dồi mài
Trường thi sẵn có vậy ai ra đề ?
Tự mình học nhẫn trở về
Nội tâm thanh tịnh chẳng mê bề ngoài
Tránh lầm tạo nghiệp bi ai
Trong ta có sẵn lập đài tự tu
An bình thanh điển giao du
Tình Trời tình Phật đắp bù tình thương
Thực hành pháp giới dựa nương
Mở đường tự tiến theo gương Phật Trời
Quy về khai triển nơi nơi
Đời là sáng suốt mở lời giáo tâm
Chẳng cần ăn yến uống sâm
Phóng thâu thanh điển dương âm hợp hòa
Lưỡng nghi hợp nhứt lập đà
Hành trình chung lối tự hòa đến nơi
Thế gian cho đến cảnh Trời
Đâu đâu cũng vậy cũng nơi tương hòa
Lý Trời ban chiếu sáng lòa
Chờ tâm thức giác rõ xa rõ gần
Công bằng sáng tạo có cân
Thâm tâm rõ rệt hồn cân đạo đời
Tự mình thức giác mới rời
Cảnh trần tạm bợ về nơi an toàn
Thuyết hồn luận xét mới an
Cảm minh vía xấu mở đàng sửa tu
Chẳng còn quy hội điều ngu
Vun bồi sáng suốt thân tù mới an
Tình Trời rõ rệt phán ban
Xét tâm thấy rõ tạo an tạo hòa
Tánh người sân hận tạo xa
Vía hồn khó hội khó hòa bên trong
Tánh tình động loạn tự phong

Ta đây là nhứt khó tòng nhơn sinh
Dù cho của cải đầy mình
Tự chôn thân thức chẳng linh chút nào
Tự mình ước vọng lên cao
Không sao đạt được khó mau đạt thành
Bình tâm xét lại lối hành
Trời ban tình đạo trở thành chơn như
Sửa mình mới rõ được người
Ai ai cũng phải vui cười học thêm
Nhẫn thời mới được ấm êm
Thực hành chánh giác tạo niềm cứu nhơn
Chẳng còn nuôi hận với hờn
Biết mình tội lỗi quy hườn sửa sai
Sanh sanh hóa hóa tiến hoài
Tự mình cảm nhận dọn ngày tự tu
Thế sanh nguyên lý phân bù
Núi cao bể rộng khuyến tu giải hòa
Vạn linh tiến triển giao hòa
Có đực có cái có ta giao tầng
Biết đâu biết khổ xét cân
Biết tánh biết thối biết lần tiến lên
Đấu tranh màu sắc tảng nền
Biển thời lặn lội tạo nền cảm giao
Núi thời bay chạy ào ào
Cũng sanh cũng tử cũng trao đổi tình
Sống thời giữ lấy âm thinh
Chết rồi cũng phải tự mình ra đi
Trăng sao chiếu hóa chuyển ghi
Hướng về trật tự chuyển di đạo đời
Sống khôn thác dại hợp thời
Hướng về thanh tịnh lập đời an khương
Khai đường dẫn lối dựa nương
Sanh rồi lại diệt theo gương Phật Trời
Cỏ cây hoa quả nơi nơi
Tạo ra cơ hội giúp đời sống an
Bình tâm luận xét tự bàn
Cơ Trời chuyển hóa đạt an tinh thần
Sống tâm minh cảnh xa gần
Xét phần thanh trược xét lần tâm không
Cảm minh Trời Phật Hóa Công
Ngoài ta lại có khai vòng chuyển luân
Bên trong có lớp có tầng
Khai màng huyền bí khai phần cảm giao

Triền miên học hỏi ra vào
Ý tâm khai triển phân màu sắc duyên
Chẳng còn cảm tức cảm phiền
Tùy duyên phát triển tùy miền cảm giao
Bình sanh Cha Mẹ nơi nao
Sanh rồi lại diệt ước ao nhớ hoài
Trí tâm thay đổi dồi mài
Thân thay trí triển chuyển hoài không ngưng
Chẳng ai được nghỉ được ngừng
Một ngày hai mươi bốn chẳng dừng phút giây
Luận đi xét lại hằng ngày
Vui say chơn giả chuyển xoay thế tình
Càng tu càng luyện càng tinh
Càng minh đời đạo muốn huynh đệ hòa
Thương yêu tình Mẹ với Cha
Chung nhà khai triển chung hòa tiến lên
Thanh cao đã tạo sẵn nền
Quy y thức giác chẳng quên đạo đời
Thực hành giao cảm nơi nơi
Tình Trời sống động mở lời giáo tâm
Huyền cơ chuyển hóa thậm thâm
Thầm tu thầm tiến tự thầm khai minh
Thực hành khai triển hành trình
Trong không mà có do mình chuyển thông
Lý Trời sống động khai vòng
Mở tâm dẫn trí tự tòng tự khai
Biết mình mới rõ thực tài
Ngày ngày sử dụng tâm Ngài thăng hoa
Con chung giáo hóa một Cha
Ngài phân từng lớp dạy hòa khuyến tu
Người minh cho đến kẻ mù
Phải tu mới tiến đắp bù tình thương
Cuộc đời sống động như gương
Tự lường tự tiến tự nương tiến hoài
Có tâm bỏ phế không xài
Vì người tăm tối hướng ngoài quên trong
Quán thông lại tiến một vòng
Ngộ đời minh đạo khai tòng lý chơn
Cảm minh hai giới chẳng sờn
Thương tình cởi mở rõ ơn Phật Trời
Nằm trong nguyên lý phân lời
Khai vòng trật tự khai đời văn minh
Biết thương khai triển chơn tình

Tâm linh thơ thới chơn linh sáng ngời
Quy hồn quy vía đời đời
Quy nơi thanh tịnh quy nơi hiếu hòa
Tâm người biến cải thật thà
Càn Khôn Vũ Trụ một nhà thương yêu
Tiên Tiên Phật Phật giáo điều
Giúp hồn tiến hóa tạo siêu quý hòa
Chẳng còn xa cách tự xa
Học hòa thực chất chung nhà hợp khuynh
Chúa ban thiên đạo giáo tình
Phân cho các giới sửa mình tiến lên
Trong ta đã sẵn có nền
Đạt thanh sáng suốt chẳng quên Cha Trời
Trong không vẫn có thanh lời
Trong đời động loạn do Trời dạy tu
Biết mình khờ dại với ngu
Thực hành học nhẫn từ mù trở minh
Khổ hành đạt pháp mới tinh
Tình thương ban rải do mình hướng tâm
Đón thâu tự sửa tự tầm
Đến nơi đến chốn chẳng lầm chẳng sai
Cộng đồng khai triển tiến hoài
Chẳng còn lười biếng chẳng sai người hiền
Tự mình khai triển triền miên
Từ trong tâm thức đạt miền thanh cao
Chẳng còn loạn động muốn mau
Ngày ngày thức giác trước sau dung hòa
Tình thương huynh đệ chẳng xa
Thanh hòa tự tiến vượt qua tủi buồn
Thức tâm tự trở về nguồn
Từ đâu mà có làm tuồng thế gian
Tự minh tự giải tự bàn
Phân minh đời đạo mới an tâm hồn
Hồn là nguyên lý sanh tồn
Khai minh giải trược chẳng còn si mê
Thực hành tự hướng trở về
Chẳng còn phản trắc bối bê đau buồn
Xét mình vẫn sống trần truồng
Chẳng còn hư thật về nguồn minh tâm
Cảnh đời thực hiện dương âm
Rõ tầm khai triển rõ tầm cảm giao
Luật hành kẻ trước người sau
Học rồi lại học học cao thấp tầng

Nhơn sinh mỗi phước mỗi phần
Mỗi tầng khai triển mỗi tầng khác nhau
Thực hành kẻ trước người sau
Tô màu phân giải chung nhau hợp bàn
Cảnh đời tâm đạo chuyển sang
Mở màn thức giác lý ban chơn hành
Minh đời có tử có sanh
Có sanh có tử có hành đến nơi
Bàn tay siêu diệu của Trời
Dạy cho tiến hóa hiểu lời thanh cao
Bình sanh minh cảm thuở nào
Nhớ trong tiềm thức thấp cao do mình
Thực hành trong cõi địa linh
Minh tâm kiến tánh rõ mình đã sai
Triền miên Thượng Đế an bài
Chuyển cho tiến hóa chuyển hoài không ngưng
Người tu tâm thức sáng bừng
Đón thu thanh nhẹ giải từng phút giây
Cảm minh đời đạo là Thầy
Tự lo tu tịnh ngày ngày cảm giao
Học thời tiến hóa phân màu
Cộng đồng quy một nghèo giàu như nhau
Cùng phân trình độ trước sau
Không mua không bán chung nhau học hoài
Tự mình thức giác rõ sai
Sửa hoài mới thấy nguyên lai thuở nào
Học sanh học tử ra vào
Không ngừng tiến hóa thấp cao giải bày
Sanh sanh tử tử hằng ngày
Tùy theo thanh trược chuyển xoay thế tình
Thực hành mới rõ mới minh
Không ai tránh được chơn tình Trời ban
Thanh cao vạch lối mở đàng
Chúng sanh tiến hóa chàng nàng như nhau
Cảm minh Thiên Địa nhiệm mầu
Ra bài nghịch thuận kết tàu về quê
Chiếc thuyền Bát Nhã hương quê
Không chèo sao tiến mải chê lấy mình
Không tu hóa giải chẳng minh
Thấy hình là nó chính mình phải lo
Mải theo lý luận quanh co
Không thiền sao giác sao so lý Trời
Tịnh tâm giao cảm nhứt thời

Đạt không thanh tịnh rõ nơi an toàn
Chẳng còn che đậy nhiều màn
Khai thông tự tiến mở đàng tự đi
Lời vàng tiếng ngọc khắc ghi
Tâm can chuyển chạy ta thì minh tâm
Giới Tiên giới Phật chớ lầm
Hành trình tiến hóa tự tầm đến nơi
Chớ nên tin bởi những lời
Êm tai không đến tạo đời bất an
Tự mình chịu đựng sẩy sàng
Hào quang tự phát hòa tan Cha Trời
Thiên cơ cho thấy rõ đời
Đổi thay vô định do Trời ân ban
Muốn tu học dũng vén màn
Trược ô hóa giải vui bàn tiến lên
Cha Trời sẵn có bên trên
Đích thân tiến đến đạt nền ngộ tâm
Cha thương Mẹ lại chuyển tầm
Giúp con tiến hóa tránh lầm tránh sai
Cảnh đời gánh nặng hai vai
Tâm đạo tự thức sửa sai học hòa
Chẳng còn lưu luyến ta bà
Quy hồi thanh tịnh hiểu Cha trên Trời
Hướng về sống động nơi nơi
Sống cùng các giới các nơi ôn hòa
Tình thương huynh đệ thật thà
Tương hòa tương tiến thanh hòa nội tâm
Thực hành tâm đạo tiến thầm
Âm dương phân giải siêu âm giải bày
Khổ hành tiến hóa hằng ngày
Ngày ngày nan giải ngày ngày vẫn qua
Có thanh có trược có hòa
Có tan có tựu có Cha trợ hành
Bánh xe tiến hóa chậm nhanh
Tiến trình không dứt trược thanh điều hòa
Hai nơi hai ngã chẳng xa
Giao tình liên hệ dù xa hay gần
Tâm người phán xét xử phân
Cao tầng phân giải cao tầng trợ duyên
Triển khai các giới các miền
Quy về tâm nội ở yên thanh bình
Thực hành giáo lý siêu minh
Tình đời tình đạo duyên tình ban khai

Tiến lên phát triển hoài hoài
Có sai mới sửa có thai đẻ người
Duyên tình tương ngộ vui cười
Sống nơi cõi tạm Mẹ cười con ngoan
Con sông nước Mẹ vẫn an
Nhắc con quy hội con đàng Mẹ đi
Tiến hành trong cõi khảo thi
Ngày nay xa cách mai thì tái giao
Con ơi! Lòng Mẹ thuở nào
Mong con cảm hóa muôn màu trong con
Quê hương nước Mẹ vẫn còn
Mong con tái ngộ lòng con vui hòa
Một lòng một dạ thực thà
Thương yêu đồng loại chan hòa tình thương
Vinh quang đất Việt dựa nương
Noi gương Trời Phật mở đường giáo tâm
Con ơi! Chờ đợi bao lần
Con đi hay ở góp phần dựng xây
Chẳng còn chia cách thơ ngây
Tình thương đoàn kết vui say quê nhà
Bàn tay già trẻ tương hòa
Cơ đồ giữ vững tâm hòa hư không
Khả năng sẵn có một lòng
Tương thân tương ái tương tòng lý chơn
Năm châu học hỏi không sờn
Trở về một cội tạ ơn Phật Trời
Giải bày đời đạo nơi nơi
Nơi nào cũng được hợp thời cảm giao
Vía hồn khai triển ra vào
Lúc nào cũng định cũng giao chơn hòa
Sống trong tiềm thức chuyển xa
Chung hòa nhơn loại chung hòa tình thương
Thực hành khai triển gieo gương
Tình thương xây dựng mở đường cảm giao
Hóa sanh sanh hóa nhiệm mầu
Chẳng còn đói rách trước sau đạt thành
Chẳng còn đòi hỏi chậm nhanh
Tương đồng tiến hóa em anh một nhà
Thương yêu huynh đệ thiết tha
Hy sinh tạo vốn giữ nhà giữ quê
Lòng trai tươi đẹp hướng về
Quê Me muôn thuở tương kề Phật Tiên
Con tu tâm thức giải phiền

Tìm ra đường đạo giao liền tâm can
Khai minh mạch lạc rõ ràng
Pháp Lý Vô Vi khai màn giải tâm
Tu thời phải xét hiểu thầm
Pháp Lý phân tách trung tâm dẫn hòa
Vô là không động thật thà
Vi là trong nhỏ cũng hòa với không
Khoa phân điển giới trong lòng
Học là tiến tới khai vòng minh tâm
Huyền thâm siêu diệu tương tầm
Bí truyền tâm thức diệu thâm tương hòa
Phật là nguyên lý gần xa
Giải sinh sống động trong ta có hoài
Pháp là khai triển hai vai
Hộ trì tâm thức đạt ngai quy hồn
Khai thông phát triển liên tồn
Trong không mà có tự ôn học bài
Chấp tay nguyện niệm Phật Đài
Nam là hướng lửa nơi Ngài phát ra
Trung tâm khai triển tương hòa
Hướng về Nam hướng tương hòa điển thanh
Mô là không khí tương hành
Trong không mà có đạt thanh đời đời
Trung tim bộ óc là nơi
Trụ hình các giới do Trời chuyển hơi
A là thủy điển chẳng rời
Trung tâm trái cật chuyển lời khai tâm
Di là tinh khí với thần
Hợp chung tiến hóa khai phần chơn tâm
Đà là vàng ứng bao tâm
Chuyển cùng khắp cả lai lâm thế trần
Phật là nguyên lý góp phần
Cung Trời hòa hợp khai tầng âm dương
Vạn linh tiến hóa chung đường
Thức tâm thanh tịnh biết nhường trợ duyên
Phật không đặt để ở riêng
Biết mình mới tiến giao liên Đất Trời
Niệm là tự thức chơn lời
Khai minh tâm đạo do Trời ân ban
Chẳng còn mê chấp bàng hoàng
Nằm trong khoa học mở đàng thức tâm
Chớ nên vọng tưởng sai lầm
Gây thêm bấn loạn chơn tâm bất hòa

Tự mình ý thức hiểu xa
Tương hòa tương ái phân ra đạo đời
Hào quang vô tận của Trời
Chiếu cho sáng suốt luận lời minh tâm
Vạn linh sáng suốt tiến tầm
Trong không mà có khai tầm vinh quang
Thực hành tự đạt mới an
Quán thông đời đạo khai đàng tự đi
Minh tâm diện kiến hợp thì
Chẳng còn tăm tối chẳng vì bất chơn
Tránh sai dẹp cảnh thiệt hơn
Hòa thanh tự tiến chịu ơn Phật Trời
Đồng thanh tương ứng nơi nơi
Vô cùng khai triển rõ đời rõ ta
Tử sanh sanh tử tương hòa
Giáo tâm tự học minh xa hiểu gần
Di Đà nguyện niệm ba lần
Dụng tâm ý niệm góp phần hướng thanh
Kề răng co lưỡi hãm thanh
Chỉ dùng ý chí thực hành mà thôi
Xếp bằng lưng thẳng tự ngồi
Hướng về Nam hướng trực lôi Thiên Đình
Trung tâm khối óc lặng thinh
Mắt thời chăm chú giữa khuynh ấn đường
Hai tay chấp lại âm dương
Thành tâm nguyện niệm mở đường như sau:

Hai lần nguyện niệm đổi trao
Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Quán Thế Âm Bồ Tát
Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc
chứng minh đệ tử *(tên, họ của hành giả)* tu hành đắc đạo
Hai lần
Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Quán Thế Âm Bồ Tát
Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc
chứng minh đệ tử *(tên, họ của hành giả)* tu hành đắc đạo
Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình.
Xá ba xá.

Bắt đầu thực hiện phép mầu
Soi Hồn là một bộ đầu khai minh
Trung tâm khai triển chơn tình
Điển hòa các giới do mình dựng xây
Thông minh quán độ hằng ngày

Trời ban tình đẹp đổi thay chơn tình
Lưng ngay tri giác cảm minh
Thực hành trật tự thân hình nở nang
Hai bên cùi chỏ đưa ngang
Ngón cái bịt chặt lỗ màng nhĩ thinh
Ngón giữa mí mắt chận trình
Ngón trỏ giáp mí tóc hình màng tang
Kề răng co lưỡi tâm an
Xếp bằng lưng thẳng thực hành ý tu
Thực hành năm phút ngao du
Mười lăm càng tốt ý ngu tiêu trừ
Trụ tâm ý đẹp vui cười
Người người giao cảm người người cảm thông
Sau khi pháp một làm xong
Hai tay cùi chỏ kẹp hông tham thiền
Bàn tay đầu gối giao liên
Pháp Luân Thường Chuyển khai miền trược ô
Lấy thanh giải trược Nam Mô
Hít vô đầy rún tung vô ngực đầu
Sáu lần khai triển nhiệm mầu
Thông đường đại tiểu giải sầu giải mê
Ngồi yên phẳng lặng hướng về
Xuất hồn đảnh lễ Phật kề Cha yêu
Nam Mô nguyện niệm thật nhiều
Giải thông đời đạo đạt siêu tâm hồn
Tùy theo ý chí sanh tồn
Càng lâu càng tốt trợ hồn tiến thăng
Chuyện đời lắm chuyện khó khăn
Thực hành tự giải cơ tầng cảm giao
Đạt thanh tâm nhẹ nhiệm mầu
Cầu cho thiên hạ giải sầu giải mê
Chẳng còn lý luận khen chê
Sửa mình là chánh bối bê chẳng còn
Hành trình vượt núi vượt non
Bộ đầu khai triển chẳng còn tối tăm
Đến đây xin bạn hiểu thầm
Đường tu là chánh chớ lầm ngoại lai.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Gia Chánh

Canh Khoai Sọ Nấu Đậu Phộng và Đậu Hủ

Nguyên liệu:

- 2-3 củ khoai sọ
- 1-2 bìa đậu hủ (đậu phụ)
- 1/2 bát con đậu phộng (lạc) luộc đã tách bỏ vỏ cứng bên ngoài
- Rau ngò gai, đường, muối.

Cách làm:

Đậu hủ rửa sạch, cắt thành miếng vuông, rán vàng đều hai mặt, vớt ra đĩa có lót giấy thấm dầu ăn.

Khoai sọ gọt vỏ, rửa sạch, cắt lát vừa ăn.

Đậu phộng luộc chín. Nếu dùng đậu phộng khô bạn phải ngâm đậu phộng qua đêm rồi luộc đậu phộng đến khi chín mềm.

Cho đậu phộng vào nồi, thêm khoai sọ vào đun cùng, đun lửa nhỏ đến khi khoai mềm.

Nêm nếm gia vị lại cho vừa ăn thì cho tiếp đậu phụ rán vào đun cùng, đun tiếp khoảng 3 phút thì tắt bếp thêm rau ngò gai thái nhỏ vào, múc ra bát lớn dùng làm món canh ăn với cơm.

Diệu Anh sưu tập

Bánh Flan Xoài

Nguyên liệu:

- 2 trái xoài khoảng 700g
- 5 quả trứng gà
- 450 ml kem tươi *(whipping cream)*
- 3,5 muỗng súp đường

Cách làm:

- Xoài gọt vỏ, bỏ hạt, xay nhuyễn.
- Đánh trứng, đường và kem thật đều, sau đó cho xoài đã xay vào rồi đổ ra các khuôn nhỏ hoặc các cốc nhựa nhỏ, mỏng. Lấy giấy bạc đậy miệng khuôn, dùng dây thun cột miệng khuôn lại.
- Hấp cách thủy trong vòng 30 phút. Khi nước sôi, để nhỏ lửa.
- Sau đó lấy bánh ra để nguội. Có thể dùng những miếng xoài cắt hạt lựu, dâu tây hay vài cọng rau húng để trang trí trên mặt bánh cho đẹp mắt. Ăn nguội hoặc để tủ lạnh, tùy thích. Bánh mềm, màu vàng, có vị chua ngọt của xoài, vị thơm của trứng.

Diệu Anh sưu tập

Đậu Hủ Bắc Kinh

Vật liệu:

- 1 cây mì căn, cắt thành 6 thanh dài, rồi cắt khúc khoảng 5 cm.
- 1 muỗng cà-phê dầu canola.
- 1 miếng *(½ kg)* đậu hủ trắng, thái miếng khoảng 1 cm.
- 3 hay 4 tép hành lá *(có thể thay thế bằng boa-rô)*, phần xanh cắt khúc khoảng 5 phân, phần trắng thái nhỏ.
- 1 muỗng cà-phê bột năng + 2 muỗng cà-phê nước lọc, khuấy đều.
- Một chút tiêu và rau ngò.

Gia vị:

- 3 muỗng canh nước tương.
- 1 muỗng canh đường cát trắng.
- ½ muỗng cà-phê bột nêm nấm.

Thực hiện:

- Ướp mì căn với một chút đường và nước tương.
- Cho dầu canola vào chảo. Khi dầu nóng, cho mì căn vào chiên vàng. Gắp ra đĩa.
- Cũng cùng chảo đó, cho hành lá và đậu hủ vào xào chung.
- Sau đó cho phần gia vị và mì căn vào xào tiếp.
- Thêm nước bột năng vào chảo xào cho hơi sền sệt.
- Múc ra đĩa, rắc tiêu và cho vài rau ngò lên trên.

Trình bày:

- Món này có thể dùng chung với cơm, dưa leo và cà chua.

Diệu Anh sưu tầm

Thư Từ Lai Vãng

Thư Từ Lai Vãng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM

BH, ngày 7 tháng 2 năm 1998

Kính gởi Ông Tám thân thương,

Đầu năm mới con kính chúc ông Tám nhiều sức khỏe, trường thọ để dìu dắt chúng con tu tiến. Con xin lỗi ông Tám con không gọi bằng Thầy như những người bên đó, để nhớ lại thời ông Tám còn ở Việt Nam. Chúng con rất là vui sướng, mà bây giờ không biết chừng nào mới được gặp ông Tám. Lúc ông Tám đi rồi con không biết gì hết, con tưởng ông Tám còn ở BL nên mua thuốc đi thăm ông Tám thì anh Long nói để ảnh gởi dùm chứ không cho đi gặp ông Tám. Con và chị L đến nhà ông Tám, ở đó nói ông Tám đi rồi, con không tin, mới chạy lại nhà chị N để hỏi thăm, chạy tới chạy lui mấy lần cũng không gặp, mà lại nhà chị N thì đâu có được vô nhà, phải ngồi núp ở ngoài trước đợi, vì nếu vô nhà anh chị N chưởi tụi con, nói tụi con rủ chị N đi vượt biên, ông uống rượu say chưởi tụi con quá trời, chờ mãi hết xe đò chúng con phải đi thất thểu như người mất hồn (ông Tám thấy tội nghiệp tụi con ghê chưa ?) Sau đó con có viết cho ông Tám 2 lá thư đều không được trả lời, lúc đó bà PY trả lời thư từ cho Thầy, cho nên con buồn lắm. Lúc đó anh L lên nhà còn giảng đạo, nhưng con bắt được anh L làm chuyện không tốt trên gác nên con nói tránh là công an lúc nầy khó lắm, thôi anh đừng tới nữa (bắt đầu ảnh nói xấu con là lúc nầy MS nó bỏ tu rồi cho nên không cần tới nhà nó nữa, nhưng con không dám nói chuyện nầy với ai hết, vì sợ nói ra những người mới tu sẽ mất niềm tin, vì vậy con cũng bị mất trớn luôn (con nói thiệt ông Tám đừng rầy con nhe). Lúc đang buồn bạn bè

rủ con đi theo ông thầy uống nước lạnh đi thất, rốt cuộc rồi ông cũng bỏ xác, con nghĩ mà buồn chắc tại con không có duyên với đạo pháp, cho nên Thầy nào cũng bỏ con. (Lâu lắm rồi bạn đạo không đến nhà con), tự nhiên 2-9 vừa qua sinh nhật ông xã con (ông xã con đang bị bệnh nước vô phổi và tăng xông qua tim) ngay ngày hôm đó thì có hơn 20 người bạn đạo các nơi ngồi thiền chung nhà anh L, xong rồi nói nhớ MS, tới thăm đi, nên con cho đó là cái duyên nhắc nhở chúng con trở lại Pháp Lý....

Từ nãy giờ lo kể lể làm nũng với Ông Tám một chút. Con đã gặp nhiều Thầy nhưng con thương ông Tám nhiều nhứt mà cũng giận ông Tám nhiều nhứt, vì viết thơ mà không được trả lời, mà đi sai đường ông Tám cũng không rầy la. Con giận là vì lúc đó con nghĩ ở nước ngoài mọi người đều đầy đủ vật chất lẫn tinh thần, còn ở đây con bị ngược lại nên lúc đó con buồn lắm, con nghĩ là ông Tám đã quên con rồi, con còn nhớ lúc ở trên lầu M N P, con có hỏi ông Tám khi nào ông Tám ở xa con nhắc ông Tám có biết không ? Ông Tám nói: Có, sao không biết !

Vậy bây giờ con bắt đền ông Tám làm sao để con trở lại Pháp Lý cho tinh tấn thì con mới tin rằng ông Tám không quên con. Từ nãy giờ con làm nũng với ông Tám đó, chỉ vì nhớ ông Tám quá nên đặt viết xuống là viết lung tung, mong rằng ông Tám hiểu thấu lòng con, giúp con vượt qua lúc khó khăn nầy, giữ vững niềm tin.

Con mong sao gặp lại ông Tám ở Việt Nam một ngày gần đây. Con cầu chúc gia đình được an khang, ông Tám sống trên trăm tuổi để dìu dắt chúng con trên mọi lãnh vực. Thương ông Tám nhiều.

Con,
NTS
TB: rất mong được trả lời !

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

TS con,

Ông Tám vui nhận được thơ con đề ngày 7/2/98, được biết con nhờ giận buồn mà mới nhớ được ông Tám, hạ bút thỏ thẻ cùng ông Tám đôi lời thắc mắc của nội tâm, vì sự tự ái chưa dứt bỏ được. Con đã có lòng nhớ thương đến ông Tám, nhưng không biết tội nghiệp ông Tám.

Trong lúc đó, ông Tám làm việc ngày đêm, thư từ tràn ngập, bạn đạo tội nghiệp thấy ông Tám trả lời cho con, vì ông Tám không rảnh.

Ngược lại con lại trách móc ông Tám và tự chạy theo đường lối khác, thay vì đường lối tự giải nghiệp tâm của ông Tám đã và đang hành. Mãi cho đến nay, ông Tám vẫn bình an và thăng tiến theo con đường tu học sẵn có. Nhìn lại con, thì con đã bỏ bê chính con, chạy theo đường lối khác hơn mà chính con đã tự chọn từ lúc đầu. Con lại càng tạo sự bơ vơ cho tâm thức của chính con. Có pháp không hành, có tâm không phát, tự giày xéo lấy chính mình. Đã khổ lại càng khổ thêm, bỏ quên nguyên lý tận độ sanh tồn của Trời Đất. Không hành pháp thì không phát triển huyền bí của nội tâm được. Nghiệp lực của tình đời lôi cuốn làm càng ngày tâm thức lại càng lún sâu. Con đang có một thể xác vi diệu của Trời Đất đã ân ban hình thành. Con được sự phục vụ đầy đủ, có thanh khí điển của càn khôn vũ trụ, nâng niu và xây dựng cho con hàng ngày. Con có một thể xác tự động, nói năng nhìn thấy, đi đứng toàn là tự động, nhưng chỉ thiếu có thanh tịnh, không chịu thực hành một pháp khứ trược lưu thanh, giải tiến tâm linh trong chiều tiến hóa của Trời Đất đã sẵn có, là một lầm lỗi nghịch thiên tạo loạn cho chính mình. Từ ngày ông Tám xa VN cho đến nay, một lòng không thay đổi. Ngày đêm niệm Phật, tự khai mở huyền bí của nội tâm, hướng về thanh tịnh, phục vụ mọi người ở xung quanh. Đến nay ông Tám vẫn khỏe mạnh.

Nhờ khoa học tân tiến, ông Tám mới có dịp phục vụ con ở giờ phút này, để cho con cảm thấy sự sống còn của tâm thức luôn luôn hằng hữu, ngược lại ô trược vô minh tham dâm tạo khổ, cuối cùng cũng sẽ tan rã như tuyết sương. Vạn sự trên đời là không, chỉ có tâm thức là vô sanh bất diệt mà thôi. Ông tu ông đắc là vậy. Người tu thiếu dứt khoát thì sẽ bị sự lôi cuốn của tình đời đen bạc và trách móc lẫn nhau mà thôi.

Nếu con cảm thức được phần hồn là vô sanh bất diệt thì con tái túc chung hành một đường lối của ông Tám đã và đang hành, thì con sẽ được tự cứu.

Ước mong con hướng về thanh tịnh và tự phát triển tâm từ bi mà tu. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
V N, ngày 18 tháng 2 năm 1998

Kính thưa ông Tám,

Trước đây trong chiến tranh ở Việt Nam, vì sợ phải chết nên gia đình con có thỉnh mấy vị Thầy bùa lỗ ban người Miên đến nhà con cho uống bùa phép và đồ hộ mạng gồm có: khăn bùa, ngải rừng, nanh heo, dây cà tha mang trong người dùng để tránh nạn tai. Thời gian sau, con được biết Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp của Ông Tư và Ông Tám, con có tập một thời gian nhưng mỗi ngày công phu đều bị ảnh hưởng của bùa ngải công phá, khó hành được pháp thiền, tức giận con đem tất cả các bùa ngải trên đổ xăng vô đốt, tức thời bị điển (Thần Hổ) nhập vào xác. Sau đó con đã đến nhà ông Tám lúc đó ở Chợ Lớn để nhờ cứu hộ. Ông Tám đã bảo về nhà ngưng Thiền, chỉ niệm Lục Tự Di Đà và làm Pháp Luân nằm trong vòng 6 tháng mới được thiền lại.

Kính thưa ông Tám, nhờ sự chỉ dạy trên, giờ con đã được thanh nhẹ, con vô cùng biết ơn ông Tám. Sẵn đây, con có vài thắc mắc nhỏ về vấn đề tu học. Kính xin ông Tám giải đáp cho:

1) - Lúc chưa theo Pháp Lý con cân nặng 45 ký, bây giờ con đã lên được 60 kg, tâm lý vững vàng, sinh lý khỏe mạnh. Con tuổi trẻ không ham danh lợi, mà chỉ thích tình thì phải làm sao ?

2) - Gần đây có rất nhiều bạn đạo ở nước ngoài về Việt Nam nói rằng Việt Nam quá trược, sau khi về phải mất một thời gian thanh lọc mới lấy lại điển. Thưa ông Tám, như vậy chúng con đang ở đây hằng ngày phải sống trong trược thì sẽ ra sao ?

3) - Ngày xưa, lúc ở Việt nam, ông Tám có dạy chỉ cần một câu kinh, một bài thơ là có thể tu đắc đạo. Sao bây giờ các bạn đạo nước ngoài nói rằng ông Tám dạy lại phải cần có nhiều kinh sách, bài giảng mới, nghe và xem bằng hình và sinh hoạt Mục Bé Tám qua báo Vô Vi LED, cùng đeo huy hiệu Vô Vi thì mới có cơ hội tiến theo đà tiến văn minh của Phật Pháp. Chúng con ở Việt Nam làm sao có được tài liệu trên.

Rất mong được ông Tám hồi âm.
Con,
ĐVH

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

H con,

Thầy đã vui nhận được thơ con đề ngày 18/2/98 được biết con đã vượt qua sự ràng buộc của âm binh bùa phép. Nay con còn dính líu tình cảm ô trược, hại thân xác. Con cần thật tâm hướng về thanh tịnh, phát triển tâm linh thì mới vượt khỏi cái vòng lẩn quẩn của nghiệp duyên, mà hướng thẳng về thanh tịnh, dứt khoát tu tiến, thì tương lai phần hồn sẽ được cứu rỗi. Mỗi mỗi đều do công thực hành và dứt khoát của chính con, mới giải quyết được trận đồ tâm linh đang bị bao vây bởi sự tham dục.

Chúng con đang sống trong một xứ tràn đầy điện năng của vũ trụ ban chiếu, vậy các con phải dứt khoát tu tiến thì mới có cơ hội hội nhập với thanh quang của trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Tu thì phải dứt khoát, nhiên hậu mới có cơ hội đạt tới sự thanh nhẹ, hướng về thanh tịnh, thì mới có cơ hội sống trong ánh sáng vô cùng tận của đại bi. Trược hay thanh là do ta mà thôi. Dứt khoát thì từ trược sẽ trở về thanh. Nếu không dứt khoát thì thanh sẽ trở về trược, thiên đàng địa ngục do tâm là vậy. Nghiêm luật của trời đất hỗ trợ cho phần hồn tiến hóa tới cõi vô sanh bất diệt. Hiểu được nguyên lý này thì sẽ an tâm tu bất cứ ở nơi nào.

Tại VN, hiện tại tài liệu tu học đều đầy đủ. Mục Bé Tám nhắc nhở hàng tuần để cho mọi người tự thức và tránh sự ngu ý lái sai đạo pháp. Phù hiệu đeo trước ngực cũng đều là nhắc nhở tâm thức phải tu đúng đường lối, hòa hợp với càn khôn vũ trụ Nhật Quang Phật và Nguyệt Quang Phật đều tận độ đầy đủ cho người VN hướng về sự thanh nhẹ, tận độ mà tu tiến. Chỉ sợ thiếu tâm thành thật, chứ không sợ thiếu tài liệu. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp giúp cho hành giả tự khai triển trực giác, mà tự học kinh vô tự trong chu trình tiến hóa. Tu là giải nghiệp tâm, chứ không phải tu để so đo từ chút. Mỗi người đều có sự nhìn thấy, nghe hiểu, nói năng động tịnh, toàn là tự động, cấu trúc bởi siêu nhiên mà hình thành. Không thiếu một món gì, chỉ có thiếu tu thì khó giải sự ô trược của nội tâm mà thôi. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Câu hỏi:

Kính thưa Thầy, có một bạn đạo kiểm soát Pháp Luân Thường Chuyển cho những bạn đạo khác, một tay để phía sau ót và một tay để ở bụng hành giả đó, để xem điển lên xuống. Làm như vậy có đúng hay không ?

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

V con,

Muốn kiểm soát Pháp Luân Thường Chuyển để tay nơi bụng, xem hơi hít vô có bị gián đoạn hay là không? Cần kiểm soát hơi thở hành giả làm đúng thì sẽ có điển phát triển ngay trung tim bộ đầu xuất phát đi lên. Chỉ cần để tay nơi bụng để kiểm soát là đủ rồi, không cần để tay sau ót. Hành giả làm đúng, tự động luồng điển sẽ xuất phát từ trung tim bộ đầu hoà hợp với điện năng của càn khôn vũ trụ mà tiến hóa. Hành giả là người tự thấy rõ hơn ai hết. Không nên nghe lời người không hành, phê bình điển là sai. Có hành có cảm thức mới là đúng. Vị trí của hành giả là tự tiến tự đạt mà thôi. Đó là luật quân bình của Trời Đất. Không cho và không mượn được.

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
T, ngày 11 tháng 1 năm 1998

Kính thưa Thầy,

Trước tiên con có vài lời thăm Thầy, sau là những thắc mắc con rất mong được Thầy dạy bảo đặng con tự giải lấy.

Cách đây 3 năm rưỡi, con đã biết được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp qua một người bạn làm cùng sở. Từ đó con đã thực hành không đều đặn trong một thời gian. Con đã không nghiên cứu kỹ lưỡng trước khi thực tập cũng như đã không nghe băng giảng của Thầy nhiều, cho nên con đã đi sai đường lối hành Pháp Lý để rồi hậu quả con đã gặt hái là bị cái cảm giác nhột nhạt tại dương vật và hậu môn rất là khó chịu! Đặc biệt nhất là lúc con nói chuyện với bất cứ người nào thì cảm giác quái ác đó lại xảy ra tại dương vật hoặc là hậu môn. Từ đó con cố gắng thực hành siêng năng hơn, thêm vào đó con cũng đã tự thanh lọc và súc ruột nhiều lần nhưng đâu lại vào đó. Con sợ rằng nếu cứ tiếp tục súc ruột mỗi tuần trong một thời gian nữa thì bộ ruột sẽ yếu đi thêm. Con rất tha thiết mong Thầy giúp con để giải đi cái cảm giác khó chịu ấy.

Cầu mong Thầy được an khang mãi mãi.

Kính thương,
NL

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Manila, ngày 27 tháng 3 năm 1998

L con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 11/1/98 được biết con đã tự hành sai, hướng hạ thay vì hướng thượng. Trong cơ tạng của chúng ta cấu thành bởi luồng điển tinh vi của càn khôn vũ trụ hình thành. Tu là phải giữ tâm hướng thượng, hiểu rõ nguyên lý của Trời Đất, đã và đang nâng niu và xây dựng phần hồn tiến hóa. Không nên hướng ngoại, gây tham tạo dục cho chính mình, thì luồng điển tim, gan, thận đều loạn xạ, mất trật tự. Muốn khôi phục tốt thì phải thành tâm hướng về Đấng Di Đà mà niệm Phật triền miên như vậy thì huyền bí nội tâm sẽ được khai mở lớn rộng mà tiến hóa. Đời là con đường eo hẹp, đạo là con đường lớn rộng, hư không đại định cũng do sự thành tâm của hành giả thì mới đạt được. Nếu ngược lại thì sẽ tạo động cho mình, và không có lối thoát. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ
Lynnwood ngày 5 tháng 3 năm 1998

Kính Thầy,

Con kính vài dòng thăm hỏi sức khỏe đức Thầy, con đã bỏ bút mực hơn 20 năm nay, giờ viết lách thật khó khăn. Cầm viết lên là cảm thấy văn cùn ý tận. Con cố gắng viết vài dòng thành kính tri ân Thầy, anh Trần Bá Trường, anh Vương Tấn Phong, quý anh chị trong ban tổ chức đại hội Hội Tụ Tâm Linh Las Vegas, 1997 tại MGM vừa qua đã đóng góp hình thành đại hội và để con được duyên may tham dự lần đầu tiên những ngày Tết Vô Vi trên mảnh đất tạm dung nầy.

Con đã biết Vô Vi từ lâu nhưng năm qua là lần đầu tiên con được tham dự Tết Vô Vi thật huy hoàng, thật xúc động, nước mắt cũng rơi nhiều. Con thường tự nhủ: Tu là việc khó nhứt trên đời, nhưng tu Vô Vi lại ngàn lần khó hơn.

Nội hai chữ nhịn nhục của Thầy dạy, con đã lọt đài không biết bao nhiêu lần, nhưng Thầy cũng đã dạy Tự Tu Tự Tiến, Thầm Tu Thầm Tiến, tiến được một chút là mừng một chút và hy vọng sẽ tiến lên thêm nữa để không phụ lòng Thầy giảng dạy.

Dự đại hội, con bị 1 cái shock lớn khi anh LNC hành tội Thầy (xin lỗi là con dùng chữ hành tội). Cố gắng giữ thanh tịnh nhưng con biết điện lực con không có, nên thôi hãy để những dòng lệ chảy trên đôi má. Thầy đã minh giải khóc tức là giải được phần nào nghiệp tâm. Cám ơn Thầy và cũng cám ơn anh LNC đã giúp cho con 1 phần nào giải được tâm nghiệp.

Về nhà con lại bị 1 cái shock nữa, nặng hơn búa tạ. Khi đọc được lá thư của NT trên LED Weekly. Một lần nữa, đôi dòng lệ lại rơi, và 1 lần nữa lại thành kính cảm ơn Thầy đã phải cam chịu mọi sỉ nhục bất cứ từ đâu đến, để giúp con phần nào giải được tâm nghiệp và thấm thía tận tâm can: Có nhục thì mới có đủ nước mắt chan cơm qua ngày, ngày ngày khó qua, ngày ngày vẫn qua.

Người ta thường nói: Cười là tiếng khóc khô không lệ, con xin viết ngược lại cho vui nghe Thầy: Khóc là tiếng cười ướt đẫm lệ.

Kính chúc Thầy vui khỏe !

Con,
VTT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Manila, ngày 26 tháng 3 năm 1998

VTT con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 5/3/98, được biết con đã thấy rõ đường đi nước bước của tâm linh, cần nhịn nhục, lấy oán làm ân thì tâm thức mới được bừng sáng. Thầy đã mang một cái tội thương quý tâm linh và con người, lắm khi cùng phải bị ngược đãi, thì Thầy mới

có cơ hội tiến hóa về tâm linh trong thanh tịnh được. Anh LNC cũng là người tu và muốn mọi người sẽ cùng tu, cho nên anh mới đào sâu nguyên lý thanh tịnh của mọi trường hợp để mà tự tu. Con đã cám ơn anh LNC cùng Thầy, tức là con đã bắt đầu bước vào biên giới Phật Pháp mà tu. Chúc con tiếp tục vui tiến trong thanh tịnh.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
Ngày 27 tháng 7 năm 1997

Ông Tám quý trọng,

Trước hết xin báo cáo lên Ông Tám tường: tôi đã nhận được món quà nặng kí (300usd) Ông Tám tặng nhân dịp Bát Tuần Khánh Nhật tôi -- nhờ sự chuyển giao của anh N Đ H, Conshohocken PA, USA. Rất cảm động và tri ân tình thương Ông Tám dành cho tôi. Đã nhiều năm gia đình tôi lâm nạn-- trải qua hoàn cảnh khó khăn vì biến cố... Ông Tám đã thương và tận tình giúp đỡ ủi an, nâng đỡ tinh thần, khuyến khích trui luyện, hướng thượng, tu thân tích đức mà không quên viện trợ, giúp đỡ bởi lẽ tiền bạc là đầy tớ hữu ích miễn đừng để nó làm chủ ta. Trong dịp này Ông Tám đã giúp gia đình tôi có phương tiện nở mày nở mặt với đời, mặc dù thất thế, hoàn cảnh khó khăn. Toàn gia xin chấp tay cảm tạ và tri ân Ông Tám.

Trong thượng và trung tuần tháng 7 tôi rất hoan hỉ và phấn khởi vì đã nhận được khá nhiều thư từ trong và ngoài nước (Hoa Kỳ và Pháp) gửi về chúc mừng Bát Tuần Khánh Nhật. Một số anh em thân tình và cựu học sinh trong nước trong đó có linh mục và Frères cũng nhã ý đến tệ xá chúc mừng, chia vui. Thật tấp nập, vui vẻ và thân mật, chân tình. Thật vinh dự và hạnh phúc cho tuổi già.

Đặc biệt hơn nữa, một phái đoàn đại diện các cựu học sinh Puginier, trò thầy cách vắng nhau ngàn cây số, từ 1954 đến nay, từ Hà Nội vào mang hoa và quà đến tận căn phòng nhỏ hẹp của tôi chúc mừng và tặng hoa quà với tình nghĩa chân thành đậm đà keo sơn, gắn trên hoa có 2 hàng chữ:

Kính chúc Bố sinh nhật thứ 80
Các cựu học sinh Puginier Hà Nội

Thật cảm động và khích lệ vì đây là một nhóm học sinh phải xa cách Thầy vì thời thế từ 1954, vừa biết được tin và địa chỉ của thầy cũ, người mà anh em được gọi cách thân thương trìu mến Bố. Nhờ cơ hội này mới rõ lòng người. Thân tình thay! Thật tình nghĩa và quý hóa. Thượng Đế vô cùng khôn ngoan và khéo léo. Chúng con xin tạ ơn Ngài.

Đôi dòng tâm sự chia vui xin gửi đến Ông Tám quý mến. Trân trọng kính chào. Nguyện cầu Ông Tám sức khoẻ dồi dào và thu hoạch nhiều kết quả tốt đẹp trong sứ mệnh.

Thành tâm kính chúc,

NN

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 14 tháng 8 năm 1997

Anh N mến,

Vui nhận được thơ anh tràn đầy nhựa sống hạnh đức, đủ bao nhiêu năm dấn thân phục vụ cấy thành hoa hạnh đức nghìn năm không héo; tin Chúa hành theo Chúa, dấn thân phục vụ vô quái ngại, cũ mới như nhau không gì khác biệt, tình thương và đạo đức ướm nở trong tâm người tràn đầy sự xây dựng cần thiết. Cha là con, con là Cha vậy! Sống trong có có không không của Trời Đất đã sắp xếp, tiến hóa trong trật tự:

HOA TÌNH THƯƠNG

Đọc thơ lại nhớ tâm người
Vì người phục vụ sống tươi hòa bình
Chúa ban khúc nhạc tâm linh
Vô cùng tiến hóa chính mình tự tu
Không vì cám dỗ tiền xu
Nhưng vì hậu thế tự tu độ hành
Tình thương ướm nở thật nhanh
Thầy trò chung hội đạt thanh đạt hòa
Sống trong nguyên lý đậm đà
Chúa ban tình đẹp chan hòa tình thương
Cùng chung phát triển dựa nương

Trong đời có đạo yêu thương hoài hoài
Thế gian chẳng có ai tài
Tự mình thức giác tiến hoài không ngưng
Cảm thông nguyên lý từ từng
Dựng xây xây dựng khai tầng nở hoa
Sống trong nguyên lý thật thà
Thực hành tâm đạo vượt qua khổ nàn
Tự mình thức giác bạc bàn
Đời là tạm cảnh bước sang đạo lành
Hướng Trời xây dựng đạt thanh
Tâm không xa cách tiến nhanh hơn người
Nghe qua tiếng khóc nụ cười
Âm thinh cảm động người người buồn vui
Tự mình thức giác rèn trui
Vui hành tâm đạo an vui chơn hồn
Nằm trong nguyên lý sanh tồn
Nay tan mai tựu giữ hồn lo tu
Trong ngoài thế cảnh tiền xu
Có xuôi có ngược có vui độ hành
Nằm trong định luật hóa sanh
Học bài nhịn nhục chúc anh em hòa
Chung vui sống động một nhà
Càn khôn vũ trụ chan hòa tình thương
Khai thông tiến triển muôn đường
Giúp hồn tiến hóa yêu thương muôn loài
Tự mình thức giác tự soi
Hồn là giống tốt tự noi giống lành
Trời ban thanh khí an thanh
Nhớ Trời tiến hóa vô sanh đời đời
Cảm thông nguyên lý không lời
Giữ phần siêu giác lập đời Tân Dân
    Nay vui già đã góp phần
Mong người thức giác cao tầng tự đi
Điều lành thế sự đã ghi
Quý thương Thượng Đế tâm thì giải mê
Chúc anh sớm trở lộn về
Quê xưa Thiên Quốc muôn bề an vui

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
T ngày 10 tháng 9 năm 1997

Tôi tên NVT 74 tuổi, số 7 hẻm M, phường .., TP T, VN. Lời thành cầu phúc dâng Thầy, cầu cho gia quyến Thầy an khang trường thọ.

Kính thưa Thầy PLVV của Thầy ở VN chưa mở rộng, lòng người chưa hiểu biết nên họ khó tin sự tu hành lắm điều trở ngại. Tôi có việc kính trình lên Thầy trước đây tôi ít muốn làm những chuyện lặt vặt của gia đình, nay tôi hành pháp Vô Vi gần hai năm, thân xác này không chịu ở không, ngày nào cũng tìm công chuyện làm phụ gia đình, không có làm buồn lắm, mặc dầu cái bả vai của tay trái đau ở bên trong mà không có sưng, có khi co dãn bị đau thốn khó chịu. Làm công chuyện chẻ củi chặt củi làm tối (?) ngày không sau, đau cũng hơn nửa năm mà chưa hết. Tôi có đi nhà thương nằm trị bịnh và đi bác sĩ ngoài có chụp hình rọi kiếng mà bác sĩ tìm không ra bịnh, không thấy triệu chứng gì, chích thuốc, uống thuốc tây, thuốc tàu, thuốc Bắc thang, thuốc Nam, chữa thuốc này ngưng uống khác liên tục mỗi ngày bó thuốc, bó ngãi, đi sửa, thoa dầu nóng, thoa thuốc ai chỉ đâu làm đó mà vô hiệu quả.

Thưa Thầy đây có phải nghiệp quả phải trả cho hết không? Có lúc đau phải chống gậy, nhờ hành pháp Vô Vi và thể dục Vô Vi thường xuyên nên người tôi vẫn được khoẻ mạnh đi đứng bình thường bẻ gậy, bên ngoài người ta tưởng tôi không bịnh gì, nhưng bả vai còn đau chưa hết. Có phải hành pháp bụng lớn, ăn cơm ít lắm, có khi ăn buổi trưa, chiều tối không đói nên không ăn được, bụng lớn có hại gì cho bản thể không? Xin Thầy chỉ dạy.
Lòng thành kính mến thương Thầy,
NVT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Oroville, ngày 7 tháng 11 năm 1997

Anh T,

Vui nhận được thơ anh đề ngày 10/9/97 được biết anh có tâm muốn tu Vô Vi để giải nghiệp thân.

Người tu Vô Vi thì phải ý thức rõ ràng. Toàn thân của chúng ta đều là điện năng của Trời Đất hình thành, nhân lành của Trời Đất, nhãn, nhĩ, tỳ, thiệt, thân, ý cấu thành nghiệp lực bệnh hoạn đau nhức cũng do sự tham dâm từ nhiều năm tháng đã hình thành như ăn uống thích khẩu, ăn gia vị quá nhiều, tạo acid cho cơ thể, sanh ra đau nhức... Vậy cho nên ăn uống thật lạt, ít muối và đường thì gân không bị cứng và dễ bể. Nhiều người đến tuổi 74 thì đã bị bại, tìm thầy cứu chữa nhưng không xong. Nếu biết được chính mình đã thâu thập quá nhiều thì chỉ giải nó ra bằng đường ruột thì sẽ được yên. Ở ngoài này, có loại thuốc cây cỏ của Mỹ chế rất tốt và vệ sinh, chuyên về xúc ruột, gan thận, tế bào và thanh lọc, uống trong vòng một tháng thì mới xong một bộ. Uống xong thì sẽ thấy xác thân thanh nhẹ nhàng và rất dễ thiền, bụng nhỏ lại và khoẻ mạnh. Một lần uống như vậy chỉ có tốn khoảng $80 đô la Mỹ. Nếu anh cần thì có thể nhờ cô Bê mua hộ ở địa chỉ, USA.

Mỗi bốn tháng uống một lần thì sẽ ngừa được những bệnh nan y có thể xảy đến ở tương lai. Bụng lớn là do ăn nhai nhanh, thực phẩm không nát đều, tức là bộ răng không hợp tác với bộ tiêu hóa làm cho bụng lớn. Người VN thường cho đó là phước tướng, hại ngũ tạng mà không hay. Sự vận hành của nội tạng không điều hoà, vị trí của tim bị choáng. Có khi tim đập không đều, bệnh máu cao và tiểu đường, lá lách mệt mỏi. Cần thanh lọc thường xuyên thì bộ ruột sẽ nhỏ lại. Ăn chất xanh rau nhiều trong buổi ăn, cần 75% rau xanh tạo ra diệp lục tố để hỗ trợ cho ruột và gan tốt, máu được lọc tốt.

Cuộc đời sống được bao năm
Xác tâm không hiểu khó khăn diễn hoài
Ăn vô đúc kết hằng ngày
Lưu thông tắc nghẽn dịp may tắt dần
Đạo đời khó tiến khó phân
Mỗi tầng gián đọan khó cân tình người
Sống trong dở chết dở cười
Đời là tạm cảnh người người phải theo
Thở than than thở tạo nghèo
Trí tâm không triển đeo theo bạc tiền
Tự mình tức tối tạo phiền
Bệnh căn tái diễn khó yên cõi lòng
Tự mình thức giác cầu mong
Tự mình trị được giải xong nghiệp trần

Thức hồn tự xét tự phân
Đời là tạm cảnh tâm cần phải tu
Thực hành giải toả khờ ngu
Trí tâm là một an du thực hành
Sửa mình tiến hóa thật nhanh
Phần hồn là chánh hướng thanh đạt hoà
Càn khôn vũ trụ chung nhà
Thành tâm học hỏi chan hoà tình thương
Tự mình thức giác mở đường
Qui y Phật Pháp yêu thương thực hành
Đường tu pháp lý sẵn dành
Tu tâm sửa tánh cạnh tranh chẳng còn
Đường tu sẵn có đường mòn
Thực hành là chánh chẳng còn si mê
Trí tâm khai triển trở về
Càn khôn Thiên Quốc mải mê thực hành
Chiều sâu nguyên lý đạt thanh
Từ bi rộng mở các nghành đạt thông
Thực hành định luật hóa công
Thiên cơ biến chuyển một lòng tự tu
Vía hồn thanh nhẹ giao du
Bồng lai thắng cảnh tâm tu cảm hoà
Tâm tu phát triển gần xa
Cùng chung dẫn tiến cùng hoà tiến lên
Qui y pháp giới đạo nền
Tự quên loạn động giữ bền bỉ tu
Đời là lệ thuộc tiền xu
Tham lam bực nhọc tạo ngu tạo khờ
Thực hành giải toả tâm mờ
Chiều sâu rộng mở bơ vơ chẳng còn
Tự mình thức giác nỉ non
Tâm tu dứt khoát chẳng còn si mê
Thành tâm tu tiến tự về
Quê xưa Thiên Quốc muôn bề êm xuôi
Tự mình thực hiện rèn trui
Vía hồn thanh nhẹ an vui tiến hành
Quý thương một kiếp hóa sanh

Đến từ không giới hướng thanh trở về
Hồn vui cảm động muôn bề
Chúc anh tu tiến tự về đến nơi.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
Khánh Hội, ngày 6 tháng 11, năm 1997

Thầy kính thương,
Thầy ơi!

Sao con khổ quá, vì không còn biết than với ai, nên mạo muội than với Thầy. Thầy ơi! Từ nhỏ con có cha mẹ, nhưng coi như không, được dì chị nuôi nấng, nhưng con sống thật khổ sở và chịu nhiều khổ nhục. Con nuôi ý thoát ly vì mặc cảm ấy, tưởng lớn sẽ tự mình tìm hạnh phúc, dù đời con gái chỉ được một lần hạnh phúc là vu quy. Con chấp nhận theo người ta và mang ý "củi tre dễ nấu, chồng xấu dễ xài". Nhưng con đã lầm, con lại bị áp chế và khinh thường. Con không dám trốn, vì nghĩ nợ của mình, sợ gặp người khác còn tệ hơn. Thầy ơi! Đời con may mắn gặp pháp giải thoát của Thầy, và chồng con cũng cùng con bước theo pháp, nhưng nghiệp của anh ấy nhẹ hơn, có lẽ anh ấy là đàn ông. Con cố gắng tu, ngày ngày phải đi bộ tiếp xúc hàng ngàn người, chịu sự nhục nhã, đầu lụy năn nỉ. Từng tờ vé số lời không bao nhiêu, nước mắt cứ rơi, bán vé số thì ít, bán nước mắt thì nhiều, có khi còn bị người ta gạt mất hàng trăm ngàn, con tự nghĩ có lẽ kiếp xưa con gạt lừa quá nhiều nên kiếp này con ráng vui để trả. Rồi nợ lại tăng lên, nợ mẹ, nợ con. Có khi con xin anh ấy 10 ngàn, anh ấy cũng nhằn, con tủi thân lắm. Có khi con có tiền, anh ấy hỏi là con đưa liền, không quan trọng tiền bạc, tại sao là bài học của con.

Thầy ơi! Nợ chỉ làm con khổ một phần, còn nhục nhã, liêm sĩ làm con khổ muôn phần. Vé số con bán không lời bao nhiêu, mà người ta sàm sở, bốc hốt làm con nghẹn ngào chua xót, nhưng phải cắn răng chịu, sợ chiều bán không hết phải ôm lại, mà ôm lại thì có bao giờ trúng số đâu, dù trong lòng cũng có ham trúng số trả nợ lắm.

Thầy kính thương! Đã bao lần con viết thơ cho Thầy, tâm sự với Thầy, nhưng con thương Thầy quá, Thầy đã già, sức khỏe không bao nhiêu mà bận bịu hết người này đến người khác,

nên con viết rồi lại xé bỏ đi. Con ráng tu và tâm sự bằng nước mắt với Thầy lúc ngồi thiền. Những lúc ấy con cảm thấy tâm hồn với đi sự đau khổ.

Nhưng lắm khi con thật nản chí. Sao tu hoài mà nghiệp tâm không dứt, có lẽ kiếp trước con ác lắm, thôi kệ, bỏ liều coi giòng đời đưa đẩy về đâu, rồi nhìn Thầy Tám cười vô tư, nhưng nghiêm khắc, như an ủi mà cảnh cáo, con lại xóa ngay ý nghĩ dại dột ấy. Thầy ơi! thầy là ánh sáng soi đường, là nguồn an ủi duy nhất cho cuộc đời khốn nạn của con, dù chưa bao giờ được gặp mặt Thầy. Nhưng nếu Cha Trời không cho con gặp pháp này con sẽ chết không có ngày tái sinh, Thầy nên cố giữ gìn sức khỏe, đừng bỏ con ra đi. Dù biết Thầy không xa các con, nhưng vẫn muốn có Thầy ở thực tại và ước nằm trong vòng tay yêu thương của Thầy. Con khóc thật nhiều, dù hữu vi cũng được, vì con sợ cái nghiệp quả nặng nề của con, không thể gặp Thầy trong cảnh Vô Vi. Con đã gần lụn bại ý chí dù hằng ngày con công phu thật nhiều so với khả năng hiện có của chính con. Thầy đừng buồn, đừng bỏ một tội hồn đau khổ đang oằn oại trong cảnh trần gian ô trược này, con xin Thầy hãy chính thức nhìn nhận con là đệ tử, và cho con xin vài hàng chữ, hay gởi qua anh H ở X. Nếu Thầy viết về nhà thì chồng con sẽ buồn vì con là người đàn bà không tốt, chỉ biết nói xấu chồng, không biết nỗi khổ của người khác, không chấp nhận cái nghiệp của mình, cái sai không sửa mà cứ đem cái "ta" mình lên cao quá. Thầy ơi, chỉ có Thầy thay thế cha mẹ con và dạy dỗ cho con. Con xin hứa sẽ ráng sửa mình, ráng buông bỏ và niệm Phật nhiều hơn, để khỏi làm phiền Thầy. Con sẽ dựa vào lòng từ bi hỷ xả và tình thương của Thầy để làm đà tiến trong lúc gian nan. Con xin cám ơn Thầy.
Con,
TTNP

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
San José, ngày 21/11/97

NP con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 6/11/97 được biết con đang ngụp lặn trong tình đời đen bạc, con lại nhận thức được giá trị của chữ "Tham" khổng lồ mà nhơn sinh đang mang và gặp phải sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, xin từ xu từ cắc của đời. Tu thời xây dựng và cảm thức từ ly từ tí của Trời Đất đã hình thành. Con đã biết được kiếp trước thiếu tu thì kiếp này phải chịu một cuộc sống vất vả và không có ngày mai. Nước mắt chan cơm thì mới thấm thía cuộc sống và mưu sinh là gì? Con nhìn kỹ mặt Trời lúc nào cũng thanh nhẹ và sáng choang, gọi là Nhựt Quang Phật đang tận độ quần sanh. Người đời tạo nghiệp vì tham mà thôi. Muốn giải nghiệp thì phải trì tâm niệm Phật, khai triển huyền bí của nội tâm, thì mới

cảm thức được lãnh vực rất cần thiết cho cuộc sống. Hằng ngày con gặp được nhiều người thương mến hơn tùy hạnh đức tu niệm của chính con. Tâm hướng về Trời Phật mà hành sự trong có có không không, xây dựng tâm linh mà tiến hóa.

PLVVKHHBPP có một không hai tại mặt đất này, thật sự cứu độ quần sanh, ai sẽ đắc. Có cơ hội hành khổ thì sẽ có cơ hội tự về bến giác, càng thấm thía sẽ càng dễ buông bỏ hơn. Sự suy tư và tranh chấp đều giả ảo không thật, ngược lại chỉ hại tâm thân mà thôi.

Vé Số

Mỗi người một số rõ ràng
Vui trong tham dục bàng hoàng nội tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Bình tâm học hỏi tái tầm chơn như
Vô sanh ướm nở nụ cười
Trời ban tình đẹp người người dựng xây
Dù cho thế sự đổi thay
Trì tâm niệm Phật dịp may vẫn còn
Tâm linh sẵn có đường mòn
Sửa mình tiến hóa chẳng còn si mê
Cảm thông nguyên lý muôn bề
Sống còn bê trễ lại chê tình Trời
Tu tâm sửa tánh hợp thời
Quý yêu muôn loại tự rời tham sân
Chiều sâu tâm đạo tiến lần
Quân bình tự thức ân cần dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Chịu tu tự cứu đổi thay thế tình
Luận đi xét lại cả minh
Tình Trời cao quý đẹp xinh hơn người
Lời vàng quý ngọc rưới tươi
Giúp con tiến hóa nụ cười quang khai
Tham dâm chẳng tiến khổ hoài
Trì tâm tu luyện lập đài thanh cao
Vạn linh chung sống muôn màu
Cùng chung phát triển cùng tàu sửa tu
Vía hồn thanh nhẹ ngao du

Cảm thông thắng cảnh tự tu đạt thành
Thực hành khai triển tiến hành
Dày công tu luyện các ngành đạt thông
Nằm trong định luật hóa công
Sanh trụ hoại diệt nối vòng cảm giao
Tu hành kẻ trước người sau
Chung nhau học hỏi kết tàu dựng xây
Sống đời hoàn cảnh là Thầy
Nay đây mai đó vui vầy cảm giao
Thực hành phát triển đổi trao
Quy về một mối trước sau dung hòa
Chúc con tiến hóa thật thà
Tu tâm sửa tánh chan hòa tình thương

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ HOA KỲ
Burke 4/5/1998

Kính thưa Thầy,

Con là NN là một bạn đạo thuộc thiền đường Hồng Bính Hoàng. Từ khi được sự giảng dạy của thầy con đã hiểu được phần nào sự tội lỗi của chính mình để sửa đổi. Trong thời gian tu học để sửa đổi con cứ bị khảo đảo thường xuyên trong gia đình, có phải con làm điều gì không đúng hay là nghiệp quả của con phải trả ? Như những bức thư trước con có kể rõ hoàn cảnh gia đình của con để thầy am hiểu và nhờ đức độ lượng của thầy giảng cho con biết phận sự của mình để con cố gắng vượt qua mọi hoàn cảnh khó khăn. Sau thời gian tu sửa tưởng rằng mọi việc trong gia đình ảnh hưởng đến con cái biết lỗi lầm làm lúc trước mà sửa đổi nhưng không ngờ một sự việc xẩy ra giống như trước, có phải là một sự thử thách cho con lần nữa hay không ? Hay là tại chỗ ở của con vọng động làm cản trở cho mình trên bước đường tu học ? Nay con xin thầy soi rõ chỉ dẫn cho con, con nên làm thế nào ?
* Một là con dọn đi nơi khác, bán bỏ căn nhà vọng động này.
* Hai là con cứ ở và cố gắng tu sửa hơn lần lần để cho tâm mình không động. Nhưng con xin nói rõ hơn là sức khoẻ của con không được mạnh mẽ lắm. Con không biết con có còn đứng vững nữa hay không nhờ thầy soi sáng cho con.

* Ba là con bán và dọn đi nơi khác thì con xin thầy chuyển dùm cho con được mọi việc suôn sẻ.

Con có đôi lời tâm sự cùng thầy mong được sự giáo huấn của thầy để cho tâm hồn con được ổn định để tiếp tục học hỏi trên đường tu học. Thành thật cảm ơn thầy để tâm đọc những lời tâm sự của con. Kính chúc thầy tâm thân an khang mãi mãi để giảng huấn những lời thầy cho chúng con sửa đổi tâm để theo con đường thầy đã đi và đang đi.
Kính bái thầy.
Con,
NN

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
N con,

Thầy vui nhận được thơ con, được biết con đã tự tạo sự rắc rối cho chính con rất nhiều. Nếu con quyết tâm theo đường lối của Thầy, thì phải tự dứt khoát buông bỏ tất cả những sự thắc mắc của nội tâm, nhịn nhục tối đa, nhiên hậu mới xây dựng được từ trường căn bản của chính con. Niệm Phật đều đặn, tự khai mở huyền bí của nội tâm thì mới nhận thấy được sự sai lầm của chính mình mà bằng lòng sửa tiến. Không nên đổ lỗi cho bất cứ ai.

Nhịn nhục là sẽ khôi phục và thăng hoa tốt đẹp, hòa hợp với nguyên lý sanh tồn. Chúng ta tu phải nghĩ về phần hồn, sẽ có cơ hội dự nơi cõi vô sanh bất diệt thì mọi việc tự nó sẽ ổn định theo chiều hướng sanh trụ hoại diệt và hồi sinh của Trời Đất. Người thực hành PLVVKHHBPP là tự khai triển nhân điển sẵn có của chính mình, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, thật tâm hướng về thanh tịnh mà tu thì mới cảm thấy vạn sự trên đời là không. Chẳng có gì phải lưu luyến cả, dứt khoát tu tiến thì sẽ dứt khoát chủ kiến của chính mình, thức hòa đồng của con sẽ được khai mở, nụ cười tinh vi của Trời Đất sẽ hình thành và tận độ trong nội tâm của con. Tương lai con đi đến đâu cũng sẽ tận độ đến đó. Mọi người sẽ cùng vui với con và sưởi ấm lòng con trong nguyên lý tự nhiên và hồn nhiên.

Hiện tại con đang mặc một chiếc aó trên xác thân cũng từ một sự dày công của người khác đã cống hiến cho con. Vậy con nên hòa hợp với nguyên lý của Trời Đất mà hành sự. Sự dũng mãnh của con không có hoang phí, và sẽ đem lại sự tốt tươi cho gia cang, sẽ vượt khỏi tầng số mê tín dị đoan mà tự khai triển trực giác của chính mình, mới thật là người tu Vô Vi.

Những gì Thầy đã phân giải cho con, tức là Thầy đã và đang làm, không bao giờ nói chuyện mà không thực hành. Nếu con bằng lòng tu sửa, thì noi gương Thầy mà hành sự, tương lai phần hồn của con sẽ được vinh quang và vui khoẻ. Chúc con hướng về thanh tịnh mà tu tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ CANADA
Montréal

"Kính thưa Ông Tám, trong Mục Bé Tám LED Weekly tuần rồi có câu hỏi về Thiên Địa Nhơn. Trong 3 cõi Thiên Địa Nhơn:

1- Địa là đất hay là địa ngục ?
2- Thiên là trời hay là thiên đàng ?
3- Cõi âm và cõi dương nằm ở đâu trong 3 cõi Thiên Địa Nhơn ?
4- Chim bay trên trời có phải thuộc cõi Thiên ? Khỉ mèo đi dưới đất và cá lội dưới nước có phải thuộc cõi địa ? (vì thú vật không thuộc cõi Nhơn)

Xin Ông Tám giải thích dùm con. Cám ơn Ông Tám.

HCN"

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
HC con,

Thiên Địa Nhơn nằm ngay trong người con. Xác là đất, tức là địa, phối hợp hình thành nhân tốt, từ điển âm và dương hình thành. Thiên là hiệp khí cùng Trời Đất, khối óc con người có một không hai là vậy. Con càng ngày càng lớn, con sẽ thấy sự nâng niu của Trời Đất đã ban hành cho con từ lúc chào đời cho đến nay, tức là dưỡng khí con đang hít.

Qua phương pháp công phu, Pháp Luân Thường Chuyển, đêm đêm con thực hiện Pháp Luân Thường Chuyển hiệp khí cùng Trời Đất, thì huệ tâm con sẽ được khai, tức là con sẽ hiểu

rõ chiều sâu của cuộc sống ở hiện tại và tương lai, đều do nguyên khí của Trời Đất hỗ trợ hình thành.

Chúng ta tu đạt tới thanh tịnh, phần hồn rời khỏi thể xác thì sẽ hiểu được nguyên lý sanh tồn của Thiên Địa Nhân, thu gọn và phát triển đến vô cùng.

Đã nói xác là Địa, hồn là Thiên thì con người và loài thú đều liên hệ với Trời Đất, nơi nào không khí trong lành thì người dân sẽ được khoẻ, cầm thú đều vui hòa ca hát, khai triển nhịp độ của tranh trời, văn sĩ mới có cơ hội ca tụng sự thanh cao của Trời Đất.

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY
Ngày 3 tháng 3 năm 1998

Kính ông Tám,

Tình cờ qua một người bạn nên con biết được Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp đã hơn 6 tháng. Hôm nay mượn thơ thay lời gởi đến ông Tám cầu chúc cho ông Tám cùng tất cả các bạn đạo khắp thế giới được an mạnh.

Lương duyên đã đến lúc hay chưa ?
Sĩ diện trong con, con vẫn còn
Hằng mong sẽ sửa tâm sửa tánh
Người ta sửa dễ, con thì khó
Đã cố nhưng sao vẫn khó thành
Giúp người nhưng vẫn còn suy tính
Con phải làm sao để đạt thành ?

Kính
NTTX

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

TX,

Thầy vui nhận được bài thơ của con, được biết tâm tư con muốn xây dựng cho chính con và cho tất cả ở tương lai. Muốn thực hành và đạt tới kết quả tốt lành thì phải tự khai triển căn bản của Trời Đất đã giao phó cho con, tức là thể xác và khối óc. Qua kinh nghiệm của hành giả Vô Vi tức là phải sửa tiến chính mình trước nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp, chứ không phải ôm đường lối của người khác mà chính mình không có khả năng, tức là thiếu sự phát triển nguyên năng sẵn có từ đời lẫn đạo của chính mình, thì không bao giờ thành đạo.

Người tu Pháp Lý Vô Vi áp dụng nguyên khí của Trời Đất khai triển tâm thân và khối óc, nhiên hậu sẽ phục vụ quần sanh vô quái ngại, làm như không làm, tinh thần phục vụ không gián đoạn thì mới thực thi đúng đường lối sở nguyện của hành giả tràn đầy từ tâm trong tinh thần xây dựng.

Chúc con vui tiến thực hành trong thanh tịnh.

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY

T.P, ngày 22 tháng 3 năm 1998

Kính thưa đức Thầy,
Hôm nay con xin mạn phép kính trình lên Thầy vài câu hỏi, kính xin Thầy giải đáp dùm con:
1. Khi tu đến một giai đoạn nào đó, các lỗ chơn lông của ta khai mở thì ta cần phải tắm nước nóng (ấm), bởi vì ta tắm nước lạnh, hàn khí sẽ xâm nhập các lỗ chơn lông làm cho ta bị rêm nhức mình mẩy, như bị trúng nước và cảm - điều nầy đúng không ? Và nếu vậy thì ta phải tắm nước nóng đến giai đoạn nào mới thôi và có thể tắm lại nước lạnh như trước ?
2. Tại sao có một số người tu một thời gian được kha khá lại hay bận tâm đến việc Thiên Cơ, chuyện Long Hoa Hội, chuyện Tận thế, có phải vì họ bị kẹt ở tầng số Thánh giới hoặc Địa Tiên ? Vậy làm thế nào để tránh hoặc vượt qua những vướng kẹt nầy ?
3. Có bạn đạo nói tu theo PLVVKHHBPP có 4 cấp tiến hóa, cấp 4 là mở huệ, xuất hồn tức là đắc pháp (cấp Thiên Tiên), điều nầy đúng hay không xin Thầy minh giải ?
4. Có bạn đạo lại nói khi anh ấy hướng tâm về Thầy cầu xin và thỉnh nguyện một điều gì thì chỉ một chập sau đó anh ấy nghe giữa tam tinh (nơi sẽ mở huệ nhãn) của anh ấy sẽ giựt giựt

mấy cái, anh ấy nói đó là Thầy đã phúc đáp ưng thuận việc cầu xin của mình, điều nầy có đúng không ? Theo con hiểu, nếu nói vậy nhỡ con ma nó cũng đến và giựt giựt cho mấy cái là nguy rồi, vì anh ấy sẽ bị gạt; bởi vì anh ấy dựa vào hình thức hữu vi mà suy đoán, chứ không phải trực nhận và hiểu bằng tâm linh điển giới. Kính xin Thầy cho ý kiến ?
5. Cấp Tiên, Phật có thể hòa đồng và ảnh hưởng được ma, quỷ không ? Nếu có ai đó (tự xưng) đã đạt đến trình độ cao cỡ Tiên, Phật mà vẫn chưa thể hòa cảm và ảnh hưởng được Ma, Quỷ thì có phải tại Ma, Quỷ quá nặng trược hay tại vì Tiên, Phật đó tu quá thanh cao ?

Vì trình độ của con vẫn còn kém cỏi, nên con không dám khẳng định những điều nêu trên, vậy kính xin Thầy vui lòng minh giải để con được sáng tỏ và an tâm tu học. Kính cảm ơn Thầy.

Kính chúc Thầy luôn khỏe và sống lâu để dìu dắt chúng con và tận độ quần sanh nơi trần hạ.

Con kính bái,
VM

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

VM con,

1. Nước nóng làm mở lỗ chân lông. Nước lạnh đóng lỗ chơn lông. Sợ nước lạnh tức là tim yếu. Thực hành PLVVKHHBPP thì tận dụng nguyên khí của Trời Đất mà khai mở ngũ kinh, ngũ tạng, thì sẽ không sợ trúng gió hay là ngộ nước nữa. Hằng ngày tu thiền đứng đắn, nguyên khí của trời đất tràn ngập cơ tạng, cần tắm rửa sạch sẽ, quý nước chứ không có sợ nước. Pháp Luân Thường Chuyển thực thi đứng đắn chỉ có mặt tươi mắt sáng mà thôi, không sợ nước thì mới thật sự yêu nước, biết áp dụng nguyên khí của Trời Đất thì sẽ dẫn máu huyết lưu thông. Nguyên khí tim gan thận sẽ được điều hoà.
2. Tại vì họ đọc sách quá nhiều, thu hút văn chương vô trách nhiệm, diễn tả thiên cơ, không trúng, như kỳ vừa rồi thiền ca ở Úc Châu, tiên tri Vô Vi cũng đoán sai. Chúng ta thành tâm tu học, cần khai triển trực giác, thực hành chứ không áp dụng lý thuyết vô trách nhiệm.
3. Điều này muốn biết rõ, xin hỏi người thực hành, xem gia cang họ có yên ổn không? Nếu gia cang bất yên ổn, tham ăn bệnh nhiều mà làm tiên tri thì trật lất. Rất dễ hiểu, và rất dễ đo lường tiên Phật tại thế gian - giả hay xạo đến mấy độ ta cũng biết, nếu chúng ta thành tâm khai triển trực giác. Muốn thử rõ ràng, thế gian có chỗ thử. Nhà tiên tri và nhà tử vi đoán được thì chúng ta hãy thử mời họ vô casino thử 1 trận xem sao ?
4. Vậy con đã hiểu được rồi, chỉ có người khai triển trực giác thì mới minh chánh được.

5. Ma quỷ phát xuất từ bộ ruột hôi thối, ăn nhiều ôn thối, tà khí dâng lên, thì ma quỷ rất dễ nhập xác.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY
X, ngày 31 tháng 01, năm 1997

Kính gởi Thầy,

Nhân dịp đi X gặp H., con có vài hàng gởi qua thăm Thầy. Thầy ở Úc sức khỏe Thầy hợp khí hậu mát mẻ như Thầy đã kể cho tụi con nghe qua điện đàm.

Thưa Thầy, vừa qua con có nhận được thư Thầy từ Pattaya gởi về, con rất mừng đọc những lời thanh nhẹ, nghe Thầy dạy sự tu học đứng đắn, chúng con vô cùng mang ơn Thầy đã giúp cho tụi con từ đời lẫn đạo, chúng con rất nhớ thương Thầy, nhờ Thầy con ráng cố gắng tu để mong có ngày được hội ngộ cùng Thầy.

Con có vài hàng gởi thăm Thầy, chúc Thầy sống mãi với chúng con. Con mong được tin Thầy hồi âm cho con. Nếu nhận được thơ Thầy con vui lắm.

Con của Thầy,
NTT

B, ngày 01/01/97

Thầy thương,

Hôm nay con có gặp được anh H. từ Úc về và sắp qua. Con có vài lời kính thăm hỏi sức khỏe của Thầy. Con có nhận dược thư Thầy gởi về, lời Thầy thanh nhẹ văng vẳng trong tâm thức con. Con nhớ Thầy lắm và rất mong được tương ngộ Thầy.

Thầy ơi, kính xin Thầy chuyển cho con được đi du lịch thăm má con. Thầy chuyển cho má con thu xếp lo giấy tờ du lịch qua M. để con kịp gặp Thầy khi Thầy về A.

Con kính thăm Thầy. Thầy hồi âm cho con nha Thầy.

Con,
TVH

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Sydney, ngày 10, tháng 2, năm 1997

T. và H. con,

Thầy vui nhận được thư của chúng con ao ước được gắn liền với Thầy như lúc Thầy còn ở bên nhà. Chúng ta đã có có hội tương ngộ với nhau bằng xương bằng thịt, nay đã thay đổi, kẻ ở người đi, không sao tránh khỏi sự nhớ nhung và mến tiếc.

Con ơi, ở đời này có sinh, có diệt, có trụ, có tan. Đó là luật vô thường của Trời Đất đã và đang giáo dục con người. Cố gắng nắm lấy cơ hội mình có thể có được, thực hành đứng đắn để dũng tiến phần hồn, dũng mãnh giải tiến trong cơn khổ nạn, dù tựu hay là tan, đường lối rành mạch của Thượng Đế đã cho, chúng con học và hiểu được trong thực hành. Vậy chúng ta nên dày công tiếp tục thực hành. đêm tu sửa để giải tỏa những niềm nhớ nhung và hướng về một đường - nguyên lý của Trời Đất mà hành sự.

Đời này chỉ có một không hai, tức là tâm thức của mọi hành giả tại mặt đất này, cần tu, cần hiểu, cần tiến, đó là chánh giác. Chúng ta dù xa nhau nhưng mà chịu sửa mình, đó là sẽ qui về trật tự của Trời Đất chung tiến chung hành. Đêm đêm từ trường tốt đẹp phải giao cảm trong giờ thiền. Con nên vui, vui lên vì rất hiếm có cơ hội tái ngộ chung bằng lời văn thắm thía giữa đôi bên, hiểu nhau và thương nhớ nhau - điều cao quý nhất Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta. Mọi người hướng tâm về thanh tịnh, dũng mãnh thực hành, bước qua những sự nhung nhớ cũng như khổ ải của trần gian, ước mong được ngày tái hội, là điều duy nhất. Hiện tại hằng tuần chúng con cũng được nghe qua những gì Thầy thỏ thẻ với tất cả bạn đạo khắp năm châu.

Trước kia Thầy ở quê nhà đã thường nói với các con : Gặp Thầy nên tu đi, nên cố gắng tu đi, rồi một ngày nào chúng ta xa nhau, chúng ta mới khai triển được cái vốn chơn thức của chính mình mà tiến. Ngày hôm nay đã thể hiện ra rồi thì chúng ta cần những gì ? Cần sự thực hành để tự cứu tâm thức của chính mình chung sống hòa bình với tất cả càn khôn vũ trụ, tuy

xa mà gần. Nếu không thực hành đứng đắn thì tuy gần mà xa. Tôi đang sống trên mảnh đất của Trời ban, Thầy cũng vậy, chúng ta chung hành trên mặt đất của Thượng Đế, chúng ta chung thâu thập nguyên khí của càn khôn vũ trụ, tình yêu thương vô tận của Ngài, đêm đêm để tự tu, sửa tâm thân, là một cơ hội cuối cùng trong đời chúng ta, không quên nhau, nếu chúng ta dầy công thực hành thì không bao giờ quên nhau. Ngược lại chúng ta xây dựng cho nhau trong khổ cảnh và lúc tương hội, Thầy luôn luôn ở gần chúng con, nhưng chúng con nào hiểu được, tại sao ? Tại vì sự thanh nhẹ của chúng con đã vắng mất, nếu chúng con nuôi dưỡng lại tinh thần xa xưa thì sẽ khôi phục sự thanh nhẹ, thanh tịnh đó mà tương hội với Thầy; đó là chánh giác thật sự, trong có mà không, trong không mà có. Hiểu được nguyên lý này, cuộc sống chúng ta lúc nào cũng an vui, Thầy đã tương hội, ôm nhau trong thốn thức và xây dựng. Từ ngày xa các con thấy Thầy làm những việc gì? Làm những việc quần sanh cần thiết, Thầy thực hành mấy chục năm trời ở xứ người, cô thân độc mã. Ngày nay hội tụ được mấy anh chị em hiểu được mình là ai ? Nhiệm vụ là cái gì?

Như các con hiện tại là phải hiểu lấy con, chớ con tu mà không hiểu lấy con là tu sai, tu bên ngoài, không đi bên trong. Tu bên trong là hiểu lấy bên trong. Tu bên trong là hiểu lấy chính mình và thấy rõ khả năng của chính mình trong chu trình tiến hóa đã và đang hành. Hướng về thanh tịnh mà tu thì mình thấy rõ gốc gác của Trời Đất dung hòa giải tiến từ giờ phút khắc, đem lại cho tâm thân an lạc của hành giả khổ công thực hành.

Cặp mắt phàm, lỗ tai phàm, lưỡi phàm của con đã dẫn con đi một giai đoạn, tự tạo khổ và lo âu cho chính mình. Con đang nếm và hành và thấy, vậy ngày nay chúng ta cần hành rốt ráo để tâm thức hội nhập trong thanh quang của Thượng Đế thì chúng ta có sự sống riêng biệt, không bị loạn trong nghiệp duyên nữa. Đi tới chỗ sống mà không sống, vui mà không vui, buồn mà không buồn, nói mà không nói, lúc đó con mới thấy giá trị của thanh tịnh và con hòa hợp với thanh tịnh thì việc làm của con lúc nào cũng cao cả. Chúng ta thoát được mới sống cho tất cả mọi người, xây dựng cho chính mình là thương yêu và ảnh hưởng cho những người kế tiếp. Hằng ngày hằng đêm con đang hưởng nguyên khí của Trời Đất, khai triển kinh vô tự, trực giác trong tâm thức của chính con là điều cần thiết để quán thông và gỡ nạn tai cho chính mình, nhiên hậu mới ảnh hưởng được người kế tiếp.

Những lời Thầy nói trên đây là sự thật, chính Thầy đã hành và đã đạt. Ngày hôm nay Thầy mới có cơ duyên thỏ thẻ cùng các con, mong các con hãy nắm tay, ý thức và thực hành cho đến đích, nhiên hậu các con là Thầy. Đó là sự tương ngộ chung vui hòa bình bất diệt trong tâm thức của chính chúng con. Không cần có Thầy, nhưng lúc nào Thầy cũng trong con. Các con phải hiểu điều này, con mới thật sự là người tu Vô Vi, con sẽ hội nhập trong ánh sáng vô cùng của Thiên Giới, đó là chứng minh con đang trên đường về nguồn cội, sống trong thể xác Tiểu

Thiên Địa, nhưng mà không bao giờ có sự động, không bao giờ có sự khổ, không bao giờ có sự thiếu thốn, chung vui hòa bình với cả Trời Đất, vạn linh đồng nhất, thăng hoa tiến hóa rõ rệt.

Con thấy rằng Thầy làm việc rất nhiều, nửa đêm nửa hôm dậy để thỏ thẻ cùng các con trong xây dựng, niềm tin yêu của chúng ta không bao giờ biến mất, giữ lấy thanh tịnh mà thực hành; có có không không là chuyện trước mắt tạm bợ, tâm thức lúc nào lúc nào cũng điều hòa trong thanh tịnh, xây dựng.

Đầu năm mới Thầy gửi lời chúc các con vui càng vui, và hiểu được khả năng sẵn có, có thể thực hành đến đích. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
D, ngày 3 tháng 4 năm 1997

Kính gởi Đức Thầy,

Trước hết con xin kính gởi lời chúc sức khỏe đến Thầy, con mạo muội viết thư này cho Thầy lần đầu tiên, nên cũng rất sợ, không biết có bị Thầy rầy la không? Vợ chồng con đang ở VN. Chồng con theo pháp tu VVKHHB đã lâu, riêng con chỉ mới tập được 7 tháng nay thôi. Lúc trước, con ngồi Soi Hồn, rồi thở Pháp Luân hay bị nhảy mũi. Con có hỏi Thầy qua điện thoại, lúc Thầy ở Úc, Thầy có dạy bảo con phải uống nước chanh lúc sáng sớm. Nay con đã theo lời Thầy chỉ bảo và đã hết nhảy mũi trong lúc ngồi công phu. Nhưng sao con ngồi được ít quá và khó tập trung, con kính mong Thầy chỉ bảo cho con. Ban ngày con cũng bận thì giờ mua bán và dạy dỗ 3 đứa con của con, phải la hét nhắc nhở chúng nó nhiều. Con có nghe lời Thầy giảng trong băng "khẩu khai thần khí tán". Có phải vì lo cho con cái nhiều mà đêm con không tập trung được không ?

Con rất kính mong Thầy dạy cho con.

Cuối thư con kính chào Thầy, con xin kính gởi lời thăm Thầy được mạnh khỏe mãi mãi. Con kính thư.

Con,
K

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Atlantic City, ngày 29/10/97

K con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 3/4/97 được biết vợ chồng con đồng thực hành PLVVKHHBPP. Có con là nghiệp lực lôi cuốn hằng ngày. Rầy la các con cũng nằm trong nguyên lý tình thương và đạo đức. Mục đích muốn con cái mau khôn lớn, và tránh sự ngỗ nghịch đối với cha mẹ.

Ngày nay con đang đứng vào vị trí hiền thê và hiền mẫu, bằng lòng tu để sửa chữa tánh hư tật xấu của chính con. Trì tâm niệm Phật, tự cứu và ân độ các con là nhiệm vụ thiêng liêng sẵn có trong con. Người mẹ hiền phải dùng diệu pháp dìu tiến các con. Con càng ngỗ nghịch thì mẹ phải càng nhịn để xây dựng các con, bằng lòng từ của người mẹ, âu yếm giáo dục các con qua phương tiện tu học sẵn có. Con đang hành pháp thì phải siêng năng co lưỡi răng kề răng, niệm Phật thì tương lai sẽ bớt la rầy các con. Gia đình sẽ được đầm ấm hơn, con của con từ tinh của chồng con và máu của con đã hình thành cơ thể duyên dáng tốt đẹp của Trời Đất đã an bài. Mỗi đứa mỗi tánh khác nhau, làm mẹ phải chịu đựng và xây dựng tương lai cho các con, buôn bán dành dụm nuôi các con cho đến lúc trưởng thành, không than phiền, tức là nhịn nhục trong xây dựng, chỉ có niệm Phật là một linh dược thần hiệu nhứt. Khai mở trí ý trở về với chơn không hòa hợp với chấn động của càn khôn vũ trụ mà hành triển tâm linh càng ngày càng thức giác sự sai lầm của chính mình mà tu sửa. Nhiệm vụ của người mẹ hiền rất quan trọng trong gia đình, bằng lòng nhịn nhục mà tu tiến, thì phước cho gia cang trong lúc sanh tiền. Lúc chết, phần hồn sẽ được thanh nhẹ và nhàn hạ hơn.

Con đang đứng trong vị trí đời đạo song tu, cần niệm Phật nhiều, bớt nói năng nhiều điều bất chánh, như rầy la những chuyện không cần thiết. Mẹ hiền phải biết nhịn nhục và phân giải cho các con hiểu và hành thì mọi việc sẽ tốt đẹp, sẽ tạo được hòa khí cho gia cang yên ổn. Cha con chồng vợ sống trong nhịp sống cần thiết là xây dựng cho phần hồn tiến hóa ở kỳ tới. Chung sống thương yêu và hòa bình, nhờ làm Pháp Luân Thường Chuyển đều, thì trí tâm sẽ được khai mở và ổn định. Cơ tạng sẽ được điều hòa và khỏe mạnh, phục vụ gia cang tốt, hiệp cùng Trời Đất mà tu. Vạn sự khởi đầu nan, từ từ rõ sự sai lầm của chính con mà tu sửa.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

THƯ GỞI THẦY TỪ VIỆT NAM
VN, ngày 4/4/1998

Kính thưa Ông Tám,

Hôm nay con viết lá thư nầy kính trình lên Ông Tám một sự việc đáng buồn đã xảy ra cho Pháp Lý Vô Vi tại quê nhà Việt Nam. Số là cuối tháng vừa qua, tờ báo An Ninh Trong Nước của Hà Nội đã đăng một bài báo đả kích Ông Tám và thiền pháp Vô Vi rất là thậm tệ và sai lệch sự thật, cũng chính vì vậy mà T/Đ cũng phải đóng cửa, tạm ngừng sinh hoạt sau hơn nửa năm (từ 8/97) sống lại. Vậy là ước ao phát triển Pháp Lý Vô Vi ở quê nhà đã không được như mọi người tu đã nghĩ, sự khó khăn và thử thách vẫn còn nhiều trước mắt. Anh em đã phải tạm chia tay nhau một lần nữa và lui về trong quy ẩn, tiếp tục tự âm thầm tu tiến như thuở nào.

Mong ước cao đẹp thiện lành của đa số các bạn đạo lâu năm ở quê nhà phút chốc lại tan biến theo mây khói, mọi người có lẽ rất đau lòng vì không thể phổ biến thiền Vô Vi sớm hơn năm 2000, đúng là không thể cãi lại luật Trời (hình như ông Tám và bác SL cũng có nói PLVV chỉ thật sự mở cửa phổ truyền sau năm 2000).

Con viết thư nầy kính trình lên để ông Tám được rõ thêm, ... kính xin ông Tám ban cho con và các bạn ở quê nhà đôi lời dạy khuyên thiết thực . . .

Con xin chân thành đội ơn ông Tám. Kính chúc ông Tám luôn khỏe để dìu độ chúng con và tận độ quần sanh trong thời hạ ngươn nhiều hỗn loạn nầy.

Con kính bái,
VP

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

VP con,

Người tu chơn không cần rủ ren, nhưng chỉ thực hành để hòa hợp với nguyên khí của Trời Đất, khỏi cần xin giấy phép của ai hết, khỏi phải tốn tiền. Chẳng có một ai có thể chận đứng nguyên khí của Trời Đất ở mặt đất này. Mọi người còn nguyên khí của Trời Đất, tức là còn tu được. Nó không phải là mảnh giấy hay chiếc xe tăng, sợ người ta đốt phá. Đạo là một tâm thức siêu diệu hòa hợp cùng Trời Đất, chứ không phải miếng bánh, khoe khoang rồi dấu cất.

Chúng ta là người tu Vô Vi, nếu quyết tâm tu sửa cho chính mình để tiến hóa thì chẳng mích lòng bất cứ ai, tự xây dựng đức nhịn nhục tối đa. Cảm ơn lời pha dèm từ ngoại cảnh, lấy oán làm ân, càng ngày càng xây dựng tốt hơn. Giá trị của sự thầm tu thầm tiến là nhịn nhục tối đa. Thời nào Tiên Phật cũng cần sự nhịn nhục nhiên hậu mới tu đắc. Vô Vi càng ngày người càng đông, thành thật cám ơn sự quảng cáo không công của mọi người đã đóng góp.

Chúng ta là người tu Vô Vi đang ở trong đường lối tiến hóa đến vô sanh bất diệt, thì lúc nào chúng ta cũng ổn định tu tiến cả, không ôm chấp những sự không cần thiết, và tự xây dựng sự cần thiết trong chu trình tiến hóa mà thôi. Bạn với ông Trời mới thật là bạn, bạn với người đời chỉ có xảo trá và tạo tham dâm mà thôi.

Vậy các con nên thanh tịnh để chiến thắng mọi nghịch cảnh có thể phá rối nội tâm của chúng ta.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Vấn Đạo

1. Hỏi: *Vô Vi nghĩa là sao?*
Đáp: Vô là không, Vi là nhỏ nhất cũng không. Cho nên chúng ta am hiểu được nguyên lý của Vô Vi thì ở đời không có gì tranh chấp mà tạo khổ cho chính mình. Vô Vi là đi tới chỗ thanh nhẹ. Muốn biết rõ Vô Vi, nhìn mặt Trời nó *"không"* mà nó sáng. Cái *"không"* từ bi của mọi người còn sáng hơn nữa, xác nhận rõ con người chế bóng đèn chớ bóng đèn không chế con người được.

2. Hỏi: *Chủ trương của Vô Vi là gì?*
Đáp: Chủ trương của Vô Vi là tự thức, tự khai triển lấy chính mình, mở thức hòa đồng hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ, đi tới vô cùng.

3. Hỏi: *Làm sao chúng ta có thể biết được một pháp môn là chánh pháp?*
Đáp: Pháp môn nào mà khứ trược lưu thanh là chánh pháp. Chúng ta mang cái thể xác trược ô, ăn uống cũng trược, độc tố dẫy đầy, pháp nào giải ra được thì cái pháp đó là chánh. Bất cứ cái pháp nào mà giải được độc tố trong người, cái đó là chánh pháp. Những pháp nào làm gia tăng trược ô, đó là tà pháp bị điều khiển bởi ngoại cảnh.

4. Hỏi: *Kính thưa Thầy, mấy năm qua con chịu nhồi quả không ít. Nay đã thức giác, con rất hiểu câu: "vạn sự trên đời là không". Tất cả đều không có sự thật nên con nguyện buông bỏ tất cả, quyết tâm lo tu sửa cho phần hồn thanh nhẹ. Nay con xin Thầy hãy ban cho con vài lời giáo huấn để ý chí con thêm vững trên đường tu học?*
Đáp: Người tu theo Vô Vi đời đạo song tu. đừng có sợ đời, cứ đụng đi, nó mở, mở mới thấy sự sai của mình, mình mới sửa tiến, mới bằng lòng ngồi lại học với người ta, xây dựng cho chung. Nhiều người nói tôi tu, tôi sợ vô chỗ đó, tôi sợ ăn cái đó, tôi sợ nói chuyện với bà đó. Không được! Cứ dấn thân đi, không có sao đâu. Muốn phát triển thì phải dấn thân, đừng có ngần ngại. Thực hành đúng đắn cái pháp. Đêm đêm nhớ thực hành đúng đắn cái pháp thì đi đâu mình cũng không sợ gì hết. Pháp này là khứ trược, lưu thanh, chỉ đem lại ánh sáng giúp đỡ cho mọi người chứ không bao giờ phá hoại ai mà sợ.

5. Hỏi: *Tại sao cái gì của bên Vô Vi cũng kêu từ từ?*
Đáp: Là để con người học lại cái nhẫn mà thôi. Chúng ta giáng trần nhiều kiếp chỉ học có chữ nhẫn mà tới nay chưa xong. Tu cũng muốn mau và cái gì cũng muốn mau hết. Mất cái chữ nhẫn. Có mau đi nữa mà thiếu cái sáng suốt thì làm được việc gì ! Chúng ta vạn sự phải từ từ khai triển trong thanh tịnh.

6. Hỏi: *Thỉnh bùa ngải trước khi theo Pháp Lý Vô Vi thì phải thiền khoảng bao nhiêu năm mới giải được phần điển ngũ hành này?*
Đáp: Phải niệm Phật thường xuyên mới giải được. Ngũ hành họ cũng chiết từ Võ Phật mà ra, mà chúng ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật thét rồi từ Võ Phật tiến về Văn Phật, lúc đó chúng ta mới thấy giá trị của Phật pháp đi tới chỗ nào. Cho nên nhiều vị thờ ngũ hành rất hay, bùa phép rất hay nhưng mà cuối cùng tu được rồi thì tự đó họ giải, họ giải cái bản chất ỷ lại và không có làm phiền muộn Thánh, Thần nữa thì tâm thức họ phải khai triển, họ mới tiến về Phật pháp được. Cuối cùng là Phật pháp mới hóa độ quần sanh được.

7. Hỏi: *Xin Thầy giảng về tính chất từ bi của điển Vô Vi?*
Đáp: Từ bi là muốn biết được tánh chất của điển Vô Vi thì chúng ta nhìn điển Mặt Trời coi phải từ bi không ? Không có điển Mặt Trời làm sao chúng ta sống, ban chiếu cho khắp mọi nơi. Tâm từ bi của chúng ta phát triển, nội tâm bừng sáng rồi, chúng ta muốn làm gì đây ? Muốn cứu độ vạn linh trong cơ thể chúng ta cũng như ảnh hưởng quần sanh tại thế. Đó là phát triển từ bi và tiếp tục học từ bi càng ngày càng lớn rộng hơn. Mọi người cùng tu, cùng tiến càng ngày càng lớn rộng hơn.

Từ bi của điển Vô Vi là phải hiểu mình, sửa mình mới thấy rõ chất lượng từ bi. Chính mình đã sai, mà Trời, Phật không có tha thứ, chúng ta đâu có cơ hội tu, thì chúng ta phải học tha thứ và thương yêu thì chúng ta mới có cơ hội học từ bi và thực hiện từ bi được.

8. Hỏi: *Người ta sinh ra để làm gì?*
Đáp: Con người sinh ra để học cái khổ, giải khổ thức tâm thì đời đời sẽ sung sướng.

9. Hỏi: *Người ta chết rồi sẽ đi về đâu ? Những người không tu thì sẽ như thế nào?*
Đáp: Cho nên có luật nhân quả đàng hoàng. Chúng ta làm người chúng ta có nhân từ, có từ ái, bác ái, từ bi xây dựng cho chung thì tương lai chết là phần hồn chúng ta sẽ nương cái luồng điển thanh nhẹ, có người đưa rước và có người giúp đỡ. Có nhiều người không có tu Pháp lý Vô Vi mà tâm họ tốt, tâm bác ái tràn đầy, muốn mọi người hướng về trật tự và xây dựng cho chung. Cái tinh thần đó ở thế gian gọi là chánh nghĩa, tốt lắm. Những người đó chết cũng thành

Thần vậy, mà Thần họ sẽ có cơ hội dự những cuộc thuyết pháp của Chư Phật. Họ cũng tu tiến trở về cõi Phật được.

10. Hỏi: *Tu đời là gì?*
Đáp: Tu đời là làm phước. Như ở thế gian đi học ngành nghề, nhiều ngành nghề. Ngành nghề nào học ra rồi chúng ta phải phục vụ tận tâm. Như thành bác sĩ, kỹ sư cũng là làm phước, học phước đó nhưng mà không tận tâm là nó phản lại vô phước. Ta học được nghề, ta phải tận tâm phục vụ, thì cái nghề sẽ tinh vi và tạo được phước đức cho chính mình kêu bằng tu phước. Phải dấn thân độ đời tu phước.

11. Hỏi: *Tu đạo là gì?*
Đáp: Tu đạo là phải tạo sự quân bình trong nội thức của chính mình để phần hồn có cơ hội ngự trên tòa sen thanh nhẹ hòa hợp với chấn động của vũ trụ mà đi, cũng như khi mà chúng ta Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định. Luồng điển quân bình nhắm mắt xuất ra, trước mắt chúng ta có đám mây, cứ bước lên đám mây đó đi là tốt rồi, còn êm ả hơn chiếc Mercedes.

12. Hỏi: *Thế nào gọi là đời đạo song tu?*
Đáp: Đời đạo song tu là chúng ta có cái xác này mà chúng ta không có dấn thân khai thác lấy chính mình, thì cái xác này kể như vô dụng. Cái xác này nó không có cơ hội phục vụ cho cái hồn tiến hóa. Cái xác này có trật tự là sẽ có cơ hội phục vụ cho cái hồn tiến hóa. Có cái xác, có cái hồn mà không có biết, cũng đi yêu thương. Nghe Chúa giảng yêu thương rồi đi yêu thương người ta, rồi bị người ta gạt cái ngồi đó khóc. Cái đó không được, cái đó trật rồi. Phải yêu thương lấy chính mình, biết chính mình, khai thác lấy chính mình hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ. Mình là chủ của một Tiểu Thiên Địa, cái hồn này là chủ của một Tiểu Thiên Địa mà không khám phá được cái cơ cấu này nó vi diệu bằng cách nào mà tại sao mọi người ham thích cái thể xác này mà cứ đun đầu vô cái thể xác này để lãnh khổ. Từ Tổng Thống tới người dân cũng đều khổ chớ không ai sướng đâu. Vì cái xác này sanh lão bệnh tử khổ rõ ràng mà chúng ta tu để khai phá cái Tiểu Thiên Địa này, mới thấy cái sự huyền vi cấu trúc của Trời Đất đã hình thành, thì phần hồn mới thấy rõ có trách nhiệm đem sự sáng suốt phục vụ cho thể xác và phục vụ quần sanh, dấn thân vô quái ngại mới gọi là đời đạo song tu.

13. Hỏi: *Tại sao tu là giải thoát, vậy giải thoát có gọi là đắc đạo không?*
Đáp: Giải thoát được tức là hơn đắc đạo chứ. Đạt được sự quân bình mới là giải thoát.

14. Hỏi: *Tại sao tu là giải nghiệp?*

Đáp: Nghiệp là những cái lăn tăn, lí tí trong người. Ngồi đây mà nghĩ chuyện kia, chuyện người này chuyện người nọ, rồi nó dồn dập trong cái thần kinh của chúng ta, nó bám trong thần kinh của chúng ta. Nó xuất hiện bất cứ lúc nào làm trở ngại cái mức thanh tịnh, tiến hóa của chính mình. Cho nên phải có cái pháp giải được cái nghiệp, khối óc chằng chịt, thần kinh cơ thể cũng chằng chịt mà chúng ta giải được và chúng ta đem sự sáng suốt xây dựng cho lục căn lục trần, cơ tạng khối óc của chúng ta tiến hóa tốt đẹp là trong người không có ẩm khí, không có ma nữa. Mà không biết giải quyết ở đây là chỉ nghe ma, nghe ăn bậy, nói bạ, ẩm khí trong người thì trược hút trược, ma dễ nhập xác. Những người bịnh khùng là vì trược hút trược. Nhiều kiếp sai lầm mà không biết và kiếp này cũng không có sửa chữa được, cho nên nó còn vấn vương hoài, hành hạ hoài vì cái hướng tâm nó đi về cái chiều hướng trược nó phải hút trược. Hút trược là phải hoành hành. Chắc chắn là phải hoành hành. Xã hội người xấu thì phá rối, người tốt mới là xây dựng mà chúng ta phần hồn là chủ của thể xác, chúng ta phải nghiêm giữ, nghiêm luật vô sanh của Trời Đất để thực hành thì mới ảnh hưởng được lục căn lục trần, vạn linh trong cơ thể của chúng ta đồng tu, đồng tiến mới kêu bằng nhẹ nhàng, mặt sáng, mắt sáng, mặt tươi mới là người thực thi đúng đường lối phát triển về tâm linh, điển giới.

15. Hỏi: *Nghiệp tu là gì?*

Đáp: Nghiệp tu là bày ra. Tôi bây giờ tôi biết ông Phật, tôi bày ông Phật, tôi nắn cái hình, tôi làm cái chùa cho người ta tu. Thét rồi ai tới, cũng là tôi phải mang nghiệp. Tôi phải lo cho ông Phật, tôi phải cắt nghĩa đủ chuyện là nghiệp. Mình tạo nghiệp cho chính mình thì mình phải giải. Cái đó là nghiệp. Đã tu mà còn tạo ra hình ảnh tức là tạo nghiệp. Còn phương pháp Vô Vi là chỉ cho mọi người nhìn lại chính họ và khai triển chính họ, thấy họ và Vô Vi không có tạo nghiệp. Thực hành đứng đắn và ảnh hưởng cho mọi người tiến hóa như vậy là không có tạo nghiệp. Giải nghiệp chứ không có tạo nghiệp. Vừa chỉ cho họ là vừa giải nghiệp. Còn cái đàng kia để hình ông Phật và chỉ cho họ mà chỉ không thông rốt cuộc là chỉ ôm lấy cái hình đó và quỳ lạy, quỳ lạy cái hình đó, rốt cuộc cũng không thấy cái gì. Con ma cũng có thể ứng trong cái tượng mà phá rối. Đó là cái nghiệp của người truyền pháp vì chưa thấu triệt lấy chính mình, truyền sai là bị nạn.

Tại sao tu bao nhiêu năm mà chết xuống đó thấy còn ở dưới âm phủ, làm gì ở dưới đó ?

Cũng bận áo tu mà ở dưới, học cái gì ở dưới? Phải mò mò từ chữ. Tại hiểu không hết cái nguyên lý của Trời Đất vì thiếu thực hành, học một khía cạnh của lý thuyết. Không có thực hành rồi truyền ra chỉ người khác là mình kẹt vì cái nghiệp lực nó lôi cuốn như vậy. Thành ra ở trên đời thấy đám ma ngon lành lắm mà xuống đó thấy cũng còn chưa có giải quyết được cái gì hết, chưa hiểu, còn phải đi mò mò học lại trong cái cõi âm u.

Còn người ta tu sáng người ta chỉ đi lên không đi xuống cõi đó làm gì? Dứt khoát trong kiếp này những người tu Vô Vi mà đi theo đúng đường như tôi là dứt khoát kiếp này chúng ta không có xuống địa ngục làm cái gì. Vì con đường đi lên của chúng ta ngày đêm hướng thượng và tự

lập lại quân bình hòa hợp với chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ mà tiến hóa chứ chúng ta không có ô trược ôm lấy sự thù hận giam hãm người tức là giam hãm mình, hại người tức là hại mình. Tức là mình đi xuống, không có đi lên. Cho nên nó phải đi xuống cõi âm là vậy.

16. Hỏi: *Tu mà thiếu tu là sao?*
Đáp: Nói chuyện tu không à ! Mà cái hồn không có đi được. Tu mà thiếu tu, không có học đạo. Cũng như Thượng Đế họp một cái ở đâu mình không bao giờ tới được hết. Thượng Đế họp không có giấy mời, mà chuyển ý là mình tới mình dự, mình nghe rõ ràng cuộc họp. Thành ra mình không có nói bậy. Nói là phải trúng.

17. Hỏi: *Tu nhất kiếp ngộ nhất thời là sao?*
Đáp: *Tu nhất kiếp ngộ nhất thời* là hành pháp đứng đắn thì cái lúc mà lìa xác mình có cơ sở tiến hóa đi lên rồi, vì căn bản đêm đêm lo tu thì tới lúc đi là mình dứt khoát theo cái ánh sáng đó mà mình đi. *Ngộ nhất thời*: ngộ không để tiến hóa đi lên.

18. Hỏi: *Tu hành là gì?*
Đáp: Tu là phải hành, hành là hành pháp, khai tâm mở trí. Tu mà không hành thì tâm không mở, trí không khai là chỉ nói láo thôi. Lập lại chuyện Tiên, Phật, Thánh là nói láo, thị phi chứ đâu có tiến hóa được. Trực giác mới là đúng. Lập lại những lời của Phật nhưng mà chưa bao giờ nó hành được một li, một tí nào. Nó lập đi, lập lại hoài không bao giờ tiến được. Âm thinh của nó không có hòa tan với các giới được. Chính nó không có thực hành, nó ôm lý thuyết rồi cuối cùng nó không thoát được, nó bị kẹt.

19. Hỏi: *Như ý là thế nào?*
Đáp: Như ý là luồng điển thanh tròn rồi, cái ý tôi muốn đi đâu nó phải đi đó. Như tôi đã cắt nghĩa là chúng ta đến được Bồng Lai Tiên Cảnh chúng ta muốn có một cái ly nước thì cái ly nước nó đến, không phải đi tìm một cái ly nước khó khăn như vậy. Cao chừng nào, nhẹ chừng nấy. Cho nên bây giờ, ngày hôm nay, chúng ta lấy cái gì chứng minh? Vệ tinh hiện tại ở thế gian. Vật chất mà tiến tới cung trăng, điện thoại chúng ta bấm là nói chuyện với người đó liền, ý chúng ta chuyển là nó tới rồi. Cái người tu thanh nhẹ ý là nó phải tới liền. Vật chất mà nó còn tiến hóa như vậy mà cái ý điển của chúng ta nó nhanh hơn, nhiều hơn, thần giao cách cảm rất mau.

20. Hỏi: *Tại sao phải tu khi còn ở trần gian?*
Đáp: Vì trần gian không thật với nhau, thiếu thật thà, do đó tạo sự kích động và phản động. Mà muốn giải quyết sự kích động và phản động là thế nào? Phải tu sửa lấy chính mình, vì mình có khối óc, có lãnh vực thanh tịnh, mà nếu đạt tới thanh tịnh thì mình không còn sự kích động

và phản động vì khi thanh tịnh là hóa giải mọi sự kích động và phản động. Cho nên cần tu để dự trường thi tại thế gian, sống vui hòa mình trong thanh tịnh.

21. Hỏi: *Tại sao kêu là điển? Điển đời là gì ? Điển đạo là gì?*
Đáp: Muốn biết điển là chúng ta mới dòm hạt gạo do đâu hình thành ? Không nhờ điển Trời, Mặt Trăng, Mặt Trời quang chiếu làm sao chúng ta có hạt gạo ? Mà sức mạnh của hạt gạo có chút xíu mà có thể nuôi con người sống cả trăm năm là do cái gì ?

Gạo chúng ta nấu thành cơm, cơm ăn vô nó biến thành thủy, thủy biến thành khí, khí biến thành sắc. Là nó trở về sắc giới, nó phải trở về sắc giới. Thì từ sắc giới mới chúng ta tu lập lại quân bình, luồng điển hòa hợp với sắc giới rồi mới rõ tâm linh là cái gì?

Điển giới tâm linh là cái gì? Vừa nói là minh giải liền. Vừa nhớ là thấy hình ảnh liền, không có sao hết, nhanh chóng vô cùng.

22. Hỏi: *Điển giới ai thấy mà lấy làm bằng chứng?*
Đáp: Khi tu hành rồi sẽ thấy. Có người thấy mới nói lại cho mình nghe. Chớ không phải con ma đi xuống đây nói đâu. Có người thấy được mới nói lại cho mình nghe. Họ thấy lấy chính họ, họ tu sửa. Mà lấy gì làm bằng chứng? Nếu mà điển họ dồi dào thì mắt họ sáng, mặt họ tươi. Không có bị ám khí như người thường dùng lý thuyết mà không sửa chữa tâm thân.

23. Hỏi: *Thế nào là bước qua điển giới?*
Đáp: Bước qua điển giới là mình làm Pháp Luân Thường Chuyển, âm dương hiệp nhất hợp khí cùng Trời Đất thì mới có cơ hội nương đó mà bước qua điển giới tiến hóa nhanh nhẹ, trí tuệ khác, suy nghĩ cũng khác, nháy mắt là giải quyết được sự việc của chính mình, không phải lo lâu. Có nhiều người cả tháng mới viết được mấy câu thơ, mà những người tu Vô Vi này nó làm một chập là nó ra rồi, chút xíu nó ra rồi. Nó hội tụ được luồng điển âm dương trong cơ tạng nó và nguyên khí của Trời Đất hỗ trợ cho nó tiến hóa nhanh, nó phân giải rõ rệt, gom gọn thành thi thơ chớ không có gì đâu.

24. Hỏi: *Thiền khác với tu như thế nào?*
Đáp: Tu mà không thiền là tu không có kết quả. Tu mà tu lý luận là tu hú chớ không phải thật tâm tu. Tu là phải thiền. Tu hú là rủ người này tu, người kia tu, tu trong lý thuyết thôi. Còn hành không có, để cãi lộn về lý thuyết thôi. Chớ cái thực hành để khai tâm, mở trí và nói chơn ngôn cảm động đối phương để đối phương tự tiến và xuất phát những chơn ngôn để truyền cho nhơn loại, người này tới người nọ. Cái chuyện đó mới là thực chơn hơn. Còn dùng lý thuyết, dùng lời kinh kệ nói đủ thứ nhưng mà chính bản thân chưa đạt được một cái gì. Mình nhìn họ mình hiểu rồi, nói hay lắm, nói kinh sách, nói tới chuyện đời xưa không có bỏ một câu nào hết,

nhưng mà rốt cuộc hoàn cảnh không có yên ổn, gia đình cũng chưa có tiến tới tốt. Chỉ có thực hành tu thiền mới thật là tu.

Thế gian này chỉ có một đạo Tình Thương và Đạo Đức mà chính mình không thương mình làm sao mình thương người khác. Tu là thương mình, sửa lại, lập lại sự quân bình của chính mình mới là thật sự là tu. Thương mình mới thương họ, mới biết được giá trị của tình thương, của Bề Trên đang ban chiếu ở chỗ nào. Ngày hôm nay chúng ta ngồi đây có đèn điện chiếu, có phương tiện đầy đủ do đâu? Do điện năng của Trời Đất hình thành đã từ lâu, từ bao nhiêu năm rồi đâu phải mới đây đâu. Cái mới đây chúng ta hưởng là nó đã có từ bao nhiêu năm, kết tập từ bao nhiêu năm, cấu trúc từ bao nhiêu năm mới hình thành. Chớ không phải là đơn giản đâu. Đại phước đức chúng ta mới được ngự trong cái chỗ ổn định như vầy và nghe những lời truyền cảm phân giải trong tâm ta mà chính ta có khả năng tiến tới chớ không phải người truyền pháp độc đoán một người đâu. Trong ta có cho nên mọi người chúng ta là bình đẳng. Nghe, hiểu, hành, tiến là bình đẳng không có dị biệt giữa sư phụ và đệ tử để uy hiếp tinh thần người khác. Ở đây toàn là bình đẳng thương yêu trong xây dựng, thực hiện cái đạo Tình Thương và Đạo Đức. Biết mình, biết họ, cùng tu, cùng tiến, xây dựng cho chung để giải quyết đại sự chung tại thế gian đã và đang đau khổ từ bao nhiêu triệu năm không giải quyết được.

25. Hỏi: *Có bao nhiêu pháp thiền ở thế gian?*

Đáp: Nhiều lắm, mỗi người có thể đặt một pháp. Thấy ông Phật thành công bây giờ tôi học cái Phật quán. Tôi ngồi tôi quán tôi muốn tiền, bây giờ tôi quán quán cho tiền mất. Cái đó là họ cũng đặt được cái pháp vậy, mà quán hoài tiền còn. Chữ tiền nó còn dính trong óc hoài, còn mình ở đây là giải. Mỗi đêm mỗi làm mỗi giải, hòa hợp với tự nhiên và hồn nhiên thì tự nhiên và hồn nhiên mình sơ sanh đâu có nghĩ tiền. Tức là mình đi tới chỗ không cần tiền, không nghĩ tới tiền nhưng mà có sự chung vui hòa bình trong tâm thức của chính mình, hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ mà mình không có dị biệt, chê đầu này, khen đầu nọ nữa, sửa mình để tiến là chuyện cần thiết. Mình sai chẳng có ai sai thì chúng ta mới là đi đúng đường hơn. Cho chúng ta đúng là chỉ có đi xuống không có đi lên đâu.

26. Hỏi: *Như vậy có sự khác biệt giữa các pháp thiền như thế nào?*

Đáp: Giữa những pháp thiền so sánh thì thấy có sự khác biệt. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là ứng dụng tất cả những gì từ tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất đã cho chúng ta. Chúng ta hòa hợp với tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất mà tiến thì chúng ta đang hành Pháp Lý Vô Vi, chỉ biết Pháp Lý Vô Vi là một pháp cho tất cả mọi pháp. Mọi người đều sống như vậy và phải tiến đúng đường mới giải quyết được. Cũng như trước mặt ta, hiện tại có người đang quay hình ảnh mà những người đó không có chuyên môn, làm sao đem được cái hình ảnh tốt. Những người chuyên môn phục vụ và thương quý chúng ta họ mới làm được cái điều lành cho chung.

Chúng ta tu cũng vậy, chúng ta biết thương quý cảnh tranh Trời tốt đẹp, chúng ta tu để lập lại trật tự bừng sáng trong nội tâm thì nhiên hậu chúng ta mới có những lời chơn lý truyền cảm để bố thí chơn ngôn cho chúng sanh mượn cái đó để giải quyết trong khi khổ tâm. Kêu bằng cứu khổ ban vui là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

27. Hỏi: *Tại sao có đạo tu về Thánh giới, có đạo tu về Tiên giới, có đạo tu về Phật giới. Sự khác biệt như thế nào?*

Đáp: Anh thấy tại sao ở ngoài đường có loại xe Ford, Chevrolet, xe Honda, xe Toyota, các đạo đều trở về nguồn gốc ánh sáng đại bi của Trời Phật. Thì xuống thế gian mượn phương tiện để tận độ. Phương tiện nào cũng tận độ và nếu đi đúng là chung tiến, cuối cùng cũng đến nơi, không có cái nào khác biệt hết. Cho nên người đạo không nên chê đạo. Thực hành để ảnh hưởng người đó và thực hành đúng như vậy thì chung tiến và càng ngày càng sáng suốt thêm và càng thanh tịnh thêm.

28. Hỏi: *Thế nào là pháp tu tắt?*

Đáp: Vô Vi là pháp tu tắt. Theo con đường Vô là không, Vi là nhỏ cũng không. Trong không nó còn không. Chuyện lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không, thì nó mới tu tắt được. Ở trong gia đình chuyện nhỏ xé to thì con đường nó giải quyết, nó dài lắm mới giải quyết được. Mà trong gia đình chúng ta chuyện lớn làm thành nhỏ, chuyện nhỏ làm thành không, tức khắc chúng ta giải quyết được, không có gì hết. Ngồi lại với nhau dễ dàng. Đến đây với hai bàn tay không rồi phải trở về với hai bàn tay không, tranh chấp làm chi. Gia đình sẽ ổn định, không có gì. Khổ cách nào cũng có cách giải quyết được hết.

29. Hỏi: *Như vậy có phải có căn duyên mới ngộ pháp tu tắt hay sao?*

Đáp: Mọi người là cái giống của Trời Đất sanh ra là cũng như là của Lão Tử từ xưa đến bây giờ đều có căn nguyên hết mà không có cơ hội khai thác lấy chính mình vì không hiểu pháp. Bây giờ các bạn gặp được cái pháp này cứ lấy cái pháp này là nhớ cái pháp này là đương khai thác lấy chính tôi. Tôi là một khả năng của Vũ Trụ mà tôi không khai thác ra tôi làm sao hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ mà tôi tiến hóa được. Thì cứ thực hành đi, sẽ thấy rõ rệt.

30. Hỏi: *Như vậy những người không gặp pháp tu tắt thì họ không có duyên may hay sao?*

Đáp: Họ không có duyên may thì họ phải gặp khổ nhiều. Họ khổ nhiều, lận đận tới già, tới già bịnh mà không có lối thoát, không biết đi đường nào, không có đường hướng thì họ phải chịu cảnh luân hồi. Người tu Vô Vi dứt khoát cảnh luân hồi để tiến hóa về điển giới mới hội nhập được thanh quang điển lành của Thượng Đế mà tu tiến.

31. Hỏi: *Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp có phải là một pháp môn tu thiền hay không?*

Đáp: Nó là một pháp cho tất cả mọi pháp.

32. Hỏi: *Tại sao phải gọi dài như vậy?*

Đáp: Pháp Lý: pháp là khứ giả, phải rành rẽ, rõ rệt.

Vô Vi là phải giải thích về không, giải thoát được không không thanh nhẹ.

Khoa Học là ứng dụng trong mọi trường hợp cũng có thể tiến hóa được kêu bằng khoa học.

Huyền Bí là nội tâm của chúng ta sẽ mở ra và tự hiểu, tự thức, tự tiến.

Phật Pháp là hướng về sự thanh nhẹ mà đi. Phật Pháp là vô danh, không có đặt cái ông đó mà quỳ lạy hoài thì mình càng ngày càng nặng trược. Phật là vô danh cho nên mình phải hành tới thanh nhẹ mình mới thấy giá trị của một vị Phật. Cho nên Phật, Phật đã nói Phật đã thành chúng sanh sẽ thành nếu chịu tu. Không tu thì lân la đời, luân hồi làm thú vật, ma quỷ lần lần cũng đi tới chỗ thanh nhẹ và học tiến ở tương lai nhưng mà nó chậm chút thôi.

Thượng Đế có dạy hết, có nắng, có mưa là có dạy rồi, trong có có, không không đã dạy con người tiến hóa, trong trược, trong thanh cũng đã và đang dạy con người.

33. Hỏi: *Tại sao pháp Vô Vi còn gọi là pháp môn xuất hồn?*

Đáp: Pháp Vô Vi là giải trược mới xuất về cõi thanh được, nếu ôm trược làm sao về thanh được. Thực hành cái phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định toàn là giải, niệm Phật cũng là giải. Từ đầu chí cuối, từ sớm mai tới chiều cũng là giải. Giải cái trược thì tự nhiên nó hội tụ cái thanh.

Cái thanh về đâu? Thanh là cõi Trời thì nó phải xuất hồn đảnh lễ Phật là đúng. Gần những người đã tu trước hơn mình và thanh nhẹ thì nó mới bình đẳng trong tiến hóa của lời Phật đã nói : "Chỉ hành mới tiến, không hành không bao giờ tiến được."

34. Hỏi: *Xin Thầy giải thích thêm Hồn là gì?*

Đáp: Hồn là tinh ba của Vũ Trụ cấu thành, thì nó có hình tướng như chúng ta nhưng mà nó nhỏ, gọn hơn, nhắm mắt là nó xuất đi, nó trẻ cũng như baby() vậy đó, đi đâu cũng được, nhanh nhẹ, chớ không phải nặng trược, gồ ghề đi tới hù người ta, không có vụ đó. Nhanh nhẹ, dễ thương. Cho nên người tu thế gian mà tu đứng đắn, mặt mày tươi, dễ thương, mắt sáng, mặt tươi, dễ thương. Thấy xác to nhưng mà gom lại có chút xíu thôi. Điểm Linh Quang, mình là một điểm Linh Quang tại trần mà không gom lại thì làm sao mình tiến hóa cõi Trời được. Cho nên phải bỏ công. Ở thế gian kiếm tiền cũng phải học, phải khổ, phải dày công mới có tiền. Tu cũng vậy, phải dày công mới tiến hóa tới cõi Tiên Giới và mới thấy được phần hồn tiến hóa ở chỗ nào mà tiếp tục tu tiến tới vô cùng.

35. Hỏi: *Còn xác là gì?*
Đáp: Xác là cơ cấu của Thượng Đế đã ấn định, không khác gì họa đồ giam hãm phần hồn, từ nghịch tới thuận để học và tu. Tất cả mọi người ở thế gian có cái xác nhưng mà cái hồn bị giam hãm, chỉ theo cái chiều hướng của ngoại cảnh, lắm lúc không giải quyết được.

Chúng ta chỉ có tu, khai triển nội tâm, nội thức của chúng ta mới có cơ hội giải quyết. Người đời họ chỉ hướng ngoài thôi. Rồi bí không biết làm sao, làm cái hình ông Phật để nhắc người ta, cứ vậy thôi. Thì cũng lẩn quẩn, lẩn quẩn trong vòng lẩn quẩn tô đẹp ông Phật mà không biết xây dựng cho mình trở nên tánh Phật. Hướng về thanh nhẹ, tu tiến để giải thoát.

36. Hỏi: *Làm sao biết được mình xuất hồn?*
Đáp: Khi mình tu thanh nhẹ, giải được hết rồi thì nhắm mắt tự nhiên mình ở nơi khác, không phải ở nơi trong thể xác này và mình có thể liên lạc bất cứ ở chỗ nào mình gặp được và nhớ rất rõ hình ảnh mình đã gặp và học hỏi được nơi chỗ thanh nhẹ và chúng ta mới đem cái sự thanh nhẹ đó bố thí chơn ngôn cho thế gian cùng tu, cùng học.

Cho nên mọi người đều liên hệ với Trời, Thiêng Liêng. Mỗi người sanh ra đều có thiên tính, chớ không phải thú tính đâu. Mọi người sanh ra thiên tính nhưng mà không biết tu thì không thấy thiên tính, không biết tu thì tôi thường thường làm bốn câu thơ :

Thiên địa hữu tình nhơn loại hóa
Mặt người thú tánh nhận không ra
Long lanh trước mắt cho là đẹp
Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà.

Cha đã khổ đẻ con ra rồi ép nó lấy vợ, bắt nó lấy chồng, nó khổ, khổ, khổ, khổ, khổ, khổ, khổ mãi, khổ tới bây giờ. Chúng ta một số người cũng đang khổ chứ không có sướng đâu. Quần sanh là khổ, không có ai sướng hết. Sanh, lão, bệnh, tử, khổ rất rõ ràng.

37. Hỏi: *Thưa Thầy có thể kiểm chứng được là mình xuất hồn không?*
Đáp: Kiểm chứng được chứ. Nếu mà mình tu đúng đắn, mình xuất hồn như đêm nay tôi thiền tại sao tôi đi gặp những người đó? Từ hồi nào giờ tôi không có gặp mà bây giờ tôi gặp. Mà họ nói những cái điều hay lẽ phải tôi cần phải về tu sửa. Vì vậy cho nên đêm đêm cứ lo tu thiền để được gặp và học thêm, càng thiền, càng minh mẫn, càng sáng suốt chứ không có tin bậy. Họ nói ông Phật, ông Thượng Đế mình không có tin đâu. Tôi gặp tôi nói chuyện mới nói chuyện. Cho nên những vị mà giáng lâm xuống thế gian xưng Thượng Đế, xưng này, xưng nọ tới với tôi thì tôi nói thật tôi chỉ có bao nhiêu đây hà; mà có nói cái chuyện kia tôi không cần biết, vì tôi chưa đạt tới cái đó. Mà nó nói hay lắm, nói siêu, nói nhưng mà bản thân nó chưa có kết quả tốt. Tôi tu, bản thân tôi thấy có kết quả, tôi có dũng mãnh hơn, tôi làm một con đường

đó, tôi làm một con người xứng đáng, con người giữa Càn Khôn Vũ Trụ. Chớ con người tôi phải có thực chất và khai triển tâm linh cho chính tôi, chứ không phải nịnh bợ mà được cái gì.

Người thế gian nghe Thượng Đế là sợ lắm, phải nịnh bợ nhờ, phải ôm gốc bự để tiến hóa. Không phải vậy, phải tu sửa. Thượng đế thiệt đứng trước mặt chính chúng ta mà chúng ta không tu sửa, rốt cuộc cũng không đi vào đâu.

38. Hỏi: *Xuất vía là gì?*

Đáp: Con người có vía, có hồn. Mà tu nó thanh nhẹ rồi thì cái vía nó mới rời khỏi thế gian, nó tập tành, nay chút, mai chút, vừa nhắm mắt thấy xuất ra đi đâu? Đi đây, đi đó, đi trong cơ thể mình mà thôi nhưng mà tưởng đi ra bên ngoài. Rồi từ đó mới khám phá đây là một Tiểu Thiên Địa có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, có ngũ sắc, ngũ quan, huyền sắc, huyền quang, màu sắc lộng lẫy, có núi non trên khối óc của chúng ta, trên bộ đầu chúng ta đầy đủ núi. Núi non tươi đẹp, dưới bụng của chúng ta có tứ hải quy gia, ngay lỗ rún là quy gia, có nguồn sống vui đẹp ở trong ta. Cho nên những vị Phật tu thanh tịnh rồi biết bao nhiêu chuyện phải giải quyết. Cho nên dấn thân tu, càng tu càng thấy rõ chính mình và thấy khả năng vô cùng, mình cần phải học và hành và đi tới vô quái ngại mới là đúng người tu.

39. Hỏi: *Còn hồn vía tương hội là sao?*

Đáp: Hồn vía tương hội là mới thấm thía cuộc sống. Có hồn, có vía đã xa nhau từ nhiều kiếp, bây giờ tương hội, thương yêu thấy những hình ảnh đẹp, những lời nói đẹp, hai người khắn khít thi thơ dồi dào trong minh triết. Đó kêu là hồn vía tương hội. Có gì bàn bạc được. Bây giờ văn minh cũng cho thấy, chúng ta có cơ hội hỏi cơ thể chấp nhận được hay là không? Cơ thể không chấp nhận thì nó bật ngửa con người. Mà cơ thể mà chấp nhận thì nó nhủi tới là nó nhận. Thì cái văn minh thời đại người ta đã tìm ra hết rồi. Điển mà thôi. Thích hợp hay là không thích hợp nó cũng trả lời được. Cái cơ thể này nó trả lời được hết. Lần lần sẽ có bằng chứng cho mọi người thấy.

40. Hỏi: *Con là một người theo đạo công giáo, nhiều khi đến nhà thờ, không đọc kinh công giáo lại niệm Phật Di Đà nhiều hơn. Vậy khi chết sẽ đi về đâu?*

Đáp: Niệm Phật là sửa mình. Còn đọc kinh mà không sửa mình thì cũng như không. Lời chúa nhắc nhở từ li, từ tí mà mình không có sửa đúng kinh thánh, cũng tới nhà thờ vô ích. Mà niệm Nam Mô A Di Đà Phật là sửa tâm, sửa trí mà vô trong cái nhà thờ chúng ta mới thấy trược thanh nó ra thế nào. Người có thực chất hành và người không hành nó thế nào. Càng niệm Phật càng thấy được gần Chúa hơn. Niệm Phật để trở về không, mới học từ bi và thực hiện từ bi.

41. Hỏi: *Xin Thầy giải thích thêm cho chúng con được rõ :*

Nhân thân nan đắc,

Phật pháp nan văn,
Thiện duyên nan ngộ,
Phật quốc nan sanh

Đáp: Thì người thế gian thì tất cả cái gì cũng nan hết.

Nhân thân nan đắc: Cái xác này của chúng ta có trong tự nhiên và hồn nhiên chứ không phải ta muốn là có đâu. Tôi thấy xác cô đó đẹp, tôi muốn nhập vô tôi lấy cái xác của cô đó, tôi làm tôi tốt không. Không được đâu. Nhân thân nan đắc, khó có lắm, rất khó hình thành ở thế gian này. Có cơ hội, có khối óc, có tay chân, có cơ tạng tức là phần hồn đang làm chủ cái Tiểu Thiên Địa này mà không có hành pháp để khai thác nó ra thì rất uổng cho một kiếp. Cơ hội cuối cùng là thể xác này mà thôi. Nếu mà thể xác này diệt là một cuộc đời hành trình của chúng ta bị tận diệt, rồi không có làm được cái gì cho hậu thế. Mà chỉ có tu mới lưu lại những triết lý cho hậu thế thực hành và họ tự thấy lấy chính họ. Tự tu, tự tiến đó là bố thí chơn ngôn còn hơn là tu phước.

Phật pháp nan văn: Người đời làm sao hiểu được Phật pháp mà hỏi ? Không có hỏi được Phật pháp, chỉ có tu thôi, không có hỏi. Tu nó mở ra mới thấy sự thanh tịnh. Phật pháp là thanh tịnh làm sao mà hỏi được. Siêu mà, siêu là không có lời thì chúng ta phải thầm tu, thầm tiến. Đến đó chúng ta hiểu. Chớ không phải nói Phật pháp là sao ? Bây giờ hỏi làm sao? Hỏi hoài mà chúng ta không hành thì cũng như nước đổ lá môn vậy thôi. Cắt nghĩa cho mình nghe rồi về mình không hành, cũng như không. Hành rồi mình thấy rõ, chính tôi hành tôi mới thấy. Tôi đã sửa tâm, sửa tánh một phần nào, lần lần đi tới thanh nhẹ, trật tự siêu giác, chơn tâm khai mở. Lúc đó tôi thấy giá trị của Phật pháp, mới ca tụng Phật pháp như Thích Ca đã thành. Là thích ca tụng cái pháp Ngài đã hành, đạt được và truyền lại cho thế gian. Người người nghe qua cảm nhận được sự tu là cần thiết, sự dứt khoát là cần thiết. Khi dứt khoát được là chúng ta mới thấy Bi Trí Dũng, giá trị của Bi Trí Dũng mà tu tiến.

Thiện duyên nan ngộ: Chúng ta không có thanh nhẹ làm sao chúng ta gặp được, biết được giá trị của từ bi mà nói thiện. Phải biết được từ bi và học từ bi mới tạo được một cái thiện ngôn. Người cha thương con phải âu yếm, xây dựng với lời chơn thật, từ bi đối đãi với đứa con và nhớ lại Đức Phật đã nuôi dưỡng tất cả, giúp đỡ những người đau khổ đã tự thoát nhờ từ bi và chúng ta làm một nghiêm phụ mà tâm từ bi không có thì con làm sao phát triển. Phải có tâm từ bi dẫn độ con, mới cảm động tâm thức của nó, nó mới tiến hóa mà chúng ta người tu rồi phát triển được luồng điển của chính mình là từ trường sẽ tốt. Từ trường chúng ta nhìn con là thanh tịnh làm việc rồi. Sự thanh tịnh của mình có thể ban chiếu cho đứa con nó cảm động và nó noi gương nghiêm phụ của nó mà nó thực hành đi tới tốt. Cho nên người tu Vô Vi nó lợi vô cùng. Mình lập lại quân bình cho chính mình thì từ trường nó sẽ tốt. Chuyện gì cãi vã, nói chơi, nói giỡn cũng mở được hết. Vì chúng ta thanh tịnh thì luồng điển của Chư Phật thanh tịnh ban chiếu cho chúng ta, tâm thức của chúng ta xán lạn() dễ tha thứ và thương yêu trong lúc bàn bạc xây dựng, mọi người đều mến cảm.

Cho nên những bạn đạo Vô Vi, tại sao tôi tu mà bây giờ tôi nói chuyện một chập cái bà đó bà khóc, cái ông kia ông khóc. Bởi vì tôi đã tránh được cái khóc và tôi lập lại được quân bình thì từ trường tôi tốt, chiếu cho đối phương, đối phương mới cảm nhận cái chấn động của nội thức của người, người có mà người phung phí, người hướng ngoại, người không chịu tu sửa thành ra người cảm động, khi nghe tới đó, trúng cái nút đó là phải thức giác, cảm động mà rơi lụy. Cái đó sung sướng chớ không phải khổ rơi lụy đâu.

Phật Quốc nan sanh: Ở thế gian muốn tạo cái cảnh Thiên Đàng đâu có được. Phật Quốc là cảnh vô cùng. Cho nên ở thế gian tạo, tạo được ánh đèn để chiếu người ta vậy thôi. Nhưng mà tạo cái cảnh Thiên Đàng ở thế gian đâu tạo được. Tạo được Thiên Đàng là Phật Quốc rồi, không có tranh tụng lẫn nhau, chỉ có xây dựng và giúp đỡ lẫn nhau mà thôi. Nơi đó là ánh sáng vô cùng tận. Niết bàn khai mở tâm thức.

42. Hỏi: *Người mất đi được an táng bằng cách chôn dưới lòng đất hoặc thiêu; con cháu bị ảnh hưởng chi phối như thế nào với nơi chôn cất?*

Đáp: Chúng ta thấy cái xác của chúng ta đây biết bao nhiêu nghiệp lực từ tiền kiếp nó truyền tới ngày hôm nay mà chúng ta phát triển không được về tâm linh, phần hồn cũng không thấy rõ ràng là nghiệp lực bao vây mà thôi. Cho nên chết rồi nên đốt thiêu nó cho nó giải tất cả các nghiệp, không có lưu luyến. Cho nên ở đời, người Việt Nam, người Trung Hoa cũng vậy chết thích chôn. Có nhiều người chôn đúng tuổi, con cái đúng tuổi, 40 tuổi là nó phải khùng, vì cái sự sanh khắc của gia cang nó cũng còn, nó lưu luyến và nó chiếu. Nếu thanh không nói gì mà trược chỉ có phá hoại thôi, gia cang bất ổn. Nhiều người điên mà không biết tại sao điên; khùng mà không biết tại sao khùng, giải quyết không được. Nhiều yếu tố lắm, không phải đơn giản đâu.

Cho nên chỉ có tu, trong gia đình anh em có bị như vậy mình tu, ráng cố gắng tu, thật tâm tu, hướng về một vị Phật A Di Đà mà tu tiến, thì cái luồng điển chúng ta càng ngày, càng mạnh, từ trường càng tốt có thể ảnh hưởng cho con em tự phần hồn thức giác tu với chúng ta nó mới giải quyết được cái trận đồ khùng điên của chính nó.

43. Hỏi: *Cha mẹ làm sao mới giúp con cái được an lành? Có phải chiều con theo như Âu Mỹ hay không? Tại sao có câu : Con là nghiệp, vợ là oan gia?*

Đáp: Con là nghiệp, cho nên người mẹ mà mới đẻ một đứa con là dành cho con đủ chuyện hết. Nó chưa có lớn là dám mở cái 'account' để dành tiền cho nó rồi. Cái tình thương âu yếm của mẹ con không bao giờ kể hết được.

Cả quả địa cầu này đều như vậy. Tình mẹ là lúc nào cũng âu yếm. Con mình có sai lầm cách mấy cũng là giàu lòng tha thứ và giúp đỡ nó. Cho nên người mẹ chịu tu là tạo cái dù cho con hưởng. Mẹ mà trụ được điển là độ cho con tiến hóa, giúp đỡ cho con tiến hóa. Cái từ

trường tốt là cái vốn của Trời Đất cho mình có. Bây giờ mình có cái pháp để xây dựng từ trường tốt thì gia cang yên ổn thuận hòa, tốt đẹp.

44. Hỏi: *Ở Việt Nam, một số người thường nói pháp thiền Vô Vi mê tín dị đoan vì nhấn mạnh đến khả năng con người có thể tu xuất hồn được. Xin Thầy minh giải?*
Đáp: Vì tập quán ở Việt Nam. Chính tôi là người Việt Nam từ nhỏ đến lớn bịnh cũng không có uống thuốc tây, uống tàn nhang, ông Thánh, ông Thần độ thôi. Đó là mê tín dị đoan rồi. Vì đó tôi mới khám phá được, sau khi tôi hành pháp tôi khám phá được điện năng cơ tạng của tôi liên hệ với cả Càn Khôn Vũ Trụ thì tôi thấy tôi từ không giới đến đây rồi tôi phải trở về không. Không có chạy chối chỗ nào được hết. Cho nên tôi dày công hành triển một đường một, từ không đến phải trở về không mới là đắc pháp.

Cho nên ở Việt Nam người ta nói tôi mê tín dị đoan. Vô Vi là mê tín dị đoan vì họ chưa có khả năng thấy chính họ nhưng mà họ chỉ tọc mạch thấy chuyện người khác và đồ ra cho người ta mê tín dị đoan. Làm cho dân trí không mở, xứ sở không lành mạnh, không phát triển chỉ phá hoại lẫn nhau và không chịu xây dựng chung tiến, hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ làm sao chúng ta giàu mạnh được.

Xưng anh hùng mà không biết hồn là yếu vô cùng. Hồn chúng ta mới là chánh nghĩa. Hồn chúng ta mới bất diệt. Dám hy sinh cứu mình và giúp mọi người thì nước giàu dân mạnh.

45. Hỏi: *Ngoài cách xem băng chỉ dẫn của Thầy có thể nhờ bạn đạo kiểm soát hộ mình không? Nếu vậy thì làm sao biết bạn đạo đã thở và thiền đúng cách?*
Đáp: Tôi đã dấn thân quay video hít thở rõ ràng. Đó là bạn thân của các bạn nếu bạn thiền, bạn cứ bật ra coi ngày hai lần thét rồi nó quen. Bạn làm được, chớ không cần kiếm ai. Mỗi người bày một chuyện rồi bày lung tung nó hư.

46. Hỏi: *Tại sao ngồi thiền lại phải quay mặt về hướng Nam?*
Đáp: Phải quay mặt về hướng Nam vì hướng Nam hóa sanh hỏa. Mình tập trung lửa ở trung tim chân mày, thì kêu bằng Hỏa-Hỏa Tương-Giao. Lửa dẫn lửa, phát sáng lẹ hơn, còn hỏa kiếm thủy làm sao dẫn được?

Chúng ta lấy tay đánh vô trung tim chân mày một cái nó xẹt toá hỏa tam tinh, rồi cái luồng điển âm dương nằm từ bên trái qua bên mặt hợp nhất để xuất phát đi lên, nó hòa hợp với hướng Nam. Hướng Nam là chỉ Thiên đàng chỉ có lửa, chớ không có cửa chận đường, mà luồng điển của chúng ta hòa hợp với luồng điển ở Bên Trên thì chỉ có rút đi lên thôi không có đi xuống nữa.

47. Hỏi: *Tại sao ngồi thiền thì lưng phải luôn luôn thẳng?*

Đáp: Phải thẳng lưng, vì nếu chúng ta khòm thì đau ngực. Vả lại, lưng thẳng mới mở đi lên được, khai thông mạch Đốc dễ dãi hơn. Còn chúng ta ngồi cong lưng không được, vì khí huyết sẽ uất, cho nên phải thẳng lưng luôn luôn.

48. Hỏi: *Tại sao hành giả phải chắp hai tay để niệm?*
Đáp: Vì chúng ta có âm, có dương. Cơ thể chúng ta âm dương là có điển. Hai luồng điển hợp nhất nó mới là xuất phát đi lên. Thì cái ý nguyện của chúng ta mới chuyển đạt tới được.

49. Hỏi: *Tại sao hành giả phải răng kề răng co lưỡi?*
Đáp: Khi chúng ta co lưỡi răng kề răng là chúng ta đang thực thi, co lưỡi răng kề răng nó mới tập trung tinh khí thần cũng như cái ấn của Quán Âm đã có từ lâu như thế này : hai tay chúng ta chắp lại, làm vầy là ấn của Quán Âm đây. Tinh khí thần trụ, co lưỡi răng kề răng thì nó mới trụ và thăng hoa đi lên được.

50. Hỏi: *Tại sao phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật 3 lần?*
Đáp: Niệm Nam Mô A Di Đà Phật là giải tỏa tất cả những sự trược ô trong nội tâm và hướng tâm thẳng đi lên.

51. Hỏi: *Tại sao phải niệm Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới Quán Thế Âm Bồ Tát?*
Đáp: Vì Nam Mô Tây Phương Cực Lạc Thế Giới là nơi thanh tịnh cuối cùng để phát triển của phần hồn. Vì chúng ta phải hướng nơi tâm về đó thì con đường đi chúng ta mới thật sự thanh nhẹ.

52. Hỏi: *Tại sao phải niệm Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Di Lạc?*
Đáp: Long Hoa Giáo Chủ khi mà tâm chúng ta tưởng tới Quán Thế Âm Bồ Tát thì xán lạn trong nội tâm thì hoa tình thương sẽ ướm nở, Long Hoa Giáo Chủ là phải trụ, thanh khí đã chuyển hóa xuống chứng minh cho chúng ta trong lúc ngồi thiền.

53. Hỏi: *Tại sao những người mới tu ban đầu phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật ở 6 luân xa?*
Đáp: Những người mới tu ban đầu phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật ở 6 luân xa vì chúng ta đang sống trong tập quán thờ cúng và không biết giá trị khai mở trung tim chân mày và khai mở khối óc, khai mở cơ tạng thành ra đâm ra mê tín. **Phương pháp này là tự khai mở lục thông thì không còn sự mê tín nữa**. Sau đó là tùy theo cái luồng điển phát triển ngay trung tim chân mày và phát triển lên chỗ trán và trên má, bộ đầu. Lúc đó là luồng điển càng ngày càng khai mở thì tự nhiên nó trụ tới đó. Lúc nào chúng ta cũng chú ý ngay trung tim chân mày xuất phát ra trước hết.

54. Hỏi: *Có người không cần niệm Lục Tự Di Đà mà chỉ hành thiền, Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển, Thiền Định có mở 6 luân xa hay không?*
Đáp: Cái đó cũng như là thể thao nó khác. Còn cái này cái ý niệm về phần hồn nó phải có một cái chỗ thanh nhẹ và mục đích tiến tới vô cùng tận nó khác. Còn cái kia tập thể thao nó khác.

55. Hỏi: *Thế nào là niệm?*
Đáp: Niệm là ý niệm. Cái ý mình tưởng, niệm trong sự thanh nhẹ chứ không phải ý niệm là la lô cho người ta nghe. Cái đó là khẩu khai thần khí tán, không bao giờ phát triển trong tâm thức của mình được. Dùng ý niệm mới phát triển được tâm thức.

56. Hỏi: *Thế nào là thường niệm?*
Đáp: Thường niệm là mình niệm quen rồi. Co lưỡi răng kề răng quen rồi, mình cảm thấy khỏe, nhẹ. Cái đó là cũng cái tập quán tốt để khai mở tâm thức và hướng về không để giải tỏa tất cả những phiền não sái quấy của nội tâm.

57. Hỏi: *Thế nào là vô biệt niệm?*
Đáp: Vô biệt niệm là mình niệm quen rồi là vô biệt niệm. Lúc đó là chúng ta không còn niệm nữa, chỉ có nhớ thôi. **Nhớ tới Nam Mô A Di Đà Phật thì đầu tỏa sáng**. Nam ở chỗ nào, chỗ đó tỏa sáng. Mô ở chỗ nào, chỗ đó tỏa sáng.

Tất cả nguyên lý đều nằm trong Nam Mô A Di Đà Phật. Khi chúng ta nhìn, chúng ta thấy quân bình hay là không quân bình chúng ta hiểu được. Nếu chúng ta đạt được quân bình thì nhìn đối phương chúng ta rất dễ truyền cảm và hiểu được đối phương rất nhiều chuyện.

58. Hỏi: *Có người niệm Nam Mô A Di Đà Phật khi thì cảm thấy thanh thản, khi thì cảm thấy dao động, mặc dù có răng kề răng co lưỡi và tập trung ý chí ở Hà Đào Thành nhưng vẫn không hết. Đó là do sự biến chuyển điển quang ở trong mình hay là do trược điển tung lên?*
Đáp: Do luồng điển trung ương chưa liên hệ với luồng điển cái của vũ trụ thành ra khi nặng, khi nhẹ. Nếu mà chúng ta dày công thường niệm như vậy thì nó sẽ liên hệ với luồng điển cái của vũ trụ thì lúc nào chúng ta tưởng nó cũng thanh nhẹ hết. Cho nên kêu bằng tịnh. Tới đó là tịnh rồi, xuất phát đó là tịnh, thanh tịnh.

59. Hỏi: *Tại sao khi hành thiền, lúc nào mình cũng phải ngó giữa hai chân mày và ý tập trung ở đỉnh đầu?*
Đáp: Bởi vì chúng ta tu là muốn trở lại ngay thẳng và muốn khám phá tất cả. Chớ còn tu mà đi theo bên tay mặt và theo bên tay trái là giới hạn mức tiến. Chúng ta lấy trung dung, phải ngó ngay để đi tới, và sẽ dẫn tiến tay mặt cũng như tay trái. Bên trong Tiểu Thiên Địa chúng ta, có tả có hữu, có thanh có trược. Nếu chúng ta là chủ nhân ông, ông vua của một Tiểu Thiên Địa

mà không công bằng làm sao dẫn tiến được vạn linh? Chúng ta phải đi trung dung, không nghiêng tay mặt, không nghiêng tay trái.

60. Hỏi: *Tại sao khi thiền xong phải xoa mặt, xoa tai và xoa bóp mình và tay chân?*
Đáp: Bởi vì khi thiền, chúng ta ngồi xếp bằng làm Pháp Luân Thường Chuyển thì điển chạy đều trong cơ thể, mà trong đó liên hệ với hai cái tay, hai cái chân. Điển đang chạy rất mạnh, chúng ta giơ lên có thể động những người khuất lấp đi ngang. Chúng ta phải quy nguyên, trở về bộ đầu, trụ đảnh lên trên này thì mới chuyển xuống thể xác, rồi chúng ta vuốt mặt để quy lại cái luồng điển vô cơ thể. Thanh điển quy lại, và sửa tướng diện của con người trở nên thọ hơn. Rồi mới bóp tay, bóp chân cho điều hòa, cũng như các môn thể thao làm cho thần kinh được xoa dịu trở lại, vậy thôi ! Đó không phải là điều quan trọng của tu. Quan trọng của Tu là Ý Chí và Tâm Thức!

61. Hỏi: *Trong thời gian từ 3 giờ chiều đến 9 giờ tối, có thể làm phép Soi Hồn hoặc Pháp Luân Chiếu Minh hoặc ngồi trụ trên đỉnh đầu niệm lục tự hay không?*
Đáp: Được.

62. Hỏi: *Có người tu lâu, hiện nay vẫn thường xuyên thiền vào giờ Dậu (6 giờ đến 8 giờ tối). như vậy có đúng không?*
Đáp: Đúng, người có điển, bất cứ đi đứng ngồi nằm cũng đều là thiền. Còn người mới thiền phải lựa cái giờ Tí *(11 giờ đêm đến 1 giờ sáng)* thông khai, luồng điển của Trời Đất thông khai mình mượn cái trớn đó mới mở được, làm Pháp Luân Thường Chuyển nó mới khai mở được.

63. Hỏi: *Có phải nhất thiết theo thứ tự là phải Soi Hồn trước rồi sau đó mới làm Pháp Luân Thường Chuyển, sau cùng mới vô Thiền Định. Trật tự đó không bao giờ thay đổi cả, có phải vậy không?*
Đáp: Đúng như vậy. Trước hết phải vô niệm là chúng ta phải có một cái đường hướng đi bằng cách nào trước hết. Cũng như chúng ta đi trên chiếc thuyền mà chiếc thuyền không có hướng là không có bao giờ đi tới đất liền được. Phải có hướng trước. Rồi mới Soi Hồn là chấn chỉnh bộ óc chúng ta đâu đó nó đàng hoàng. Thượng bất chánh là hạ tắc loạn. Thượng ở bên óc của chúng ta suy nghĩ đàng hoàng thì cơ tạng chúng ta mới yên ổn. Soi Hồn để khai tâm mở trí và sửa tánh. Lúc nào cũng nghiêm nghị thực hành đứng đắn.

64. Hỏi: *Làm thế nào để được điển rút bộ đầu?*
Đáp: Chỉ có Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển. Pháp Luân Thường Chuyển nói sao phải làm đúng như vậy thì nó mới thông cái đốc mạch thì điển nó mới rút bộ đầu. Khi mà nhâm đốc

mạch tương thông rồi là ý dục không có nữa thì nó mới bừng sáng ngay chơn tâm chân mày, lần lần nó tiến lên ngay tới trung tâm cái trán, bừng sáng ra cái tuệ giác minh mẫn.

65. Hỏi: *Tại sao có người tự nhận là trình độ cao, sắp mở bộ đầu mà vẫn còn thắc mắc nhiều chuyện, nhiều câu hỏi và đi đâu cũng sợ trược điển của người khác, chỉ ở nhà tu thiền?*
Đáp: Cái đó là thần kinh có phần yếu. Nếu thần kinh mạnh dũng mãnh thực hiện Bi Trí Dũng là không có sợ cái gì hết. Nếu chúng ta cao tại sao chúng ta không dám độ người khác, lại sợ người khác, sợ trược điển? Ta độ trược điển cho trược điển đi đi. Nếu ta sáng ta cứ chiếu đi, chiếu thẳng vô bóng tối, bóng tối phải tan, có gì đâu.

Cho nên một câu nói ra thì mình chứng minh người đó chưa có tiến tới dũng mãnh. Chưa hiệp khí cùng Trời Đất hay sợ này, sợ kia, sợ nọ. Cái đó là chưa hiệp khí cùng Trời Đất, tự gạt và sẽ bị gạt thì có.

66. Hỏi: *Có cần ngủ ngồi hay không?*
Đáp: Ngủ ngồi là tùy theo cái bộ đầu rút thanh nhẹ. Khi mà ta ngủ ngồi thì nhắm mắt chút thấy khỏe thì nên ngủ ngồi, còn ngủ ngồi mà mệt, không có nên ngủ ngồi. Cái luồng điển đốc mạch nó chưa có thông.

67. Hỏi: *Làm thế nào để biết mình đang hướng thượng hay hướng hạ ? Thí dụ : Nhẫn hướng thượng hay nhẫn hướng hạ?*
Đáp: Nhẫn hướng thượng là chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển là đã hướng thượng rồi, chúng ta niệm Phật cũng hướng thượng rồi, mà giải cái trược là không có hướng hạ nữa.

Hướng hạ là chúng ta không biết niệm Phật, không cần niệm Phật, không cần làm Pháp Luân Thường Chuyển thì tự nhiên cái dục nó sẽ bành trướng kêu bằng hướng hạ. Dục là hủy hoại tâm thân, hướng hạ là hủy hoại tâm thân.

Hướng thượng là xây dựng cho phần hồn tiến hóa ở tương lai, hiểu cái điều lành. Chúng ta ôm giữ điều lành thay vì điều ác mộng mà không tiến tới đâu.

68. Hỏi: *Cái gì gọi là tinh, khí, thần?*
Đáp: Tinh, khí, thần là chúng ta ăn tất cả những cái gì nó tề tựu cái nguyên khí của Trời Đất, chất nhờn đó từ nguyên khí của Trời Đất. Trong cơ tạng chúng ta thì có tinh mới có khí, nó cô động lại nó mới chuyển hóa cái cái khí. Có khí mới có thần. Như bây giờ chúng ta nói chuyện được chúng ta mới vui, còn nói chuyện không được là trong tinh khí không có trụ, thì âm thinh không có xuất phát thì làm sao có thần nhãn mà làm việc. Có tinh khí, bộ gan, bộ mật mới giúp được ba luồng điển tim, gan, thận đầy đủ con người nó mới nhẹ nhàng, thoải mái.

Tim, gan, thận ba luồng điển đó không có giao hợp được là loạn thuyết, thích hơn thua.

69. Hỏi: *Xin cắt nghĩa Soi Hồn là gì?*

Đáp: Trên thế gian này chưa có tôn giáo nào thực hành pháp Soi Hồn, pháp này giúp cho bạn khai mở trung tâm điểm của bộ đầu gọi là Thiên Môn hay Hà Đào Thành và chấn động lực của luồng điển sẽ phát triển mãi mãi đến vô cùng tận. Khi chúng ta đưa hai tay ngang vai, tất cả các thần kinh của ngũ tạng, tim, can, tì, phế, thận, đều hoạt động và toát mồ hôi. Lúc đầu hai ngón tay cái bịt kín lỗ tai thì người mới tu, tánh còn nóng, cảm thấy lỗ tai nghe ồ ồ. Tu lâu bạn sẽ không còn nghe ồ ồ nữa, lúc đó bạn cảm thấy tinh thần sáng suốt. Người mới tu làm pháp Soi Hồn để khôi phục thần lực đã bị mất đi trong ngày, vì làm việc, vì sinh hoạt chúng ta phải dùng tất cả khả năng sẵn có của chính mình, dùng điển để đổi lấy đồng tiền chén cơm, thì không thể nào không bị suy yếu thần kinh. Khi ta làm việc trở về, ta làm Soi Hồn là ta khôi phục lại chấn động lực của khối óc. Khi bạn dùng hai ngón tay cái bịt kín hai lỗ tai là bạn đang hội tụ luồng điển về bộ đầu và tập trung nó vào giữa hai chân mày. Ngón trỏ và ngón giữa của bạn chận lên màng tang nơi chân tóc và ở giữa xương khóe mắt thì luồng điển cũng chuyển chạy về trung tâm chân mày. Khi bạn đã có khả năng tập trung được luồng điển đó rồi thì ánh sáng sẽ phóng ra từ nơi Ấn Đường, trung tâm giữa chân mày, tiến thẳng một đường lên trung tâm của Càn Khôn Vũ Trụ. Lúc đó chúng ta càng ngày càng cảm thấy thong thả nhẹ nhàng hơn. Người mới tu nên làm pháp này ít nhất 6 tháng để chấn chỉnh bộ óc. Sự động loạn đã thu hút trần trược quá nhiều, cho nên chúng ta phải chấn chỉnh khối óc trước tiên. Người mới tu không cần thiết giờ giấc. Giờ rảnh có thể làm pháp Soi Hồn để cho giảm bớt sự động loạn không cần thiết của cuộc đời đau khổ hiện tại.

70. Hỏi: *Trong lúc Soi Hồn, tâm trí mình phải như thế nào?*

Đáp: Mình cứ co lưỡi và tập trung, ngó thẳng ở trung tim chân mày. Cái ý mình ngó thẳng ngay trung tim chân mày, và trên đỉnh đầu, mình tập trung niệm Nam Mô A Di Đà Phật để cho tất cả những luồng điển của thần kinh quy tụ làm một.

Tâm ý lúc Soi Hồn mà nếu mà nó vọng động, hướng chuyện ngoài nhiều quá, chúng ta phải dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Ý niệm chứ không phải miệng môi, dùng ý niệm để cái điển nó chạy đều một vòng hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ nó mới mở được.

71. Hỏi: *Trong lúc Soi Hồn có nhiều tư tưởng tạp nhạp thì phải làm sao?*

Đáp: Tư tưởng tạp vào thì chúng ta chỉ niệm Phật thôi. Dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật là giải nó ra. Bởi vì Nam Mô A Di Đà Phật đã quy không, đã trở về không, tức không là cái gì ? Không là ánh sáng. Bây giờ ánh sáng đang chiếu cho chúng ta. Không ai bắt được, thì ánh sáng đến thì bóng tối nó phải dang ra.

72. Hỏi: *Soi Hồn cần thiết như thế nào?*

Đáp: Cái Soi Hồn là người mới tu nó phải cần thiết, rất cần thiết Soi Hồn để cho nó trụ. Soi Hồn là sửa tâm, sửa tánh của chính mình. Khi nó trụ rồi tâm tánh mình đâu đó cũng đàng hoàng, chánh đại quang minh. Nếu mà Soi Hồn không có trụ là tâm tánh bất thường.

73. Hỏi: *Tại sao phải Soi Hồn?*

Đáp: Soi Hồn là chấn chỉnh khối óc của chúng ta lại. Hai luồng điển, hai sợi thần kinh ở đây nó thông suốt vô trung ương phát sáng.

Soi Hồn là làm cho ổn định thần kinh khối óc của chúng ta. Khi chúng ta sơ sanh giáng xuống thế gian là chúng ta ngây thơ, quy nguyên thanh thản, nhẹ nhàng. Bây giờ chúng ta sống với cảnh đời lôi cuốn, làm nhiễu động thần kinh chúng ta càng ngày càng suy yếu thì cái chấn động lực chúng ta mới yếu kém. Phải gom lại để cái chấn động lực mạnh lên. Lúc đó hào quang chúng ta sáng suốt và ổn định hơn. Càng ngày, càng quên tất cả thế sự, trở về chơn tánh trong lúc sơ sanh, thì con người tươi tắn.

Soi Hồn chú ý trung tim chân mày là đường khai mở. Sửa tâm sửa tánh lâu ngày sẽ thành một tập quán tốt, khai triển con mắt thứ ba, nhắm mắt thấy rộng và nhẹ nhàng, thì mới thật sự là buông bỏ.

74. Hỏi: *Khi Soi Hồn hai ngón tay bịt hai lỗ tai để làm gì?*

Đáp: Vì lỗ tai của ta hằng ngày tiếp xúc những chấn động bên ngoài cho nên đêm lại công phu chúng ta bịt hai lỗ tai lại, là vừa thôi chứ không phải là ép mạnh. Nhiều người ép cho mạnh, động thần kinh trong đó không được. Cho nên bịt vừa, hai cánh tay vừa ngang vai là đủ rồi. Nó bịt để cách biệt những chấn động của bên ngoài và nó phát triển những chấn động thanh nhẹ ở bên trong tâm thức và thăng hoa nhẹ nhàng.

75. Hỏi: *Có cần bịt lỗ tai thật kín hay không?*

Đáp: Không cần chặt kín. Nhiều người bị con la nhiều quá, chồng la nhiều quá muốn bịt kín cho rồi. Không phải vậy. Đâu có cần làm bịt kín. Điển mà, chỉ giơ ngay ngang vai là nó kín rồi, vừa ngang vai là nó vừa kín. Vừa đúng và nó không có động thần kinh. Nhiều người ép quá nó động thần kinh không tốt. Cái đó mấy chục ngàn sợi thần kinh, không phải ít đâu.

76. Hỏi: *Để ngón tay trỏ chận ở trán để làm gì?*

Đáp: Những ngón tay của ta là kết hợp từ trong một cơ tạng. Tim, gan, tì, phế, thận là ngũ hành. Hai bên hợp lại luồng điển âm dương. Vừa để là điển nó chạy rồi và ý chúng ta tập trung ngay trung tim chân mày là điển nó tụ lần lần ngay chỗ đó. Lâu ngày nhắm mắt là vừa để tay lên là nó thấy sáng rồi.

77. Hỏi: *Tại sao ngón tay giữa lại kéo nhè nhẹ mí mắt?*

Đáp: Bởi ngón giữa nhè nhẹ ở mí mắt đây. Soi Hồn thét ở đây nó có một cái thần kinh liên hệ về con mắt. Mà làm lâu ngày vậy đó con mắt sẽ sáng. Nhiều người mắt cận thị bây giờ cũng có thể bớt cái kiếng đi.

78. Hỏi: *Nguyên tắc của Soi Hồn là nhìn thẳng ngay trung tim chân mày, lắng nghe điển chạy trung tim bộ đầu, có phải vậy không?*
Đáp: Thì những người ban đầu hay lo chuyện đời, bịt vô lỗ tai hay nghe ồ ồ, cái tiếng ồ ồ đó. Chúng ta cứ theo cái tiếng ồ ồ đó nghe lần lần nó sẽ giải cái tiếng đó, nó sẽ đi khỏi, không còn ở trong lỗ tai chúng ta nữa, thì chúng ta bắt đầu tập trung được rồi.

79. Hỏi: *Khi nói đến nhắm mắt mà nhìn thẳng, như lỗ tai lại bịt mà lắng nghe, như vậy có mâu thuẫn hay không?*
Đáp: Không, khi tự nhiên nó như vậy chúng ta bịt vô những người mà mới tu bịt vô nghe nó ồ ồ, ồ ồ trong này. Cứ để ý chỗ đó thôi, từ từ, từ từ sau này chúng ta bịt tai, bịt lỗ tai vô thì nó thấy không còn sự ồ ồ nữa. Một thời gian lâu nó sẽ đi mất, lúc đó là tâm chúng ta đã bắt đầu thanh tịnh tốt rồi.

80. Hỏi: *Soi Hồn cần bao nhiêu phút mới được?*
Đáp: Ít nhất là 5 phút tới 15 phút là nhiều nhất.

81. Hỏi: *Có cần làm hơn số quy định đó hay không? Và có hại gì không nếu mình làm thêm?*
Đáp: Không cần làm hơn, cái gì quá cũng là hư; cái nào vừa là đúng.

82. Hỏi: *Làm sao biết được là mình Soi Hồn đúng 15 phút nếu mình không mở mắt nhìn đồng hồ hoặt là để đồng hồ reo báo hiệu để khỏi làm phiền bạn đạo chung thiền?*
Đáp: Nếu mình muốn, hiện tại bây giờ văn minh có đồng hồ reo rồi thì mình để đúng 15 phút nó reo rồi mình nghỉ. Cái đó tập cho mấy người ban đầu, tập cho nó quen. Còn nếu mà người ta làm quen rồi, người ta đâu có cần. Khi mà người ta làm cho nó bừng sáng hết tất cả là người ta đã biết bao nhiêu phút rồi, bao nhiêu giờ rồi.

83. Hỏi: *Làm sao biết được là Soi Hồn có kết quả đúng?*
Đáp: Khi mà có kết quả đúng là tâm tánh mình được thay đổi. Hồi nào giờ thích nói láo, bây giờ hết rồi. Lần lần nó sửa tâm, sửa tánh, nó không có nói bậy nữa, đâu đó nó đàng hoàng, nghiêm chỉnh. Cặp mắt nó thay đổi tốt, cái nhìn nó khác.

84. Hỏi: Xin *cho biết sự hữu ích của Soi Hồn?*

Đáp: Soi Hồn là chấn chỉnh tất cả những chấn động trên khối óc, đâu đó có trật tự, nhìn khác. Bộ đầu càng ngày càng phát triển thì cơ tạng càng ngày càng phát triển theo. Bên trên đàng hoàng thì bên dưới sẽ tiến hóa chung một đường lối và không vọng động nữa.

Cho nên những người Soi Hồn một thời gian. Rồi bây giờ giận ai rồi tôi muốn trả thù người đó. Ghét người đó vừa Soi Hồn nó ra cả một chương trình từ đầu chí cuối là hậu quả mình lãnh đủ thôi, không có làm chuyện trả thù nữa. Vì nó là một cơ quan quan trọng và nó sẽ giúp đỡ cho con người khai tâm mở trí và sửa tâm, sửa tánh thay đổi tất cả bên trong, sự uất hận của bộ gan.

85. Hỏi: *Người thiếu mất mấy ngón tay làm sao Soi Hồn được?*
Đáp: Thiếu mất mấy ngón tay có thể lấy bông ngòn bịt lỗ tai lại trong giờ đó. Dùng ý, niệm Phật, nhìn thẳng trung tim bộ đầu, tập trung ba báu linh tinh khí thần rồi điển nó cũng chạy. Còn cái này là thuộc về điển tinh khí thần, cũng là điển mà thôi. Điển mà trụ ngay chơn tim chân mày nó mới sửa tâm, sửa tánh được.

86. Hỏi: *Khi Soi Hồn hai cánh tay bị mỏi thì phải làm sao?*
Đáp: Hai cánh tay bị mỏi thì có cái phương pháp xả thiền làm cho máu nó chạy đều đó, bóp bên này, bóp bên kia thì nó chạy đều rồi mình Soi Hồn lại, đâu có sao đâu.

87. Hỏi: *Khi Soi Hồn mà bị nhức đầu thì Soi Hồn có hết được hay không?*
Đáp: Những người nhức đầu kinh niên dày công Soi Hồn thì bịnh đó tự động nó sẽ đi mất. Nhiều người đã thành công rồi.

88. Hỏi: *Khi Soi Hồn ba ngón tay bị nóng thì phải làm sao?*
Đáp: Ba ngón tay mà còn nóng là cái gan trược. Chúng ta bây giờ đã tìm ra nhiều cách rồi. Phải cho cái gan ăn nhiều chất rau, chất xanh, chất xanh nhiều thì nó bớt nóng. Hay là uống nước chanh. Bữa sớm mai chúng ta uống nửa trái chanh, một chút tiêu, một chút muối thì cái phần đó nó cũng sẽ giảm được.

89. Hỏi: *Đôi lúc Soi Hồn lại bị ngộp, đó là trạng thái gì?*
Đáp: Bị ngộp đó là hiện tượng của cái tim. Khi mà Soi Hồn thấy ngộp là cái tim không có tốt, không có đàng hoàng rồi. Cái đó là nhiều người thiếu thể thao, cần phải đi bộ. Mỗi ngày ít nhất một hai tiếng đồng hồ. Soi Hồn không có bị vấn đề đó.

90. Hỏi: *Tại sao có lúc Soi Hồn dễ dàng nhưng có lúc lại gặp khó khăn?*
Đáp: Khó khăn là vì sự lo âu của chuyện đời quá nhiều, dấy động quá nhiều, cái gì mình cũng muốn mau hơn thiên hạ, cái gì mình cũng muốn tốt hơn thiên hạ thì cái bận rộn nó áp đảo,

không khác gì sóng nhồi. Vô ngồi Soi Hồn thì nó không còn ý nghĩa của Soi Hồn nữa; sự vọng động nó tràn ngập trong óc mình rồi, làm không được, làm một chút là chán.

Cho nên Soi Hồn là phải yên lặng, phải thấy rõ, phải nhìn rõ Đức Phật từ bi là trước kia Ngài là gì ?

Ngài từ trong vọng động mà giải tỏa được sự vọng động, ngày nay Ngài mới được sự thanh nhẹ. Bây giờ chúng ta phải giải tỏa những sự sai lầm của chính mình, ăn năn, sám hối thì cái việc làm chúng ta mới tốt.

91. Hỏi: *Trong ngày mà rỗi rảnh có nên Soi Hồn thêm hay không? Và bao nhiêu lần trong ngày?*
Đáp: Nếu làm được trong ngày 3 lần thì tốt lắm. Sớm mai, trưa, chiều cũng được.

92. Hỏi: *Soi Hồn là để gia tăng chấn động lực. Xin giải thích thêm?*
Đáp: Soi Hồn là chúng ta tập trung tinh khí thần, là tinh ba chúng ta được tập trung tiến lên hòa hợp với chấn động của Càn Khôn Vũ Trụ thì chúng ta mới hòa hợp với tinh ba của Càn Khôn Vũ Trụ. Thì lúc đó mà ánh sáng xuất ra rồi, hồn chúng ta xuất ra rồi, thêm một cái hồn sáng. Cái hồn cũng như cái thể xác này mà nó nhỏ gọn, có thể đi đứng được, tinh ba của vũ trụ.

Thế gian nhờ tinh ba của cha mẹ mới có thân xác. Chúng ta tu nhờ tinh ba điển khí của vũ trụ chúng ta mới có cái hồn đi đứng được dễ dãi.

93. Hỏi: *Gia tăng chấn động lực là gì?*
Đáp: Gia tăng chấn động lực là thay vì sự sáng suốt của chúng ta hướng ngoại. Bây giờ chúng ta Soi Hồn nó chỉ hướng nội phát triển một đường đi lên thôi. Đó kêu bằng gia tăng phù hợp với chấn động thanh tịnh đi lên, để rút đi lên chứ không phải chấn động đấm đá như thế gian.

94. Hỏi: *Tại sao Soi Hồn là để quy nguyên khối óc thần kinh?*
Đáp: Đó là phải quy nguyên tất cả gì. Trong tự nhiên và hồn nhiên chúng ta có mà bây giờ chúng ta có khối óc áp dụng về tình đời quá nhiều động loạn. Bây giờ chúng ta muốn giải tiến đi lên, quy nguyên trong sự thanh tịnh đó mới sáng suốt được, hội nhập trong sự thanh tịnh nó sáng suốt được.

95. Hỏi: *Khi Soi Hồn trạng thái ê ê nặng nặng giữa chân mày, đó là trạng thái gì? Tốt hay xấu?*
Đáp: Trạng thái đó là tốt. Hai luồng điển nó đang bắt đầu hiệp nhất, nó nặng ngay trung tim chân mày rồi, rồi nó nặng ngay trung tim giữa trán là khi mà có thể xuất được thì chỉ thấy chuyện đời, cảnh này, cảnh nọ, xứ này, xứ nọ.

Còn quy nguyên lên trung tim đỉnh đầu này là lên trên mỏ ác này là nó tiến về bồng lai tiên cảnh. Chỗ đó đẹp lắm, đẹp vô cùng. Con người, người ta dễ thương và thông minh lắm, gặp ai cũng thông minh hết, chớ không có hỗn ẩu, giận hờn như ở thế gian. Không có! Chỉ thanh tịnh mà giải quyết tất cả mọi sự việc. Cái đó là bồng lai tiên cảnh. Khi mà các bạn đi đến đó, các bạn muốn có cái ly, thì một chút có cái ly theo ý muốn màu sắc của chính mình chớ không phải là phải đi tìm kiếm khổ cực.

Cho nên trình độ không mua, không bán là vậy. Tu đến đó là tận hưởng về đó. Như ngày hôm nay chúng ta làm con người, sung sướng hơn con thú nhiều không. Tuy chúng ta bây giờ văn minh, chúng ta thấy chậm nhưng mà chúng ta có thể đi mua, order một bộ đồ bận tốt được. Mua được cái bàn tốt, mua một cái ghế tốt do mọi người sắp đặt nhưng mà nó có. Còn trên kia chúng ta muốn là nó phải có, điển mà. Nó sẽ chạy tới tức khắc, không có để bê trễ. Cho nên mọi người ở thế gian muốn mua cái gì, muốn có liền, thì tâm thức của chúng ta trụ rồi lên muốn cái gì nó phải có cái đó. Ở cảnh giới đó nó khác. Cho nên Thiên Đàng những người tu tiến về siêu quốc, nó còn những cái chỗ siêu quốc tốt đẹp hơn ở đây nhiều. Ở đây mới một phần, mở một phần, cái trí hợp tác mà tạo ra computer, computer mà nói chuyện khắp thế giới được mà tâm thức chúng ta thanh tịnh nhẹ nhàng chúng ta có thể liên lạc bất cứ ở đâu cũng được. Nhẹ nó hòa với nhẹ, ăn khớp dễ dãi vô cùng, không có gì khó khăn hết. Cho nên người tu thành đạo không bao giờ làm khó bất cứ ai mà xây dựng cho chung thì thành tâm phục vụ thôi.

96. Hỏi: *Trạng thái ê ê, nặng nặng ở giữa chân mày có sự khác biệt gì giữa hai phái nam và nữ hay không?*

Đáp: Cũng vậy đó thôi. Nam cũng mang cái xác phối hợp âm dương, nữ cũng âm dương, không có gì khác đâu. Nhờ đó phát triển ra mới khai tâm mở trí và sửa tâm tánh được tốt.

97. Hỏi: *Soi Hồn là mách điển, xin giải thích thêm?*

Đáp: Mách điển rõ ràng. Hai âm dương hợp nhất nó là mách điển đó. Bây giờ mình muốn có điển, có âm thinh nói chuyện đây, không gắn cái đó vô làm sao có điển chạy được. Gắn cái mát đó vô nó mới chạy được, hai cái mát điển. Cho nên muốn thấy điển là cái gì. Chúng ta đánh một cái ở đây nó xẹt ra tóa hỏa tam tinh. Đây nó xẹt ra ba mươi sáu ngôi sao trước mắt, xẹt lửa, đánh một bạt tai xẹt lửa. Chứng minh thể xác của chúng ta toàn là điển. Có âm, có dương mà chúng ta sử dụng loạn, mất trật tự thành ra lo âu. Nếu chúng ta hướng thượng, tiến về sự trật tự văn minh của Càn Khôn Vũ Trụ thì chúng ta chỉ có an vui và tận hưởng mà thôi.

98. Hỏi: *Soi Hồn mà bị mê đi, trạng thái đó tốt hay xấu?*

Đáp: Tốt, cái đó nó bắt đầu hay luồng điển nó phối hợp được rồi nó mới mê. Mà trong mê có tỉnh, đương mê đó mà kêu là tỉnh liền chứ không phải mê luôn kêu không thức dậy đâu. Cái

gì đi ngang nghe cũng hiểu hết, trong mê có tỉnh là vậy đó. Là người thông minh chứ không còn ngu nữa.

99. Hỏi: *Soi Hồn đỉnh đầu mát và xương sống mát lạnh, đó là trạng thái gì?*
Đáp: Mát lạnh thì không tốt, ấm mà phát sáng là tốt. Xương sống đi lên ấm và phát sáng là tốt. Bộ đầu mát, nhẹ cũng sáng là tốt.

100. Hỏi: *Tại sao phải niệm Nam Mô A Di Đà Phật?*
Đáp: Mục đích niệm Nam Mô A Di Đà Phật là một liều thuốc khai đại trí, chứ không phải niệm Phật để nhờ Phật độ hay là dụng ý hại người khác. Tự thức là chánh pháp. Pháp Lý Vô Vi là tu bằng trí bằng ý. Tu bằng trí bằng ý thì phải biết niệm Phật. Niệm Phật là gom thâu cái chấn động lực trụ hóa phát triển đi lên, kêu bằng trí ý phát triển đi lên, trở về không mới hòa hợp với không giới để tiến hóa được.

Các bạn nên lưu ý: Niệm, thường niệm, vô biệt niệm, tập lần lần. Chúng ta tập lần lần, niệm, thường niệm, vô biệt niệm là không niệm một cái gì hơn là nhớ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật. Tất cả Càn Khôn Vũ Trụ phối hợp thu ngắn: Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là màu sắc, Phật là linh cảm. Cọng cỏ cũng có bao nhiêu công chuyện đó. Vạn linh đồng nhất. Chúng ta hiểu cái nguyên lý này, chúng ta càng ngày càng áp dụng nhiều hơn, thực hành nhiều hơn. Thế gian có cơ hội thức tâm, hiểu được cái nguyên lý từ cạn đến sâu, từ nặng đến nhẹ thì các bạn mới đạt được quân bình thăng tiến sẵn có của tâm linh.

101. Hỏi: *Khi niệm Phật có một nhịp rung động liên tục từ trước trán lên bộ đầu, sự rung động hòa nhịp vào nhịp đập của mạch máu tim, sự rung động càng lúc càng mạnh. Điều trên có đúng hay là hại?*
Đáp: Cái đó đúng. Nên trụ ngay trung tim bộ đầu và nhớ Nam Mô A Di Đà Phật nó còn thanh nhẹ hơn.

102. Hỏi: *Nên tập Pháp Luân Chiếu Minh vào lúc nào, và công dụng của Pháp Luân Chiếu Minh?*
Đáp: Sau khi ăn cơm hai tiếng đồng hồ là làm được. Công dụng của Pháp Luân Chiếu Minh là điều hòa cơ tạng và giúp cho tứ chi ấm áp.

Pháp Luân Chiếu Minh sẽ sửa trị cơ tạng trở lại thanh nhẹ thì con người mới được vui. Pháp này giúp cho bộ ruột sa thải nhiều độc tố nên cơ thể khỏe và có giấc ngủ ngon, sáng đi làm nhẹ nhàng. Pháp này còn giúp gia tăng sự kiên nhẫn trong lúc làm việc, hay nhận xét việc gì thì cũng rất bình tâm vì cái hỏa can *(gan)* được giải, bộ ruột được thông, cái óc được nhẹ.

103. Hỏi: *Tại sao khi thở Pháp Luân Chiếu Minh thì phải chú ý đến cái rún?*

Đáp: Tại sao bạn phải nghĩ đến cái rún? Nghĩ đến rún là chủ ý tới trái thận, vì thận với rún liên hệ trực tiếp với nhau. Khi ta hít đầy như thế này, cái hơi nó ép phía đàng sau, khi ta thở ra thì cái hơi nó ép ra sau. Hai hơi hít ra và thở vô là một hơi thở liên tục. Nó nhập lại chúng ta phải liên tiếp thở cái thứ hai để thành lực lượng mạnh, ép cái trược khí của trái thận và trược khí của ngũ tạng và sẽ đẩy nó ra theo đường đại tiện, tiểu tiện, hay các lỗ chân lông.

Lúc thở Pháp Luân Chiếu Minh, trong khi bạn chú ý tới cái rún là bạn tập trung vào thể vía của các bạn. Sự liên kết sẽ giúp cho phần hồn và thể vía của bạn có cơ hội tương hội với nhau, một khi mà trật tự của thể xác bạn đã lập lại được sự quân bình. Đối với người mới tu, đối với thanh niên tập thể thao là những người hay hít vô ngực, kêu hít vô bụng thì thấy khó khăn. Nhưng tập tùy theo khả năng của mình. Sau này cố ý phải hít cho kỳ được thì hít vô là phải đầy rún.

104. Hỏi: *Xin Đức Thầy kể lại lúc đầu hành trình của Đức Thầy gặp khó khăn khi làm Pháp luân Thường Chuyển và nguyên nhân nào phát sinh ra thở Chiếu Minh?*

Đáp: Lúc ban đầu tôi làm Pháp luân Thường Chuyển, tôi làm cũng không được. Vô ngồi thiền, tôi thiền cũng không được. Tôi tính tôi cũng bỏ cái pháp này, không làm được. Ngồi 5 phút, ngồi cũng không yên, làm Pháp Luân Thường Chuyển hít cũng không vô. Bởi vì mình là học võ, tập thể thao đâu có hít vô bụng được. Nhưng mà từ lúc đó tôi nằm tôi nói : Nếu có Quán Âm thì giúp tôi, tôi muốn tu lắm, tôi muốn hành cái pháp này. Thì tôi vừa nằm ở đường hẻm, Việt Nam nằm ghế bố thì tự nhiên cái bụng tôi cứ hít vô, thở ra, hít vô, thở ra mà tôi muốn ngưng, ngưng không được. Tôi thấy sao lạ vậy; cứ hít vô, thở ra, hít vô, thở ra 1 tới 12, rồi 1 tới 11, rồi 1 tới 10, 1 tới 9, 1 tới 8, 1 tới 7, 1 tới 6, 5, 3, 2, 1 rồi ngưng. Tôi muốn hít, hít lại không được. Rồi một hồi, rồi tôi mới tự động làm, cũng bao nhiêu công chuyện đó, làm tôi thấy khỏe quá, làm hai, ba lần một đêm vậy đó. Rồi cái tôi thấy khỏe. Sáng tôi đi xuống thăm ông Tư. Ông Tư nhìn ông nói : "Hít được rồi". Ông nhìn mặt ông nói : "Hít được rồi."
Thì mình cũng nói : Ông này thiệt là tinh, mình chưa có nói mà ông nói hít được rồi. Mà tôi cũng không có khen ông hay, vì tôi sợ ông gạt thôi. Tôi nghĩ thôi, mình ngồi đó dạ dạ, ngồi vậy thôi. Nhiều cái ông nói trúng mình mà tôi không bao giờ khen, khen sợ ông làm bậy thành ra tôi sợ lắm. Tôi sợ người ta gạt, tôi không có bao giờ mà khen bậy đâu. Thành ra ông nói : "Thằng cha này khó chịu nhất thế giới này, thử tôi đủ chuyện hết". Ông nói tôi vậy đó.

Cho nên mình muốn học cái gì phải nghe, phải xét cho kĩ rồi phải hành cho đúng thì mới đạt được kết quả. Nghe mà không xét, cứ đâm đầu làm lung tung hết thì làm loạn cho chính mình. Phải xét cho kĩ và hành cho đúng mới có kết quả.

105. Hỏi: *Thưa Thầy tại sao thở Chiếu Minh phải đếm từ 1 cho đến 12 rồi từ 1 cho đến 11, v..v... cho tới số 0?*

Đáp: Bởi vì tất cả 1 tới 12 là một giáp, từ một giáp mà giải được một giáp trở về không mới là đúng toán Trời. Nó 24 trên 24. Chúng ta sống đây cũng 24 trên 24 mà nó giải được là tất cả trở về không mới là đúng. Về không là thanh nhẹ, không còn nghiệp, không còn nghiệp duyên nữa.

Trong thực hành mà hiểu được đạo mới là đúng. Đạo vốn quân bình là không.

106. Hỏi: *Định nghĩa Pháp Luân Thường Chuyển?*

Đáp: Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai. Hít vô đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu là lấy nguyên khí của Trời Đất giải mở. Đổi cái chiều thuận tiến đi lên thay vì vọng động hướng hạ tranh chấp thì Pháp Luân Thường Chuyển có thể giúp cho kẻ hung hóa hiền. Chúng ta phải nương nguyên khí của Trời Đất mà khai mở những sự lố bịch ở bên trong thì phần hồn mới được nhẹ và Pháp Luân Thường Chuyển như vậy huệ tâm mới khai, hiệp khí cùng Trời Đất. Ổn định huệ tâm khai mới thấy cảnh Tiên mà lo tu. Khoa học huyền bí nội tâm khai mở mới tu được.

107. Hỏi: *Tại sao phải làm Pháp Luân Thường Chuyển?*

Đáp: Pháp Luân Thường Chuyển là lấy cái nguyên khí của Trời Đất để khai mở cơ tạng của chúng ta. Trong cơ tạng của chúng ta là cấu trúc bởi nguyên khí của Trời Đất do chúng ta ăn cơm, lớn lên cũng phải nguyên khí của Trời Đất ban chiếu hạt gạo mới thành thì chúng ta mới có cơm ăn. Ăn vô thì biến sanh thủy, thủy biến sanh khí, khí biến sanh sắc, bụng đói mặt xanh, ăn no mặt hồng. Đó là điển. Thì tất cả chúng ta là điển, phải lấy cái Pháp Luân Thường Chuyển khai mở ra. Điển hòa hợp với điển, tâm con người mới ổn định. Khi mà hiệp nhất cùng Trời Đất thì huệ tâm mới sáng.

108. Hỏi: *Tại sao Pháp Luân Thường Chuyển hít hô đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu đi trái ngược lại cái thở của thể thao?*

Đáp: Vì lúc ra đời sơ sanh đứa bé nào cũng dùng bụng hít. Hít đầy rún là liên hệ với cái thận. Cái thận mới chuyển từ đốc mạch lên khối óc, huệ tâm nó mới khai. Còn thở thể thao là giữ thế ở thế gian là giữ cho thể xác thôi. Mà thể xác giới hạn một trăm năm, rồi tới lúc nào không có thể giữ được, rồi cũng ra đi mà không có thức được và không hiểu được sự sai lầm của phần hồn mà tiến hóa.

109. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển thì chú ý ở đâu?*

Đáp: Luôn luôn phải chú ý trung tim chân mày (). Tánh tình con người hay gian trá, cần tập trung ngay trung tim chân mày để sửa tánh hư tật xấu.

110. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển có cần thiết phải ra lệnh hay không ? Tại sao phải ra lệnh: "đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu"?*

Đáp: Cái xác của chúng ta luôn luôn nó lười biếng, nó chỉ biết ăn, chơi, ngủ thôi thì chúng ta phải ra lệnh. Nếu không ra lệnh thì nó quên, như các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển cứ nói tôi hít vô thôi, thở ra thôi. Ra lệnh làm gì ? Không ra lệnh nó không làm, nó lười biếng. Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu. Cái ý mình tưởng như vậy. Dùng cái ý tưởng như vậy rồi luôn luôn làm quen thét rồi vừa ý chuyển là bụng phình và nó chuyển đúng hướng theo cái Pháp Luân hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ mà tiến hóa.

Cái thở của thể thao là phải hít vô giữ đầy ngực để cho hai tay mạnh đánh đối phương. Còn ở đây, mình hít vô để khai thông Đốc Mạch; từ đàng sau xương sống, xương khu, xương cụt, đi lên tới môi đằng trước, là cái vòng chuyển cả Tiểu Vũ Trụ của bản thể mình hòa hợp với Đại Vũ Trụ, kêu là Đốc Mạch.

Đốc Mạch thông, khai triển tới Nhâm Mạch, con người mới đi tới diệt dục. Đi một vòng mới là dẫn tiến, mở đường cho phần hồn tiến hóa.

Cho nên phải ra lệnh: *"hít vô đầy rún"*. Tại sao *"phải đầy rún"*? Cái rún đối chiếu với cái thận. Khi các bạn ngồi xếp bằng, thì cái thận phải cần thủy, nước quy hội về trái cật trị bệnh đau lưng. Hít vô đầy rún thì đem sức ấm vô sưởi trái cật, rồi từ trái cật mới thông suốt từ xương sống đi lên tới môi trên. Khi châm cứu, tại sao người ta nói: *"A! Tôi đau lưng dữ quá!"* Chích một mũi ngay môi trên, lưng lại hết đau? Bởi vì điểm này thuộc luồng Đốc Mạch, không cần chích sau lưng, mà người ta chích môi trên là hết đau lưng.

Tiếp theo Đốc Mạch là Nhâm Mạch, khi hai luồng khí điển đó chuyển lên, nhắm con mắt, thấy mình xuất đi ra. Làm Pháp Luân Thường Chuyển phải hít vô như vậy mới mở được. Lấy lực lượng cả Càn Khôn Vũ Trụ để mở và dẫn tiến, đưa chúng ta đi. Rõ rệt đường lối như vậy mới kêu bằng xuất, còn ngồi đây mà tưởng tượng tôi đi. Đó là ảo ảnh ! Còn ở đây, thật sự phải làm sao để mở, để đi ra. Chỉ có bấy nhiêu đó thôi !

111. Hỏi: *Khi ăn no khoảng mấy tiếng mới làm được Pháp Luân Thường Chuyển?*

Đáp: Sau hai tiếng đồng hồ làm được rồi. Nó giúp đỡ bao tử, giúp đỡ bộ ruột, khai thông nhâm đốc mạch.

112. Hỏi: *Pháp Luân Thường Chuyển có cần dẫn hơi thở hoặc chú ý đến hơi thở như các pháp thiền khác hay không và tại sao?*

Đáp: Cứ hạ lệnh như vậy: "*đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu*". Nếu mà chú ý mà dẫn hơi là nó sai. Vì con người nó không có nhẹ nhàng, dẫn tới đó rồi muốn nghĩ chuyện này, chuyện kia, dẫn sai. Phải làm y như vậy lâu ngày nó sẽ hội tụ tốt đẹp và bên trong nó thông. Hết tức ngực, tức là cái đầu thông rồi. Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu thông. Thông thì nhắm mắt là nó phải thấy sáng.

113. Hỏi: *Trong các băng giảng của Đức Thầy thuộc về Pháp Luân Thường Chuyển có đề cập đến vần đề kĩ thuật hít thở không cho xuống dưới bụng, thưa Thầy tại sao?*
Đáp: Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, không có cho xuống dưới bụng. Xuống dưới bụng nó động Hỏa Tam Muội nó xông sức nóng lên trên óc, lên cặp mắt thì những người đó là hít dưới đơn điền để có sức mạnh, để đánh võ. Chúng ta không có đánh võ, chúng ta tu bằng trí, bằng ý. Thuận Thiên tiến hóa chớ không có đánh võ.

114. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển có cần nghĩ đến hít hơi vô lỗ mũi hay không?*
Đáp: Hít bằng lỗ mũi nó mới chuyển từ khối óc, mà nó từ trong bụng nó đi vô rồi nó qua thận, thận mới chuyển tới đốc mạch, đi lên bộ đầu. Từ bộ đầu chuyển xuống nhâm mạch. Rồi từ cái môi chuyển xuống dưới hậu môn ở dưới, là Nhâm Đốc tương thông nó chạy một cái chu luật về điển thăng hoa. Nó mới mở huệ tâm được.

115. Hỏi: *Làm Pháp Luân Thường Chuyển có nên để ý tưởng hít hơi vô đỉnh đầu hay không thưa Thầy?*
Đáp: Không cần. Chưởng hưởng dưỡng khí thì cần. Dùng lỗ mũi hít vô, đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu thì tự động nó sẽ mở tới chỗ đó.

116. Hỏi: *Đang làm Pháp Luân Thường Chuyển khi hít vô, hơi vô hết nổi rồi thì thở ra liền, có nên cố gắng hít thêm nữa hay không?*
Đáp: Hít vô cho hết hít được rồi từ từ thở ra. Chớ không nên thở cái ào. Thở cái ào là còn yếu. **Hít vô bao nhiêu, thở ra bấy nhiêu, lúc đó mới là mạnh. Thở ra chậm chừng nào, xẹp bụng chừng nào thì mạnh chừng nấy**.

117. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển mồ hôi ra thì tốt hay xấu?*
Đáp: Tốt lắm, mồ hôi là có nhiệm vụ đem độc tố trong người ra. Như người ta tu ở đây văn minh có thanh lọc, chớ ở trên núi không có chỗ thanh lọc thì lấy cái gì mà giúp được thể xác ? Rồi lấy nguyên khí đem độc tố trong người ra. Mà trên núi ăn ít hơn dưới thế gian, dễ tu, dễ hít hơn. Các bạn ăn no quá khó hít lắm.

118. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển có khi ra mồ hôi, có khi không ra. Có phải là do thời tiết hay không thưa Thầy?*
Đáp: Cái đó do thời tiết. Khi thời tiết nóng ra là tốt, mà nhiều người thời tiết lạnh cũng ra là trược trong người quá nhiều. Những người đó trược nhiều lắm hay thấy ma, thấy quỷ thì làm Pháp Luân Thường Chuyển trong mùa đông mồ hôi cũng ra; mà ra được rồi là tương lai sẽ hết thấy ma, quỷ nữa. Nhẹ vì trong mình nó ô trược quá. Nhiều người ăn thịt thà quá ô trược lắm.

Cho nên có nhiều người mùa đông ngồi nói chuyện với tôi một chập cũng ướt áo, là trong mình trược quá. Cái này tôi chứng minh rõ ràng. Tôi có dịp gặp một ông Mục Sư tại Florida, thì nơi đó ông thấy nhà bạn đạo mình tu, ông nói : Chừng nào Master của mầy tới, mầy phải kêu tao tới liền. Thì lúc đó chị Tâm chị kêu ông tới liền. Tới gặp tôi nói chuyện, tôi nói cho ông nghe, tôi nói tới đâu, ông lật Kinh Thánh chứng minh tới đó, đúng như vậy. Tôi nói tôi không có học Kinh Thánh, mà tôi nói câu nào thì ông lật đúng cái trang đó. Rồi ông hỏi tại sao tôi mùa đông mà tôi ngồi bên ông, tôi thấy mồ hôi ra ướt áo ?
Tôi nói : Tại vì ông ăn thịt quá nhiều. Trược khí của trong người ông nhiều. Tôi mới cho ông cuốn Thượng Đế Giảng Chơn Lý đi về đọc đó mà tu. Từ đó về sau ông không có đến nữa.

119. Hỏi: *Như vậy là những người mới bắt đầu hành thiền không ra mồ hôi là chưa đúng mức hay sao?*
Đáp: Vì trong mình trược thì nó phải ra. Còn nó không có trược là không có ra.

120. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển không có ra mồ hôi mà cảm thấy nóng, cái đó tốt hay xấu thưa Thầy?*
Đáp: Thấy ấm trong người thì được, nóng là không được.

121. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển ra mồ hôi có nên lau hay không?*
Đáp: Nên lau chớ, không sao đâu. Lau rồi làm tiếp. Hạng nhất là ở Việt Nam làm Pháp Luân Thường Chuyển là phải ra mồ hôi rất nhiều. Phải để cái khăn lông đó mà lau, lau rồi làm tiếp, cho nó giải ra hết, sáng nhẹ nhàng lắm.

122. Hỏi: *Những người hôi nách làm Pháp Luân Thường Chuyển có hết hay không?*
Đáp: Có thể hết được vì Pháp Luân Thường Chuyển là chuyển tới bộ ruột. Bộ ruột dơ mới hôi nách. Thì mỗi buổi sáng những người đó làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi đi cầu thấy những cái vành trắng nó bao vây cái phân, là trong người nó dơ, trong cái bộ ruột nó dơ. Mà tới bây giờ là thanh lọc là sẽ bớt hôi nách.

123. Hỏi: *Ra mồ hôi có phải là giải trược điển ở lỗ chân lông hay không?*
Đáp: Đúng vậy. Giải trược từ lỗ chận lông, từ hơi thở.

124. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển mà mê đi, trạng thái đó tốt hay xấu?*
Đáp: Pháp Luân Thường Chuyển nhắm mắt mà mê đi thấy ánh sáng sung sướng nhẹ nhàng, cái đó rất tốt. Cái đó là đường hướng đi lên.

225. Hỏi: *Khi làm Pháp Luân Thường Chuyển hít vào phía sau lưng ở gần thận có tiếng kêu cốc, đó là trạng thái gì?*
Đáp: Đó là trạng thái đó rất tốt, sẽ lập lại khớp xương sống, sau này không có bị đau lưng, ngồi lúc nào cũng thẳng, thẳng lưng. Nghe cụp cụp đó tốt lắm, thì nó sẽ bớt dục nữa. Con người, thanh niên mà bị dục làm mà nghe cụp cụp là nó bớt dục, thì đốc mạch nó sẽ thông.

226. Hỏi: *Trong ngày có nên làm thêm Pháp Luân Thường Chuyển hay không ? Bao nhiêu lần trong ngày thưa Thầy?*
Đáp: Ở trong ngày thì chúng ta làm lúc sau khi ăn hai tiếng đồng hồ có thể làm được. Lúc rảnh rỗi ngồi đâu cũng có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển được, nhưng mà giờ Tí thông khai. Chúng ta mượn cái trớn của Trời Đất tiến hóa nó nhanh hơn, tốt hơn, lựa giờ Tí thì tốt. Còn ban ngày nhớ tập để cho nó quen, để cho nó có một thói quen tốt, thì sau này cái ý nó chuyển tốt, cái đầu dễ sáng hơn.

227. Hỏi: *Trong các băng giảng của Đức Thầy, Thầy thường khuyên chúng con nên làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều lần, chúng con xin Thầy giảng thêm cho hiểu rõ : Nhiều lần có nghĩa là hít thở từ 6 đến 12 lần hay là hít thở không cần số lượng?*
Đáp: Sáu lần mà làm đúng nó cũng đã toát mồ hôi, rồi thì có dịp khác chúng ta làm nữa, nhiều lần như vậy. Phải chú ý làm nhiều lần như vậy là tốt, không có sao hết. Trong ngày buổi sớm mai chúng ta cũng có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển được, chiều trong office() rảnh rỗi chúng ta cũng có thể làm Pháp Luân Thường Chuyển được. Nhớ luôn luôn cái đó nó mới mở.

228. Hỏi: *Từ ba giờ chiều đến chín giờ tối, trong khoảng đó có sử dụng được Pháp Luân Thường Chuyển hay không?*
Đáp: Pháp Luân Thường Chuyển trong giờ đó, mình không phải là giờ thiền, mình có thể nằm làm Pháp Luân Chiếu Minh tốt hơn, hỗ trợ cho bộ ruột và giải tỏa phong thấp trong người.

229. Hỏi: *Muốn làm Pháp Luân Thường Chuyển cho đúng đòi hỏi nơi hành giả những tiêu chuẩn gì?*
Đáp: Muốn làm Pháp Luân Thường Chuyển cho đúng phải ngồi ngay, ngay ngắn, thẳng lưng hít từ lỗ mũi đưa vô nhè nhẹ, đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, đó là tiêu chuẩn dẫn tiến để mở luồng điển ở bên trong cơ tạng phát sáng ở tương lai.

230. Hỏi: *Thưa Thầy hít thở khó thì phải làm sao?*
Đáp: Hít thở khó là nhiều người bị đau lỗ mũi, bị bịnh cái đó phải trị. Cái đó phải nhờ thuốc men uống để nó trị hết cái bịnh nghẹt mũi là hít được chớ có gì đâu. Nhiều người nghẹt mũi

là lý do từ cái ruột dơ cũng tạo nghẹt mũi mà không hay. Cho nên nhiều người con mắt không có thấy rõ mà súc ruột một thời gian rồi nó thấy rất rõ và lỗ mũi nghẹt cũng bớt nghẹt luôn.

231. Hỏi: *Thế nào là hít thở bằng ánh sáng?*
Đáp: Hít thở bằng ánh sáng là luyện bằng ý, lúc đó là ánh sáng. Cái ý mình vừa nhắm mắt nói : Đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu thì mình thấy ánh sáng nó chạy từ lỗ mũi lên tới chỗ nào mình thấy cái đường chạy, đường điển nó chạy rõ ràng trong lúc nhắm mắt mình thấy vậy đó, bằng ý nó mới chạy. Ban đầu tập phải dùng hơi mà tập quen là dùng ý chuyển là nó chạy rồi.

232. Hỏi: *Tại sao tu đã lâu mà sau khi thở Pháp Luân Thường Chuyển đầu vẫn còn lắc, mình vẫn còn rung chuyển có phải tại vì điển ngũ tạng vẫn còn bị nghẹt không?*
Đáp: Chưa đủ lực lượng phải tiếp tục làm nữa đi. Cương quyết đi, đã thấy nó lắc là mình đã đi tới được rồi. Đi tới nữa đi. Đi tới nữa là dứt khoát nó sẽ ổn định. Tới lúc đó, muốn lắc nó cũng không lắc được.

Những người tu về Vô Vi, tôi là người lắc nhiều nhất. Hồi trước, tôi ở trên gác mà lắc tới cả cái gác cũng rung luôn. Tôi sợ tôi điên mà tôi nói mình tin theo Phật, mà ông Tư nói Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai thì mình cứ chết bỏ chớ sợ gì. Bây giờ tiền không có mà vợ thì chửi, đâu có ai thương đâu. Gia đình không có ai thương hết. Cứ việc làm tới. Ngồi trên chiếu manh đó cứ việc làm tới. Làm thét rồi bây giờ tôi muốn lắc cũng không được nữa. Hồi xưa nó lắc dữ lắm, nó mà trụ rồi nó lắc dữ lắm. Bắt đầu trụ rồi, phát sáng ra thấy cảnh vật tươi tốt rồi là muốn lắc chút cũng không được. Ngồi đâu ngay ngắn đó.

233. Hỏi: *Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai là sao?*
Đáp: Pháp Luân Thường Chuyển là chúng ta đem cái nguyên khí của Trời Đất và chúng ta ăn những gì? Hoa quả thịt thà cũng là nguyên khí của Trời Đất hình thành. Lấy nguyên khí giải nguyên khí mới tiến hóa tới vô cùng, hiệp khí cùng Trời Đất thì huệ tâm mới khai. Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển phải làm một hơi đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, toát mồ hôi. Đừng sợ chết, đừng sợ tức hơi, đừng sợ nghẹn hơi. Như ở Việt Nam họ sợ nghẹn hơi khi họ thở, sau họ nghe lời tôi họ thở bừng, bực cái hết à. Hết tức ngực, hết nghẹn hơi rồi, thì họ thấy cái đầu họ sáng và họ thấy con người họ nhẹ nhàng, sung sướng, bệnh tật tiêu tan hết.

234. Hỏi: *Về Pháp Luân Thường Chuyển có phải bắt buộc thời gian của hơi thở ra bằng hơi thở vô không? Con cố tập hít vô cho đến tung lên bộ đầu nhưng hơi thở ra rất ngắn, vậy có đúng không? Hiện nay khi thở Pháp Luân Thường Chuyển con nên để tay trên đùi hay bắt ấn Tam Muội?*
Đáp: Người mới tập nên để tay trên đùi, kẹp hông lại vì ai cũng có con ma lười biếng, ngồi một chập nó khòm cái lưng, mình kẹp là mình kiểm soát cái lưng không có khòm.

Khi hơi thở là hít vô bao nhiêu phải thở ra bấy nhiêu; nó mới là mạnh. Hít vô nhiều mà thở ra có chút xíu là nó yếu. Cho nên ta hít vô nhè nhẹ và thở ra nhè nhẹ con người nó mới mạnh.

235. Hỏi: *Tại sao khi làm Pháp Luân Thường Chuyển, nếu hơi thở ngắn, không dài xuống tới bụng, và bị đứt quãng hoặc không tung lên bộ đầu được là tại sao?*
Đáp: Đó là làm chưa đúng, hít hơi vô bụng không được. Phải làm Pháp Luân Chiếu Minh trước. Tập nằm hít, rồi mới ngồi làm Pháp Luân Thường Chuyển; còn không tập được nằm hít, ngồi làm Pháp Luân Thường Chuyển vô ích thôi.

236. Hỏi: *Những người mới tu, khi ra lệnh "Đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu" nhưng chưa làm được như vậy. Có cách nào để thở cho đúng không?*
Đáp: Muốn có trật tự thì phải tập ra lệnh niệm Phật đều đặn để cho đại trí phát triển thì mới điều khiển được lục căn lục trần trong xác người mới tu. Con ma lười biếng trấn nơi những huyệt đó. Nếu chúng ta không thường niệm Phật để xây dựng cho vạn linh tiến hóa thì rất khó điều khiển ở bên trong.

237. Hỏi: *Thiền Định là gì?*
Đáp: Thiền là ngồi chỉnh đốn, làm Pháp Luân Thường Chuyển, Soi Hồn đâu đó nó có trật tự kêu bằng thiền. Định là xuất đi lên mới kêu bằng định. Luồng điển rút lên bộ đầu và trì tâm thanh tịnh niệm Phật nó xuất, nó đi luôn mới kêu bằng định. Định là nó tiến tới một cái giới thanh nhẹ hơn cái giới của thể xác.

Thiền là cho phẳng lặng tất cả mọi sự việc và sự thanh hướng về thanh, trược lắng về trược. Thanh là chấn động lực của bộ đầu, phải thả lỏng cho nó phóng lên tới vô cùng tận và trược tự nó phải lắng trong. Trong khi Thiền Định, ngứa mình chỉ nên niệm Phật, tê chân cũng chỉ niệm Phật. Ngồi Thiền Định càng lâu càng tốt, trong lúc ngồi, những vị bộ đầu rút nhẹ có thể ngủ ngồi. Bộ đầu càng rút nhẹ chừng nào thì ta càng dễ đi vào giấc ngủ mê chừng đó, trong mê có tỉnh. Ngồi đây nhưng ai nói gì cũng nghe, cái đàng trước mắt chúng ta, ngay trung tâm chân mày, cái gì chúng ta cũng thấy. Nhưng cảnh bên trên chúng ta thấy rõ rệt. Ngồi đúng thì mặt mày thấy vui tươi, ngồi không đúng thì mặt mày thấy buồn bực.

238. Hỏi: *Tại sao phải Thiền Định?*
Đáp: *Thiền Định* là lúc luồng điển của ta làm Pháp Luân Thường Chuyển nó thông nhâm đốc mạch rồi, nó chỉ có một hướng đi lên hiệp khí cùng Trời Đất. Lúc đó chúng ta mới *Thiền Định*, nó hòa hợp là một. Bên trên chỉ có rút chúng ta đi lên thôi. Nhập định quên tất cả những thế sự, đi theo ánh sáng vô cùng tận mà tiến hóa.

239. Hỏi: *Sau khi Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển xong rồi, trước khi Thiền Định tại sao phải ra lệnh xuất hồn lên đảnh lễ Phật để học đạo. Xin Thầy giải thích cho con được rõ?*
Đáp: Khi mà làm Pháp Luân Thường Chuyển là đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu hiệp khí cùng Trời Đất thì phải có một hướng đi thanh nhẹ. Con xin xuất hồn đảnh lễ Phật. Phật là sự thanh nhẹ vô cùng, chúng ta phải tiến tới sự thanh nhẹ vô cùng, không nên nhầm lẫn những hình ảnh nữa. Tu theo Phật là vô hình, vô tướng và đi tới vô cùng nó mới đúng.

240. Hỏi: *Tại sao ngồi thiền lưng phải thẳng?*
Đáp: Cái lưng chúng ta phải thẳng bởi vì xương sống chúng ta là cái vũ trụ. Liên hệ với Càn Khôn Vũ Trụ mà nếu chúng ta không thẳng cứ ngồi khòm khòm, khòm khòm vậy không có tu được, không có xuất phát, luồng điển không có xuất phát rõ rệt, phải thẳng lưng.

Tiểu Vũ Trụ là cái lưng chúng ta ngồi thẳng thì thủy điển tương giao, thận thủy nó phát nó đi lên trên khối óc làm cho khối óc êm ả. Sau giờ thiền chúng ta có giấc ngủ ngon, khỏe mạnh và thanh tịnh.

241. Hỏi: *Ngồi thiền trên ghế hai chân phải làm sao?*
Đáp: Ngồi thiền trên ghế là hai chân phải hợp lại, bởi vì luồng điển âm dương luôn luôn phải cho nó hợp nhất mới giải tiến được, mà phân tán không có giải tiến được. Tay chúng ta phải hợp nhất, chân chúng ta cũng phải hợp nhất. Phải thẳng lưng nó mới xuất phát đi lên được.

242. Hỏi: *Ngồi thiền xếp bằng ở trên tapis () tốt hay xấu?*
Đáp: Cách mặt đất là tốt. Sát mặt đất là nhiều khi những người cái luồng điển còn yếu, không có thanh thoát, trên bộ đầu không có thanh thoát xuất phát mà cứ ra gốc cây ngồi là bị rút. Một ngày nào đó bị khối trược nó rút, nhập xác nói bậy bạ, nghĩ bậy, nói sai, thích nói thiên cơ, nói đủ chuyện hết nhưng mà chính mình giải quyết không được.

243. Hỏi: *Ngồi thiền kiết già tốt hay xấu?*
Đáp: Tùy theo khả năng của mọi người. Có người ngồi được kiết già mà có người ngồi bán già, người chịu ngồi ghế. **Cần cái xương sống thẳng**. Ngay thẳng xuất phát đi lên là cần thiết thôi. Còn ngồi cách nào, nghĩa là phương tiện nào thoải mái cũng được hết.

244. Hỏi: *Các môn khác có vị trí ngồi nhất định, còn pháp môn Vô Vi không có chủ trương ở tư thế ngồi, tại sao?*
Đáp: Vô Vi có chủ trương đàng hoàng: **Xương sống thẳng đứng thẳng, ngồi đứng thẳng, ngồi ngay thẳng**. Đó là chủ trương của Vô Vi, không có ngồi méo mó được, không có ngủ gà, ngủ gật được. Ngồi thẳng, được mấy phút là mấy phút. Còn không là nằm ngủ chớ không có ngồi mà ngủ gà, ngủ gật hoài không được. Rốt cuộc không thấy cái gì đâu.

Tôi nhắc rất nhiều lần mà giữa con người và con người kính trọng tôi chỉ nói qua thôi chớ tôi không có làm khó khăn mọi người mà nhiều người ngồi ngủ gà, ngủ gục, không được nhưng mà tôi cũng không làm mích lòng người ta làm gì. Nhắc hoài ở trong băng, tôi nói cả triệu lần như vậy. Nhưng người nào chịu làm Pháp Luân Thường Chuyển đầy rún, đầy ngực, thông lên bộ đầu rồi, thì khi mà nó mở rồi muốn ngồi méo chút cũng không được, phải ngồi thẳng.

245. Hỏi: *Tại sao phải hành thiền vào giờ Ti (từ 11 giờ tối đến 1 giờ sáng) ?*
Đáp: Giờ Tí là giờ Trời Đất thông khai. Xác chúng ta phối hợp bởi Trời Đất, mình mượn cái giờ thông khai đó mình mới giải được cái phần trược trong nội tâm của chính chúng ta.

Giờ đó đem lại sự thông minh. Không phải chỉ đối với những người thiền mà thôi, mà những người làm chánh trị, làm cách mạng, họ cũng lựa 0 giờ để ngồi suy nghĩ ra nhiều việc hơn. Giờ đó mới chứng minh sự giao cảm của Càn Khôn Vũ Trụ, và đem lại sự thông minh thanh nhẹ cho con người.

246. Hỏi: *Giờ chánh Tí là giờ nào? Có sự khác biệt giữa các quốc gia hay không?*
Đáp: Cứ mười một giờ. Quốc gia nào cũng thể xác mệt là nó phải ngủ, mà khỏe là nó phải thức. Cái giờ nào mà nó ngồi nó thấy thanh nhẹ, cũng như giờ Tí mà chúng ta đã quy định. Chỗ khác mà tới giờ Tí cũng vậy đó, thì chúng ta cứ ngồi giờ đó thôi.

247. Hỏi: *Mới bắt đầu hành thiền họ không làm được giờ Tí, giờ chánh Tí họ có thể làm giờ nào cũng được phải không?*
Đáp: Cho nên có phụ cho họ một cái pháp Chiếu Minh để cho họ Soi Hồn, Chiếu Minh là giúp cho cơ tạng họ yên ổn một phần. Còn nếu mà muốn khối óc mở cho mau là phải Pháp Luân Thường Chuyển. Pháp Luân Thường Chuyển cho đúng, ngồi đúng chánh Tí, khai mở ra thì nó nhanh lắm, dễ thấy ánh sáng hơn.

248. Hỏi: *Giờ nào không hành thiền được cho người mới tu?*
Đáp: Cái giờ nào là giờ âm, tức là giờ trược từ 3 giờ chiều trở đi. Cái giờ âm đó hay bị những thiêng liêng phá phách bởi vì những người mới tu còn yếu ngồi giờ đó không được.

Người mà tu lâu mạnh rồi ngồi giờ đó không có sao hết, chỉ độ người ta thôi. Còn người yếu thì bị áp đảo bị vì trược hút trược. Mà nếu chúng ta thanh, chúng ta sáng, chúng ta ngồi đâu chúng ta cũng chiếu cho người ta được. Bởi vì chúng ta còn trược phải nên tránh cái giờ đó thì nó không có áp đảo cái xác chúng ta hôn mê được. Giờ đó chúng ta không ngồi. Giờ đó chúng ta có thể làm Pháp Luân Chiếu Minh, Soi Hồn một chút rồi cho cái thể xác an nghỉ. Rồi đến giờ chánh Tí chúng ta làm.

249. Hỏi: *Nhiều người mới tu sợ hành thiền nửa đêm thì mất giấc ngủ và hại sức khỏe có đúng không?*

Đáp: Không phải, cái đó là ham ngủ, cái đó là tập quán mà thôi. Còn đây chúng ta lập lại cái trật tự, cái giờ của chúng ta. Giờ Tí là giờ Trời Đất thông khai, chúng ta theo cái chấn động của vũ trụ mà sống thì không phải ngủ nhiều giờ, con người khỏe mạnh không phải ngủ nhiều giờ. Ngủ ít giờ mà làm việc rất nhiều không mệt nhọc mới là đúng.

250. Hỏi: *Khi ngồi thiền có nên nghe băng giảng Vô Vi hay không?*

Đáp: Đối với những người nghe băng giảng là người mới tu, bận rộn làm ăn, không nghe được nhiều triết lý để dẫn dắt cho chúng ta khai tâm mở trí. Cho nên những người đó bận rộn về phải nghe băng; nghe băng cho nhiều, nhiều khi nghe một tiếng, hai tiếng mà bắt được một hai câu, thấy sự sai của chính mình mà ăn năn, sám hối, tự tu, tự tiến.

Luồng điển của người truyền pháp nâng niu và xây dựng tâm thức của chúng ta tiến hóa. Cho nên những người ban đầu mới tu nghe băng thấy nó êm ả trong người lắm, chỉ phụ giúp giai đoạn đó. Sau này tự đi được rồi đâu cần phải nghe băng. Nếu nghe băng hoài làm sao đi nghe ông Tiên ông nói chuyện gì, ông Phật ông nói chuyện gì. Mình phải tự túc phát triển đi lên thì lúc đó mình có sức mạnh, thanh nhẹ mình mới nhận được những gì bên ngoài liên hệ với mình. Ăn năn, sám hối và dễ tu hơn.

251. Hỏi: *Làm sao để giữ cái ý cho nó khỏi chạy trong lúc ngồi thiền để cái tâm nó yên tịnh?*

Đáp: Cứ niệm Phật liên tục, nhớ Nam Mô A Di Đà Phật là khai mở huyền bí của nội tâm; chúng ta niệm chưa đủ lực lượng thì nó không có phát triển. Nhiều người niệm có một chút nói sao tôi niệm hoài không thấy. Niệm hoài. Niệm có một chút thôi mà nói niệm hoài. Người ta từ năm này tới tháng kia nó mới khai tâm mở trí, nó mở cái huyền bí của nội tâm. Chớ nhiều người cứ niệm Phật, nhiều người không có thiền, họ niệm Phật không mà cái tâm họ hiền lành, họ làm thơ, làm thi cũng được. Vì luồng điển họ lập lại trật tự, quân bình của nội tâm. Lúc đó họ cảm thức đời đạo rõ rệt hơn, lúc đó dễ tu hơn.

252. Hỏi: *Tại sao khi niệm Phật nhưng mà cái ý vẫn không giữ được?*

Đáp: Chính bản thân niệm chưa đúng lực lượng. Niệm đúng lực lượng là không còn ý nữa, phải giải và Soi Hồn đúng và niệm Phật đúng là nó chỉ giải thôi chớ nó không có lưu được.

253. Hỏi: *Khoảng 4 giờ sáng thì hay nằm chiêm bao xuất vía, có nên thiền vào giờ đó để xuất vía có phải không?*

Đáp: Không phải vậy. Nằm chiêm bao là không đúng. Vô Vi không có chấp nhận cái chiêm bao. Ngồi thiền trật tự xuất phát ra phát sáng thấy rõ ràng mới là được. Còn chiêm bao là không có chấp nhận. Chiêm bao là phải kiểm điểm ăn uống, hành động hằng ngày chúng ta sai trái

cách nào, làm cho thần kinh bất ổn nó mới phát ra chiêm bao. Cái đó lâu ngày nó tạo ra bịnh. Chúng ta hành thiền đứng đắn, phải áp dụng đúng giờ, đúng giấc, khai triển luồng điển trong tâm thức của chúng ta. Người tu Vô Vi là văn minh kịp thời khai triển luồng điển trong tâm thức của chính mình hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ. Cho nên ngày hôm nay là có Vô Vi Led.

Vô Vi là không không. LED là Life Energy Development là cuộc sống, luồng điển cuộc sống của chúng ta khai triển ra.

Vô Vi là điển không hà. Ý thức là luồng điển rồi các bạn không có khổ nữa, sẽ vui và thấy chúng ta có Trời, có Đất, có Đạo trong nội tâm. Càng hành càng sung sướng, càng khỏe mạnh, càng thấy cái kho tàng quý giá của Đấng Toàn Năng đã ban cho chúng ta và chúng ta hành để tận hưởng mà thôi.

254. Hỏi: *Khi thiền lâu bị tê mỏi cả, xả thiền rồi ngồi tiếp, cần phải nguyện, Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển hay không?*
Đáp: Nếu mà vô nó nhập định được thì cứ ngồi thiền luôn. Còn không thì ta làm đúng ba pháp vậy nó cũng khôi phục tốt, cũng nhẹ được.

255. Hỏi: *Người không có chân hay bị què làm sao ngồi thiền?*
Đáp: Có thể ngồi trên nghế. Thiền là do cái óc, do cái trí ý mình muốn thiền, muốn tiến hóa tới đâu và phải xây dựng đúng theo cái đường hướng phát triển khối óc cơ tạng hợp nhất nguyên khí cùng Trời Đất thì mới tiến tới chỗ tốt đẹp ở tương lai.

256. Hỏi: *Trong khi Thiền Định thì phải dỗ ngủ bằng cách nào?*
Đáp: Trong khi Thiền Định mà lúc nhập định rồi, chúng ta ngồi ngay ngắn, cũng như một giấc ngủ rồi vừa rút lên trung tim bộ đầu đi thẳng lên thì chúng ta kể như ngủ.. khỏe mạnh, xuất phát đi lên, êm ả như vậy, không có dấy động nữa.

Cứ việc dỗ ngủ nơi đó, ngồi để nhắm mắt, ý mình dỗ ngủ, nói dỗ ngủ chút chứ không phải dỗ ngủ hoài. Nói một chút nó nhẹ là nó hợp liền. Hợp liền là nó nhẹ và nó thấy nó đi đây, đi đó rõ ràng. Nhiều người thấy được cũng lấy viết, viết liền những cái gì mà tôi đã thấy và tôi đã nhớ. Mà nhớ, nhớ mãi, viết, viết ra. sau này mình tu tới lúc mình có bỏ xác đi nữa cũng để lại cho người khác người ta đọc, người ta thấy cái pháp này hành đi đến đâu và kết quả thế nào. Đó là sự đóng góp của hành giả Vô Vi

257. Hỏi: *Còn nếu không dỗ ngủ được thì phải làm sao?*
Đáp: Không dỗ ngủ được thì mình phải kiểm điểm lại, trong ngày mình có cái gì động không ? Từ ăn uống tới hành động có động không thì nó mới không có êm ả được. Động nó ngồi vừa nhắm mắt là nó nhớ chuyện đâu không đâu vào đâu làm sao tịnh được. Nó hiệp khí cùng Trời Đất nó mới xuất nhẹ đi lên, ngồi 3 tiếng như 15 phút, nó nhẹ như vậy.

258. Hỏi: *Trong khi Thiền Định, còn nhiều tư tưởng phức tạp trong đầu thì có nên niệm Phật hay không?*
Đáp: Niệm Phật rất cần thiết. Tư tưởng, Soi Hồn đúng thì nó phải giải ra, khi mà Thiền Định có những gì mà nó tới phức tạp với đầu óc suy tư, mình phải niệm Phật để cho nó dứt khoát khai mở trược khí, trở về không thanh nhẹ thì mới dễ nhập định được, cần niệm Phật lắm.

259. Hỏi: *Thế nào là thả lỏng bộ đầu?*
Đáp: Bộ đầu thả lỏng là cái luồng điển xuất phát đi lên. Chúng ta phải thả nhẹ, hướng về hướng đó mà đi tức là thả lỏng.

260. Hỏi: *Có nên bắt ấn tam muội hay không trong lúc Thiền Định?*
Đáp: Nên bắt Ấn Tam Muội âm dương tương hợp nó hòa khí mà đường lối bên trên bộ đầu xuất phát đi lên mới dẫn tiến kịp thời được. Lục Căn Lục Trần mới tháp tùng phần hồn đi lên được.

261. Hỏi: *Trong lúc Thiền Định có nên nhìn thẳng giữa trung tâm chân mày hay không?*
Đáp: Luôn luôn phải nhìn thẳng giữa trung tâm chân mày. Đó là điểm chánh. Từ đó xuất phát ra, lần lần khai triển lên trung tim trán và mỏ ác rồi tới trung tim bộ đầu là đường lối phát triển về điển giới tâm linh.

262. Hỏi: *Những bạn đạo mới, sau 6 tháng thực hành, khi Thiền Định không được lâu, bị nhiều tư tưởng chi phối, thì phải làm sao cho được ngồi thiền lâu?*
Đáp: Những người muốn thiền lâu ban ngày phải nhớ niệm Phật và nhớ một vị Phật là thanh nhẹ, dứt khoát tình đời, niệm Phật để giải, lập lại sự quân bình nội khoa tâm lý mà nhập định là nó mới yên.

263. Hỏi: *Khi Thiền Định không được lâu, bị nhiều tư tưởng chi phối có thể trở lại Pháp Luân Thường Chuyển hay không?*
Đáp: Đúng, phải trở lại làm cho nó đúng Pháp Luân Thường Chuyển là phải nhớ hạ lịnh đầy rún, đầy ngực, tung lên bộ đầu, sau này nó từ từ ngộp mà đi tới thông thì cái lưng lúc nào cũng thẳng, ngồi thẳng lưng, khi nó thông rồi là chỉ thẳng lưng, muốn méo mó một chút không được. Hình của vị Phật ngồi thế nào mình ngồi như vậy.

264. Hỏi: *Trong khi Thiền Định thế nào là trạng thái nửa mê, nửa tỉnh? Xin Thầy giải thích cho chúng con được rõ điều này. Làm sao phân biệt được trong lúc Thiền Định bị buồn ngủ, ngủ gà, ngủ gật và trạng thái được mê đi?*

Đáp: Chưa thông, Pháp Luân Thường Chuyển chưa thông suốt thì lúc thiền ngủ gà, ngủ gật. Nếu mà thông, nguyên khí thông được rồi là trong mê có tỉnh, mình thấy mê, thấy xuất đi đâu, đi đâu nhưng mà ở dưới thế gian này ai có nói gì mình cũng nghe, mà mình còn nhớ cái chuyện mình đương đi, giao hảo ở bên trên và đương phát triển, đương học hỏi.

265. Hỏi: *Trong khi Thiền Định làm sao biết được thế nào là trạng thái nhập định?*
Đáp: Nhập định như tôi nói, bộ đầu nó rút một cách thanh nhẹ và tỏa sáng ra, kêu bằng nhập định, không còn nhớ chuyện thế gian nữa.

266. Hỏi: *Xin Đức Thầy cho chúng con được biết thời gian Thiền Định cần phải bao nhiêu lâu mới có kết quả tốt đẹp?*
Đáp: Do sự cố gắng và nghiệp lực của mọi người từ nhiều kiếp. Mỗi người ở thế gian ai cũng có mang nhiều nghiệp từ nhiều kiếp đến đây và phải cần tu giải liên tục có người mau, có người sáu, bảy tháng.

Như tôi hồi đó mới tu, tôi bảy tháng là tôi đã thấy nhiều chuyện rồi, đã hiểu nhiều chuyện rồi, tiếp xúc được nhiều chuyện rồi mà có nhiều người sáu, bảy tháng không được. Bởi vì họ không có dứt khoát, họ không bị sỉ nhục, họ không bị gia đình hất hủi. Như tôi, tôi bị gia đình hất hủi, sỉ nhục, coi tôi không ra gì hết. Nhưng tôi không tủi thân đường đi của tôi, cứ mến tưởng Đức Thích Ca và Đức Thích Ca đã buông bỏ tất cả mới khai sáng được đạo mầu cho quần sanh vậy ta đi theo đường lối của Thích Ca thì phải dứt khoát và phải quý thương những người gia đình vì yêu thương muốn giúp đỡ mình, cho nên họ mới khi dễ, họ kích bác và để cho mình bỏ cái pháp nhưng mà sự kiên trì mình cứ tu đi, cũng trong gốc tình thương mà ra. Cho nên cảm ơn hơn là giận hờn người ta. Dù cho nói nặng hay là hiếp đáp, mình cũng nhịn nhục thì mới thăng hoa.

Khi mà đạt được rồi mới thấy Tiên, Phật xưa nay đều là nhịn nhục mới thành đạo. Thiếu nhịn nhục không bao giờ thành đạo. Nhịn là phải nhục mà tôi có cơ hội nhịn và được nhục nữa, tôi mới tiến hóa, khai tâm, mở trí. Tôi thấy xung quanh tôi là những người ân nhân đã giúp cho tôi tiến hóa rất tốt. Cho nên tôi nói cái câu :"Hoàn cảnh là ân sư". Hoàn cảnh đã dìu tiến tôi được tiến hóa tới ngày hôm nay cũng nhờ hoàn cảnh khắc khe, tôi vượt khỏi được, tôi mới học được đạo, khai triển nội tâm của chính tôi.

267. Hỏi: *Thưa Thầy như vậy cái thời gian ngồi thiền cần phải bao nhiêu lâu?*
Đáp: Nó tùy theo cái duyên nghiệp của mỗi người. Giải được, dứt khoát được thì nó nhanh. Tu phải dứt khoát chủ kiến của mình, đừng cho là tôi như vậy là tôi đúng, tôi hay hơn người khác, không được. Phải dứt khoát cái chủ kiến của chính mình thì mình mới thoát khỏi sức hút của hồng trần. Nếu mà không dứt khoát chủ kiến thì khó thành đạo lắm. Cho nên cái thời gian

tu có nhiều người tu ba chục năm, bốn chục năm, tới chết cũng không thấy cái gì. Vì nghiệp lực quá nặng và không dứt khoát, nó cứ dây dưa lôi cuốn mãi mãi như vậy thành ra khó tiến.

Cho nên tu phải có cái tinh thần dứt khoát, dũng mãnh như vậy. Khi mà nhập định được rồi phải dứt khoát bỏ đời qua đạo tiến tới vô cùng mới khám phá được cái siêu thức quốc ở Bên Trên tốt đẹp vô cùng.

268. Hỏi: *Trong lúc Thiền Định nếu có thấy hình ảnh hoặc màu sắc thì có nên theo dõi những hiện tượng đó hay không?*

Đáp: Chúng ta tu vô hình, vô tướng, chỉ lo niệm Phật, hướng về đường đi thanh nhẹ thì nó trở về với tự nhiên và hồn nhiên. Thì tự nhiên mình sẽ thấy những tự nhiên và hồn nhiên, chớ không phải cần phải tìm cái hình ảnh để làm gì.

Tự nhiên và hồn nhiên nó đến với mình rõ ràng. Cảnh là mình, mình là cảnh thì mình có cơ hội hòa tan với các giới và tu tiến. Đừng còn ham mê những cảnh đẹp mà chậm trễ phần hồn tiến hóa không được. Chúng ta đi trong một chiếc tàu như thế này, nói ba giờ lên tàu là ba giờ lên tàu, mà 3 giờ rưỡi lên tàu là trễ, tàu nó chạy mất, phải ráng chịu. Tu này nó còn nhanh hơn. Trong một giây, trong một khắc chút xíu trễ là không đi được.

Cho nên chúng ta phải thường xuyên hướng thượng thực hành, có dịp là cứ đi liền không sao hết. Nhiều khi Chư Tiên hợp với luồng điển của chính mình họ cũng tới nhắc, đi là mình phải đi, không có nên bỏ. Cơ hội ngàn vàng không bỏ được. Phải đi mới thấy rõ sự huyền diệu của Đấng Toàn Năng đã và đang làm những gì cho chúng sanh hiện tại, quý báu vô cùng, phục vụ không bỏ một ai hết.

269. Hỏi: *Xin Thầy cho biết khi nào hành giả biết mình đã tiến tới cơ quy nhất tam giới Thượng, Trung, Hạ trong bản thể?*

Đáp: Khi mà tiến tới cơ quy nhất Thượng Trung Hạ là lúc nhắm mắt hiệp khí cùng Trời Đất xuất phát đi lên không còn thấy thể xác nữa mà chỉ thấy ánh sáng để tiến hóa đi tới mà thôi.

270. Hỏi: *Xin Thầy giảng về nguyên lý vạn linh đồng nhất?*

Đáp: Bộ đầu mà tu rút đi lên thì cơ tạng hợp nhất đi lên, thì vạn linh cũng phải đi lên. Cho nên nhiều người ở trần thấy ngôi sao nó chiếu, nó rớt xuống đàng sau đuôi có một luồng sáng đi theo. Cho nên phần hồn chúng ta mà xuất phát đi lên thì đằng sau lưng của chúng ta cũng có vạn linh đi theo như vậy.

271. Hỏi: *Ý nghĩa của kính Vô Vi là gì?*

Đáp: Kính Vô Vi là biểu trưng cho thanh quang của cả Càn Khôn Vũ Trụ và cũng là biểu trưng cho lòng trung nghĩa.

272. Hỏi: *Xin cho biết sự lợi ích của việc lạy kính Vô Vi?*
Đáp: Chúng ta lạy 50 lần để điều hòa kinh mạch trong bản thể, khi cúi xuống và khi đứng lên, điển năng được dung hòa và ổn định. Pháp này làm cho khỏe mạnh, tim gan tốt. Những người tu Vô Vi có thể tập phương pháp lạy này để tự dẹp bỏ tự ái.

273. Hỏi: *Lạy kiếng Vô Vi vào giờ nào thì tốt nhất?*
Đáp: Tùy, không nên ăn no lạy. Sau khi ăn hai, ba tiếng đồng hồ có thể lạy được. Cái đó cũng như thể thao, mà lạy tưởng nhớ sự thanh cao, thanh nhẹ và trút cái đầu để đem cái luồng trược điển nó ra thì chúng ta mới lưu thanh và thể thao tốt làm cho cái tim ổn định và trí chúng ta luôn luôn hướng về sự thanh nhẹ tu tiến.

Cho nên ta lạy kiếng Vô Vi, khỏe mạnh mới lạy, lạy và ngu dốt, khờ khạo chúng ta không lạy làm gì, lạy để giúp ích được cơ tạng và khối óc của chúng ta chúng ta mới lạy. Vô Vi là nó cơ tạng, lạy cho con tim nó tốt và khối óc chúng ta lại được thanh nhẹ, tâm lẫn thân được bình an chúng ta mới làm.

274. Hỏi: *Kính Vô Vi lỡ bị bể khi dọn nhà thì phải làm sao?*
Đáp: Thì lập cái mới và mình cũng cầu xin và làm y như vậy. Lập cái mới và nuôi dưỡng sự trong lành trong cái kiếng đó. Mỗi ngày mình lạy là gởi cái điển của mình giữ căn nhà đó tốt lành.

275. Hỏi: *Có kính Vô Vi rồi vì hoàn cảnh không nhà, không cửa, hay vì sợ kính bị ô uế, muốn trả về thì phải làm sao?*
Đáp: Thì mình cứ đứng đó nói : "Xin giải cái kiếng này vì không có chỗ tôn kính." Mình cầu xin như nói chuyện với người phàm, đâu có gì đâu. Mà thành tâm nói vậy là có thể dọn được, không có sao hết.

276. Hỏi: *Xin cho biết sự lợi ích của Thể Dục Trợ Luân?*
Đáp: Thể Dục Trợ Luân hỗ trợ cho những bệnh áp huyết cao, dư máu và những bệnh trĩ, khi chúng ta chú ý con trê *(hậu môn)* và rút con trê *(hậu môn)* lên. Khi các bạn bật hai bàn tay lên và đưa tay ra phía sau, thì giúp cái huyệt ở cổ tay hoạt động, làm cho cái đầu ổn định, mấy ngón chân co lại là cũng chạy lên óc. Phải chú ý và co rút con trê lên mỗi khi đưa tay lên phía sau. Một lần làm ít nhất 15 phút thì mồ hôi nó ra đầy mình hết, khỏe vô cùng. Người nào không có đồng hồ có thể đếm 300 cái một lần. Từ từ, không có nôn nóng.

277. Hỏi: *Tại sao phải tập Mật Niệm Bát Chánh?*
Đáp: Mật Niệm Bát Chánh là dành cho người nào có điển, để kiểm điểm luồng điển của mình phát triển đúng đường hay không? Những người tu lâu, niệm tới điểm nào thì điểm đó bật sáng

ĐẠI NHẠC HỘI VĨ ĐẠI MÀ NGƯỜI YÊU NHẠC KHÔNG THỂ BỎ QUA
Đại Nhạc Hội Thiền Ca
VÕ VI 2001
Đồng Hành
Với sự đóng góp của các nghệ sĩ:
Ái Vân, Thanh Tuyền, Bùi Thiện, Sơn Ca, Anh Dũng, Chí Tâm,
CôngThành, Thanh Lan, Mai Lệ Huyền, Đức Thành,
Nguyệt Lan & bé Thành Nam, La Sương Sương,
Thanh Huyền & Linh Tuấn, Tuấn Hùng, Lâm Minh
Và sự cộng tác đặc biệt của nhạc sĩ Hoàng Thi Thi.
các ca sĩ Lưu Bình, Sean Kim & Trịnh Quang Khánh
Đoàn ca vũ nhạc dân tộc HỒNG LẠC, NGÂN TUYỀN & KHÁNH TUYỀN
và đoàn vũ hợp thời trang THE UNITED DANCE
Khai mạc 7 giờ tối, ngày 3 tháng 11 năm 2001
tại Hí Viện HARD ROCK LIVE, Orlando
6050 Universal Blvd., Orlando, Florida 32819 Tel: 407-351-7625
(trong khu Universal Citwalk, next to Universal Studios & Islands of Adventure Theme Park, Free parking after 6 p.m.)
Giá Vé: $25
Hong Kong Videos
1102 E. Colonial Dr., Orlando,FL
Tel: 407-422-2025
Starlight Beauty Supply
1933 E. Colonial Dr., Orlando, FL
Tel: 407-898-4113
Saigon Videos
1212 E. Colonial Dr., Orlando, FL
Tel: 407-228-0387
Vietnam Center, Inc.
1222 E. Colonial Dr. Apt# B, Orlando, FL
Tel: 407-898-5755
Saigon Market
1232 E. Colonial Dr. , Orlando, FL
Tel: 407-898-6809
Tân Tiến Oriental Market
Ming Garden Chines Supper Buffet Rest.
Tan Vinh Videos
Tiến Hưng Thực Phẩm

Tập Nhạc Dũng Hành 2001

Mục Lục

Tập Nhạc Dũng Hành 2001

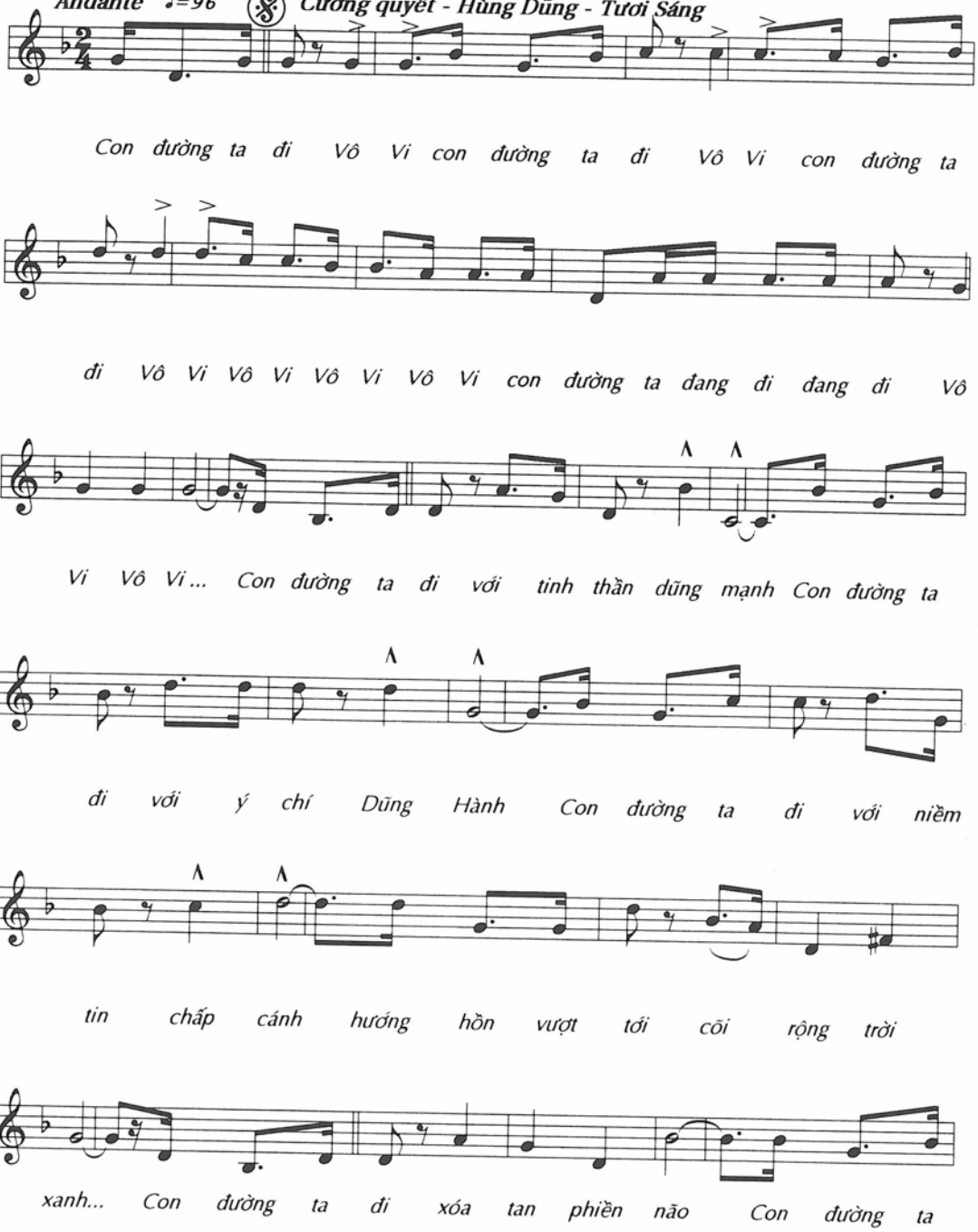
	Tựa	Phổ Nhạc	Trang
1.	Dũng Hành Diệu Pháp Vô Vi	Hoàng Thi Thơ	1
2.	Thân Ta Là Hạt Bụi	Hoàng Thi Thơ	3
3.	Tu Đi Mọi Người!	Hoàng Thi Thơ	5
4.	Chèo Thuyền Qua Sông	Hoàng Thi Thơ	7
5.	Đường Không Đi Không Đến	Hoàng Thi Thơ	9
6.	Tôi Tầm Tôi	Hoàng Thi Thơ	11
7.	Vẫn Thế	Hoàng Thi Thơ	13
8.	Ta Thấy Ta, Ta Phải Thấy Ta	Hoàng Thi Thơ	15
9.	Hùng Khí	Phạm Đức Thành	17
10.	Bài Học Từ Chim Và Cá	Hoàng Thi Thơ	18
11.	Ôi Giời Đời Vui!	Hoàng Thi Thơ	20
12.	Hạnh Phúc Địa Đàng	Hoàng Thi Thơ	22
13.	Tiếng Quê Vọng Mãi Hồn Tôi	Hoàng Thi Thơ	24
14.	Tuổi Trẻ	Phạm Đức Thành	26
15.	Thiên Đàng Ấu Thơ	Hoàng Thi Thơ	27
16.	Mẹ Ơi	Phạm Đức Thành	29
17.	Một Ngày Ta Tu	Hoàng Thi Thơ	30

(Mồng 1, tháng 2, 2001)
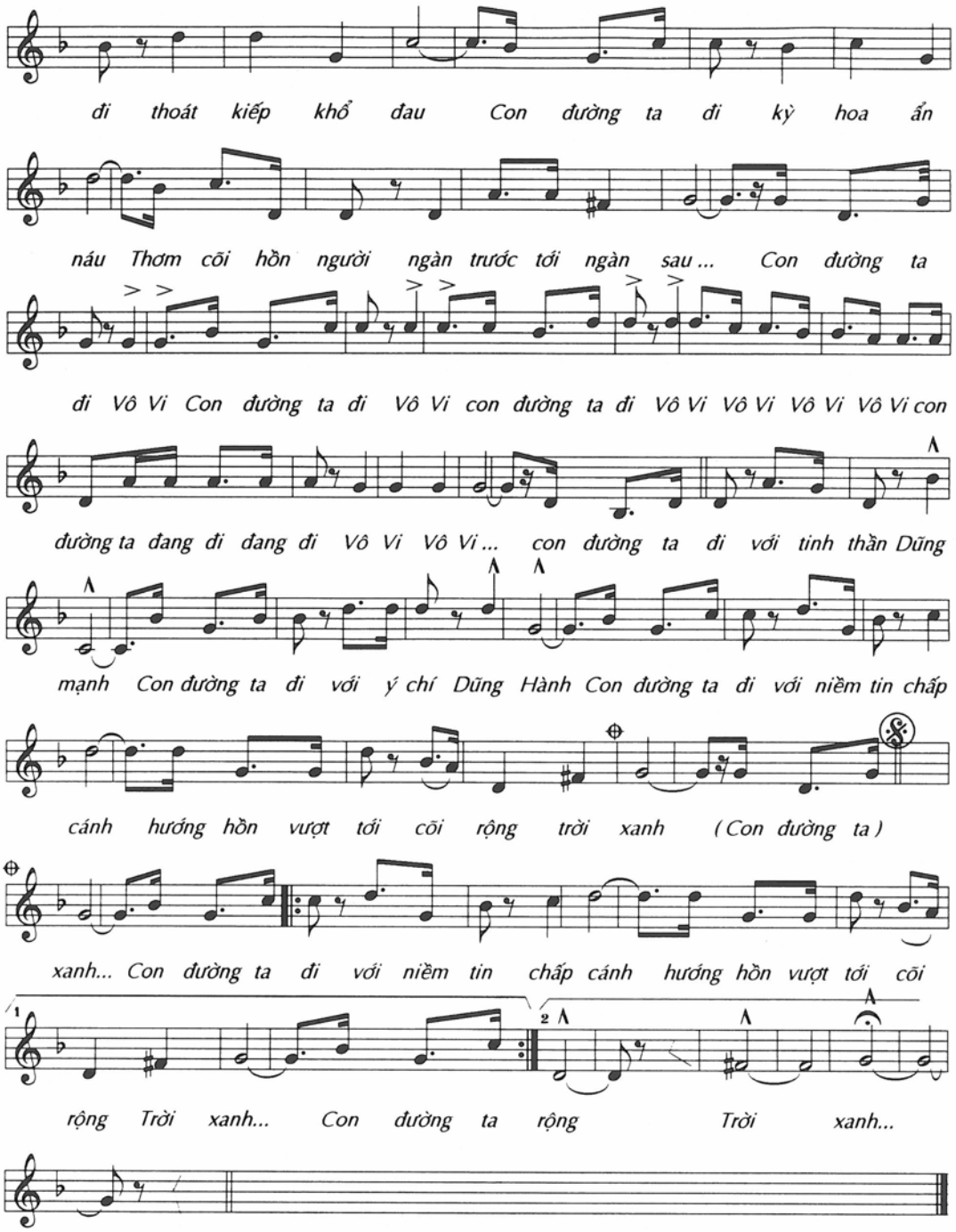
Dũng Hành Diệu Pháp Vô Vi

Ý Đạo, Ý Thơ, Đề Tài: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng — Nhạc và Lời: Hoàng Thi Thơ

Andante ♩=96 Cương quyết - Hùng Dũng - Tươi Sáng

1

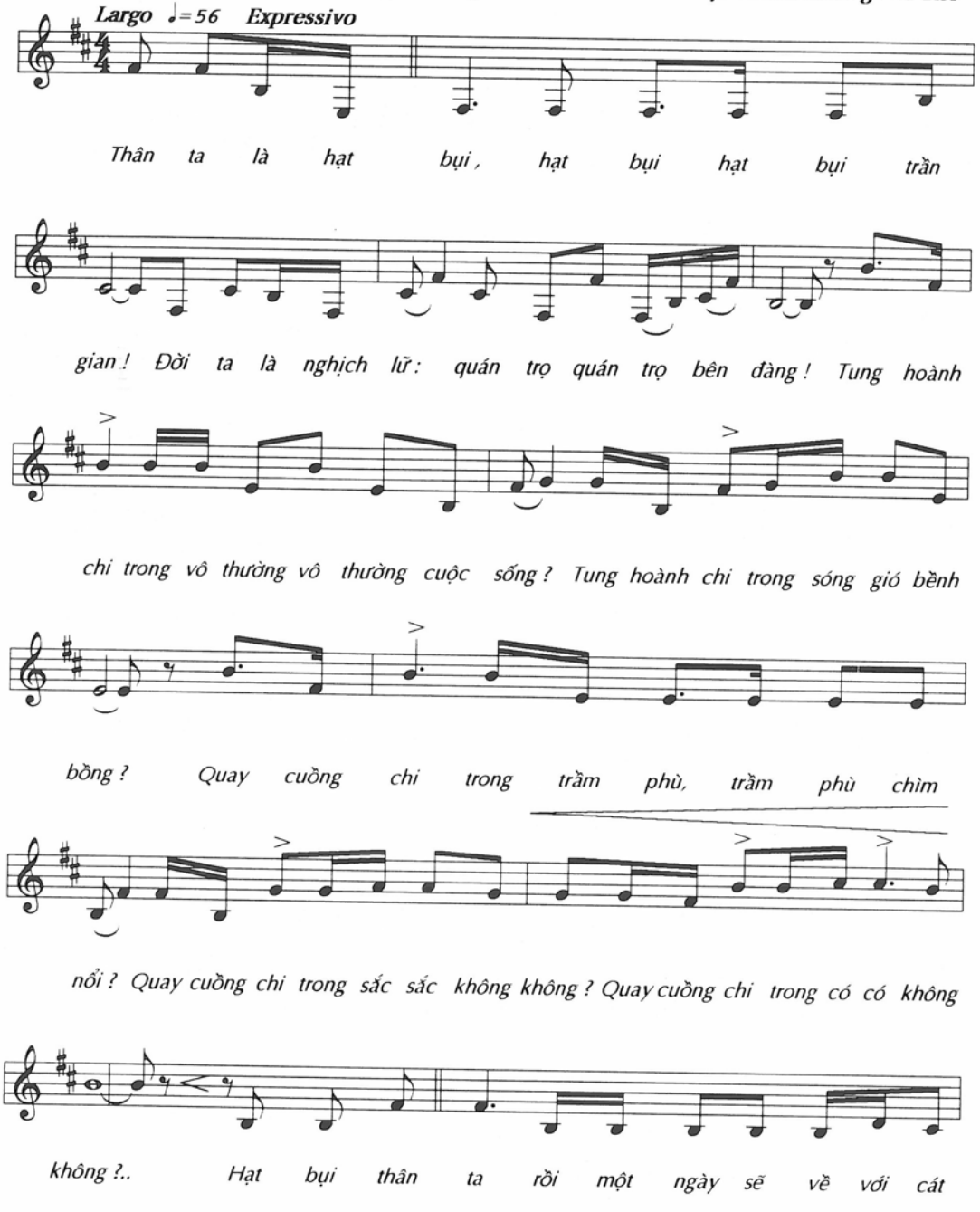

đi thoát kiếp khổ đau Con đường ta đi kỳ hoa ẩn
náu Thơm cõi hồn người ngàn trước tới ngàn sau ... Con đường ta
đi Vô Vi Con đường ta đi Vô Vi con đường ta đi Vô Vi Vô Vi Vô Vi Vô Vi con
đường ta đang đi đang đi Vô Vi Vô Vi ... con đường ta đi với tinh thần Dũng
mạnh Con đường ta đi với ý chí Dũng Hành Con đường ta đi với niềm tin chấp
cánh hướng hồn vượt tới cõi rộng trời xanh (Con đường ta)
xanh... Con đường ta đi với niềm tin chấp cánh hướng hồn vượt tới cõi
1
2
rộng Trời xanh... Con đường ta rộng Trời xanh...

(Tháng 6 ngày 2, 2001)
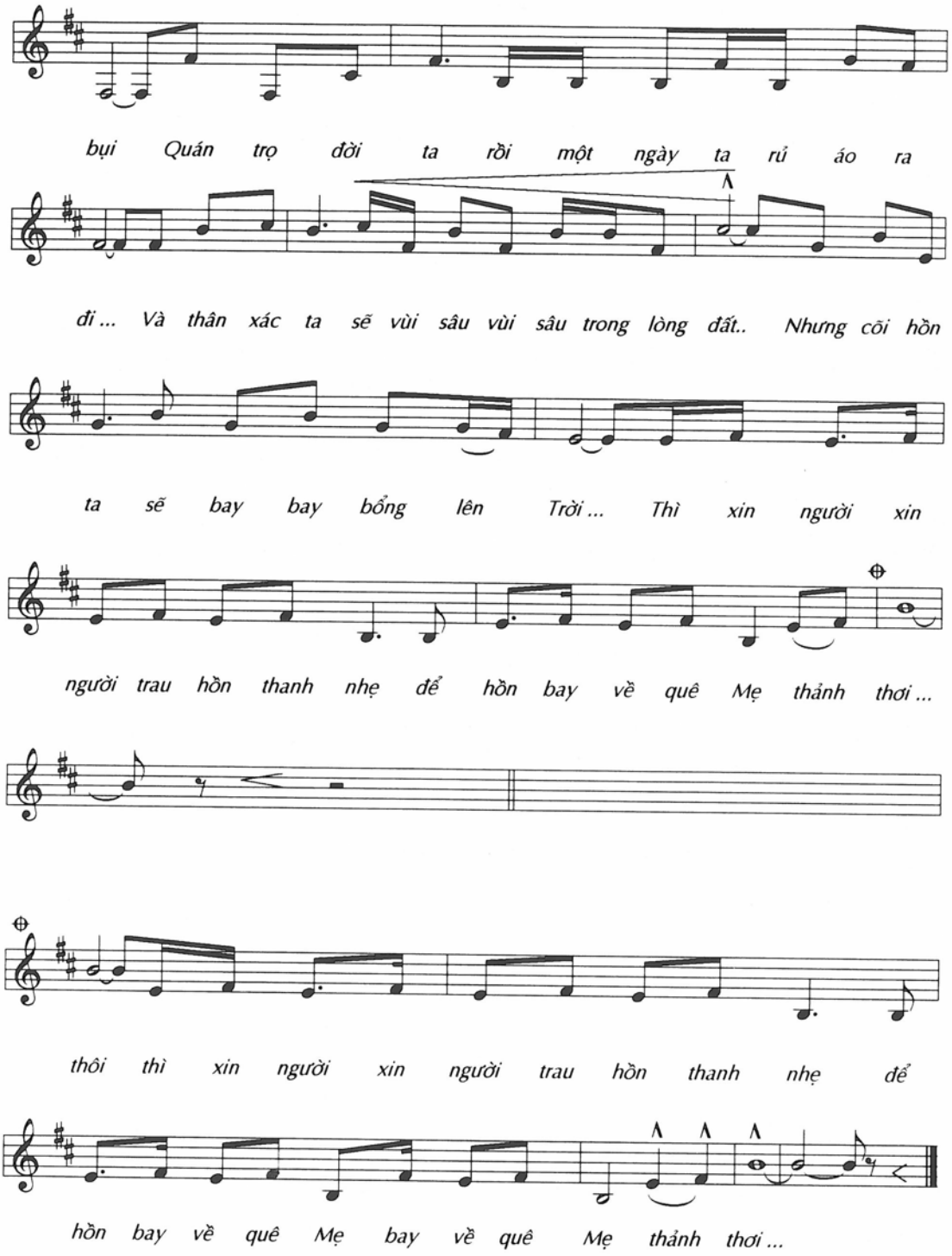
Thân Ta Là Hạt Bụi ...

Ý Đạo, Lời Giảng: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng — *Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ*

Largo ♩=56 Expressivo

3
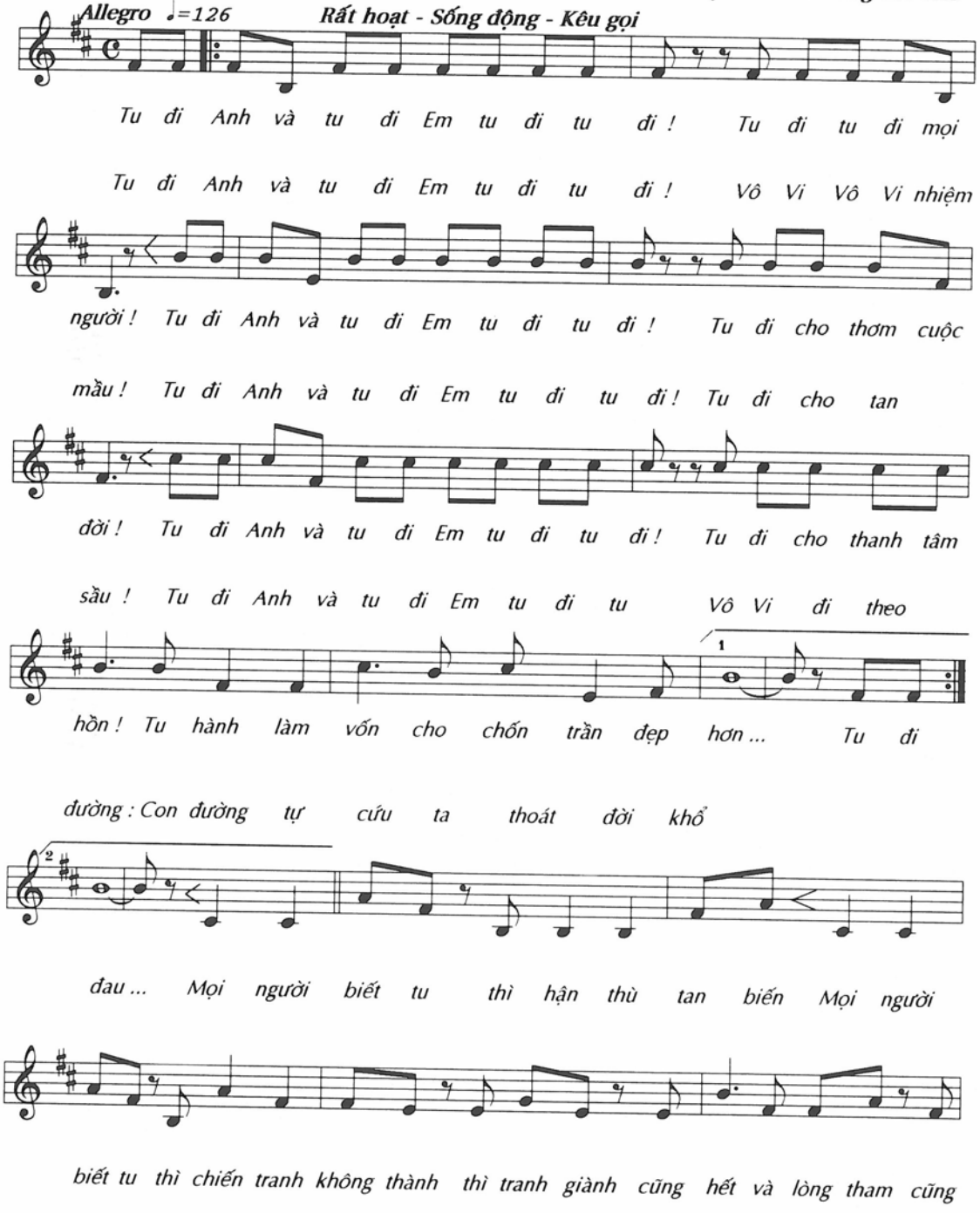

bụi Quán trọ đời ta rồi một ngày ta rủ áo ra
đi ... Và thân xác ta sẽ vùi sâu vùi sâu trong lòng đất.. Nhưng cõi hồn
ta sẽ bay bay bổng lên Trời ... Thì xin người xin
người trau hồn thanh nhẹ để hồn bay về quê Mẹ thảnh thơi ...
thôi thì xin người xin người trau hồn thanh nhẹ để
hồn bay về quê Mẹ bay về quê Mẹ thảnh thơi ...
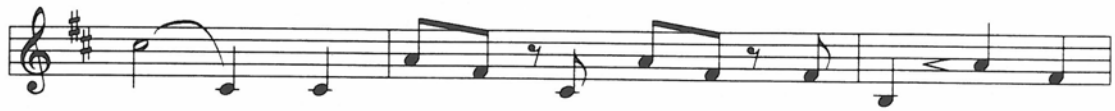
(Ngày 21 tháng 05, 2001)

Tu Đi Mọi Người !
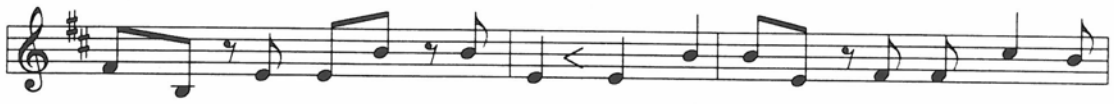
Ý Đạo, lời giảng: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng — *Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ*

Allegro ♩=126 — *Rất hoạt - Sống động - Kêu gọi*
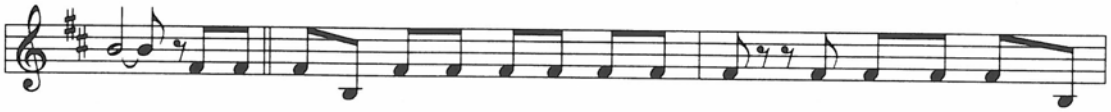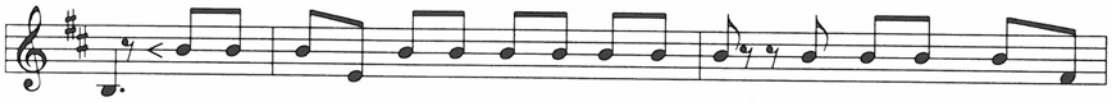

chết ! Mọi người biết tu thì cái tâm thanh tịnh Cái tâm
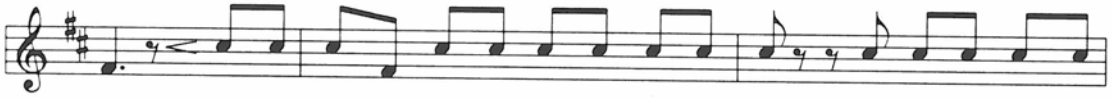

thanh tịnh thì cuộc sống rất tình ! Cuộc sống rất tình thì đẹp kiếp sinh
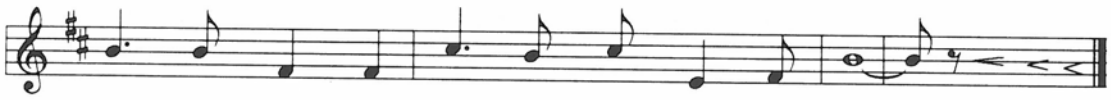

linh Tu đi Anh và tu đi Em tu đi tu đi ! Vô Vi Vô Vi nhiệm

mầu ! Tu đi Anh và tu đi Em tu đi tu đi Tu đi cho tan buồn

sầu ! Tu đi Anh và tu đi Em tu đi tu đi Vô Vi đi theo con

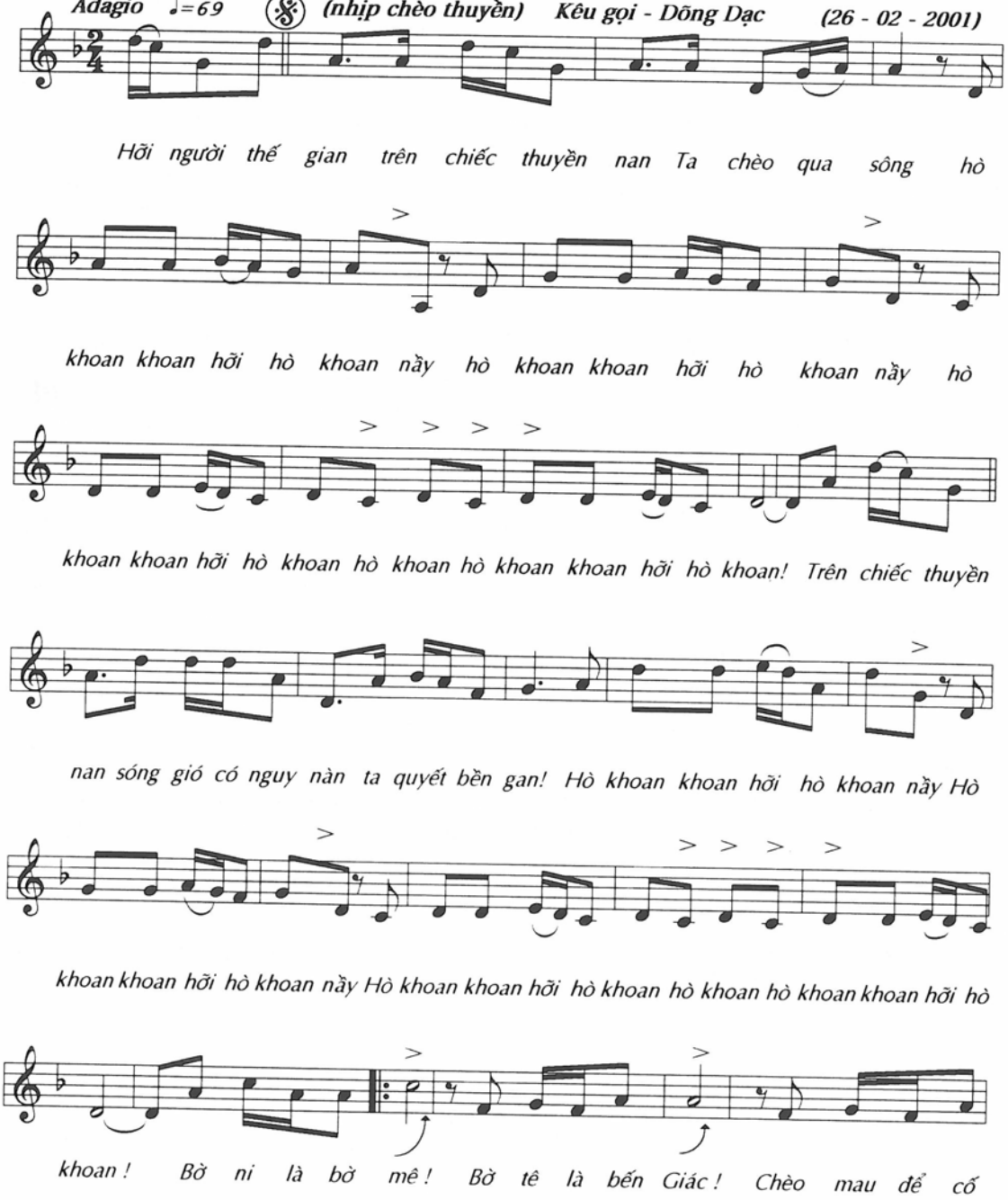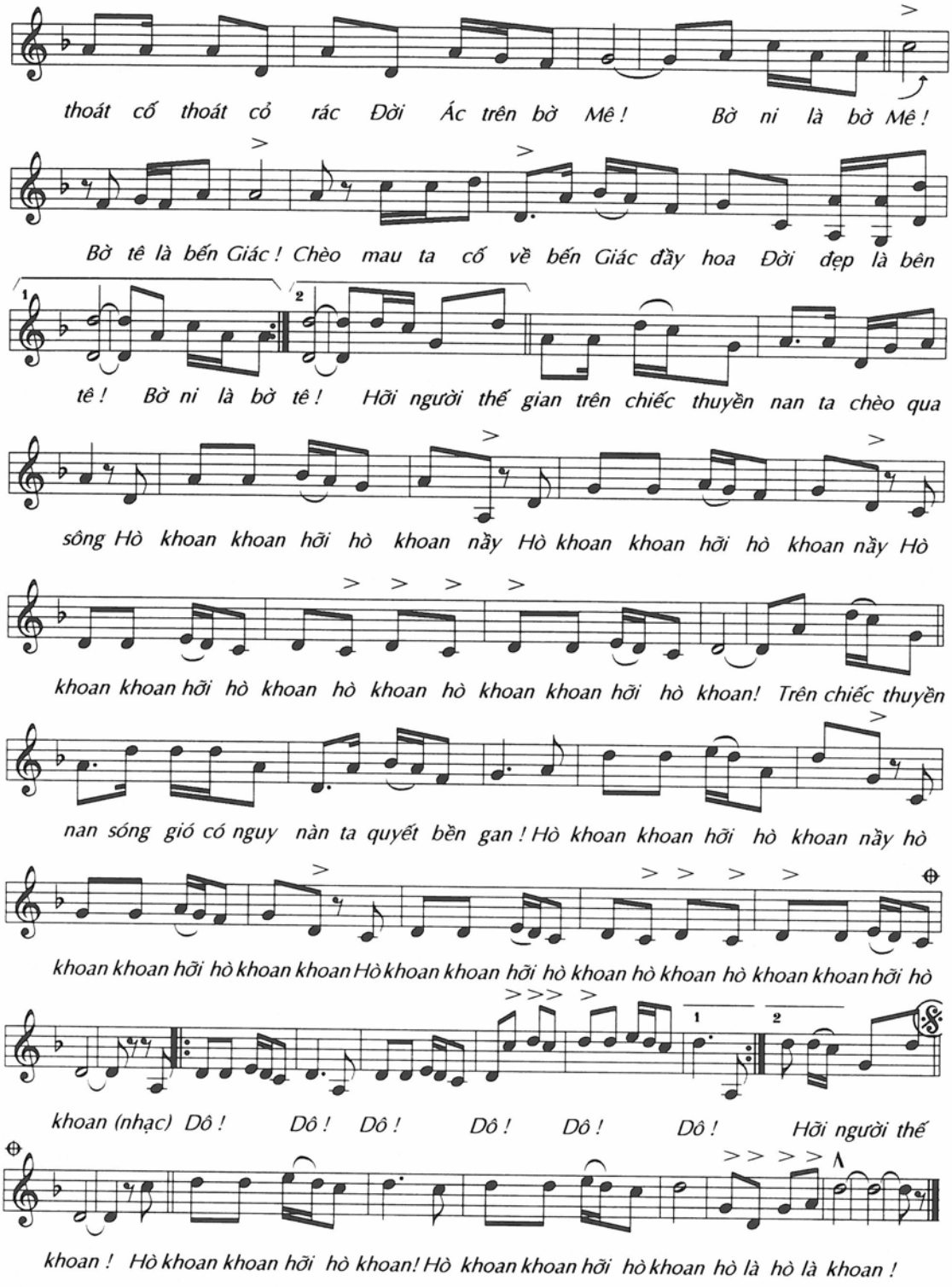

đường Con đường tự cứu ta thoát đời khổ đau ...

Chèo Thuyền Qua Sông ...

Ý Đạo: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng — *Nhạc và Lời : Hoàng Thi Thơ*

Adagio ♩=69 𝄋 *(nhịp chèo thuyền)* *Kêu gọi - Dõng Dạc* *(26 - 02 - 2001)*

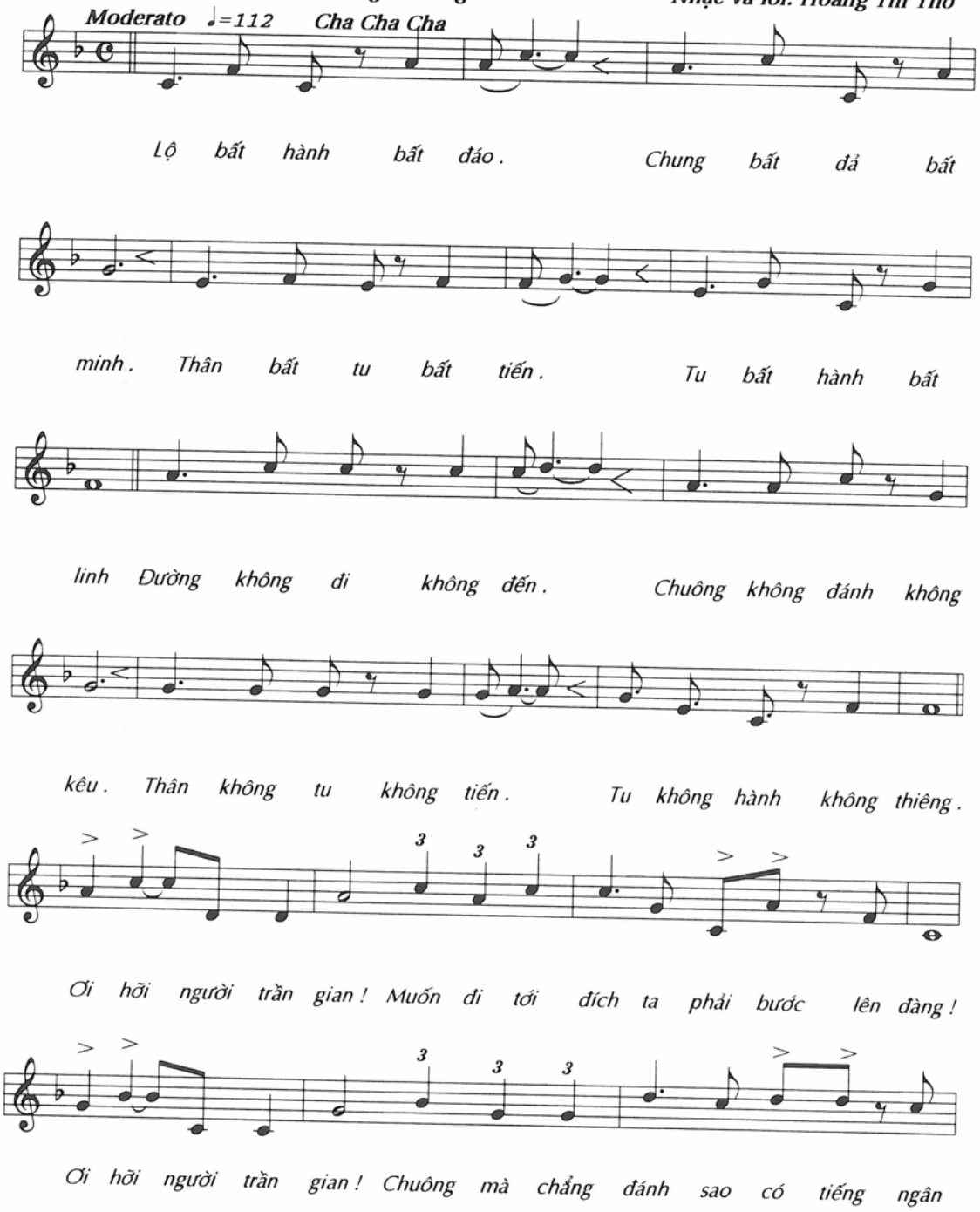

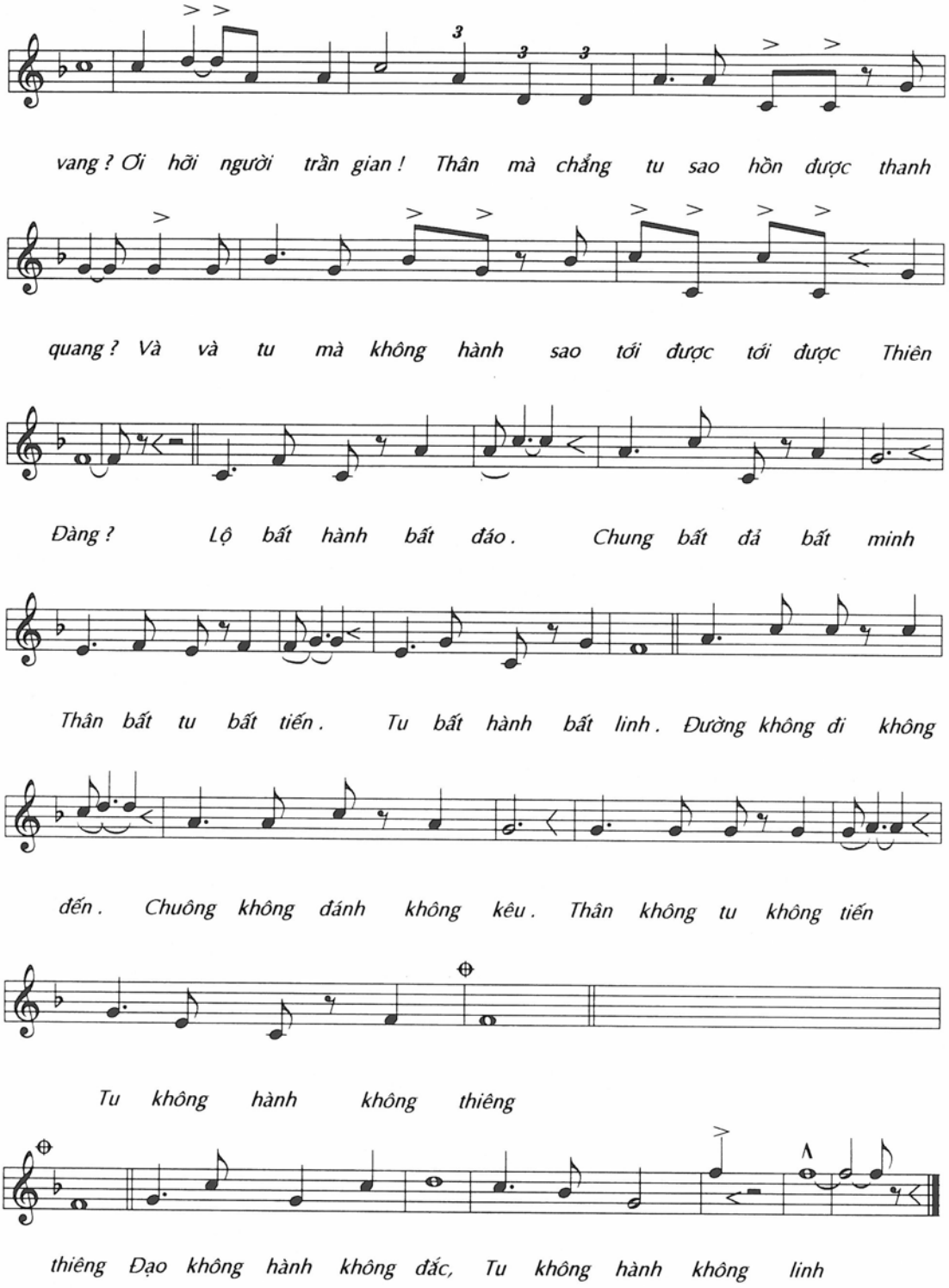

thoát cố thoát cỏ rác Đời Ác trên bờ Mê ! Bờ ni là bờ Mê !
Bờ tê là bến Giác ! Chèo mau ta cố về bến Giác đầy hoa Đời đẹp là bên
tê ! Bờ ni là bờ tê ! Hỡi người thế gian trên chiếc thuyền nan ta chèo qua
sông Hò khoan khoan hỡi hò khoan nầy Hò khoan khoan hỡi hò khoan nầy Hò
khoan khoan hỡi hò khoan hò khoan hò khoan khoan hỡi hò khoan! Trên chiếc thuyền
nan sóng gió có nguy nàn ta quyết bền gan ! Hò khoan khoan hỡi hò khoan nầy hò
khoan khoan hỡi hò khoan khoan Hò khoan khoan hỡi hò khoan hò khoan hò khoan khoan hỡi hò
khoan (nhạc) Dô ! Dô ! Dô ! Dô ! Dô ! Hỡi người thế
khoan ! Hò khoan khoan hỡi hò khoan! Hò khoan khoan hỡi hò khoan hò là hò là khoan !

Đường Không Đi Không Đến

Ý Đạo, lời giảng: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ
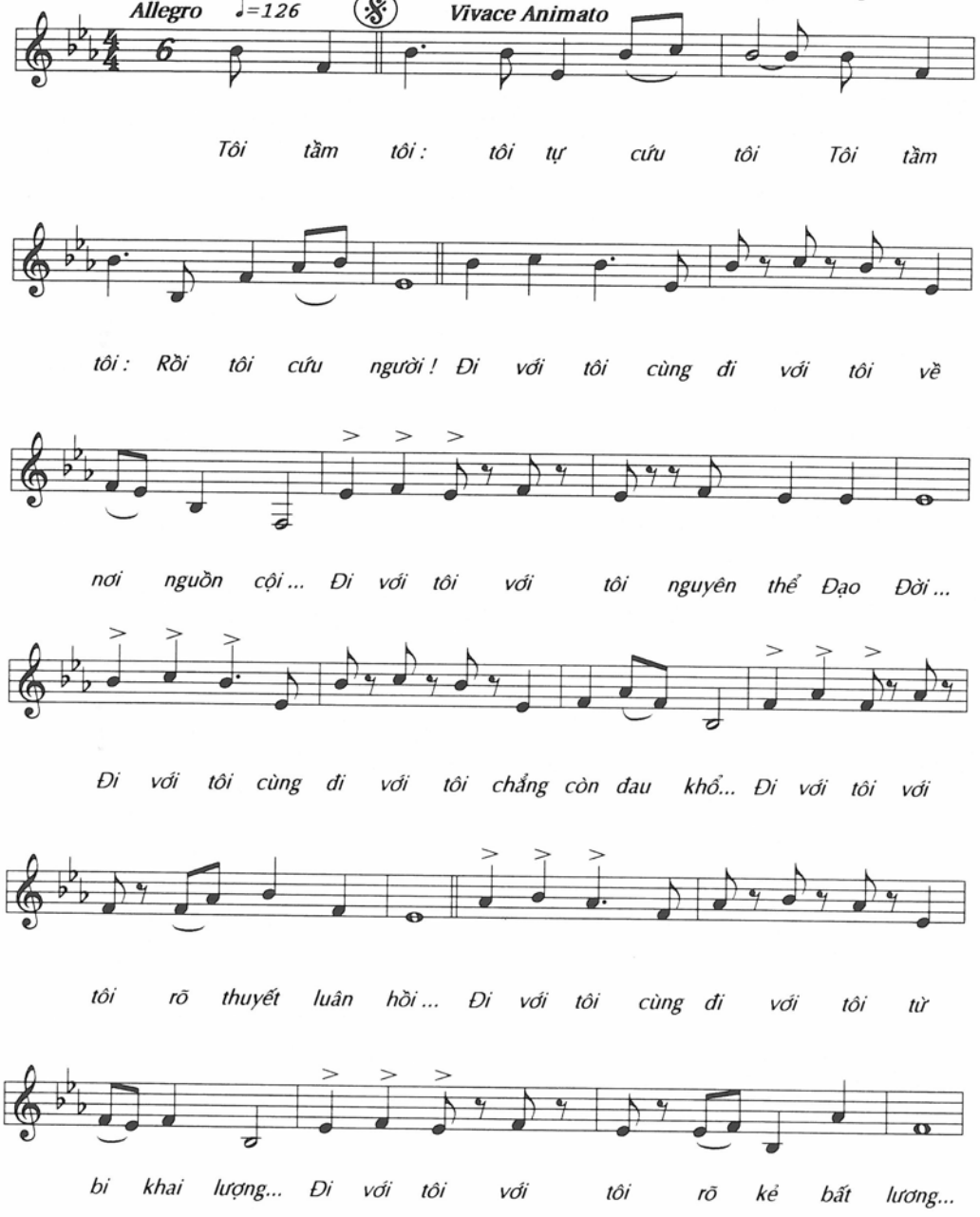

vang ? Ơi hỡi người trần gian ! Thân mà chẳng tu sao hồn được thanh
quang ? Và và tu mà không hành sao tới được tới được Thiên
Đàng ? Lộ bất hành bất đáo . Chung bất đả bất minh
Thân bất tu bất tiến . Tu bất hành bất linh . Đường không đi không
đến . Chuông không đánh không kêu . Thân không tu không tiến
Tu không hành không thiêng
thiêng Đạo không hành không đắc, Tu không hành không linh
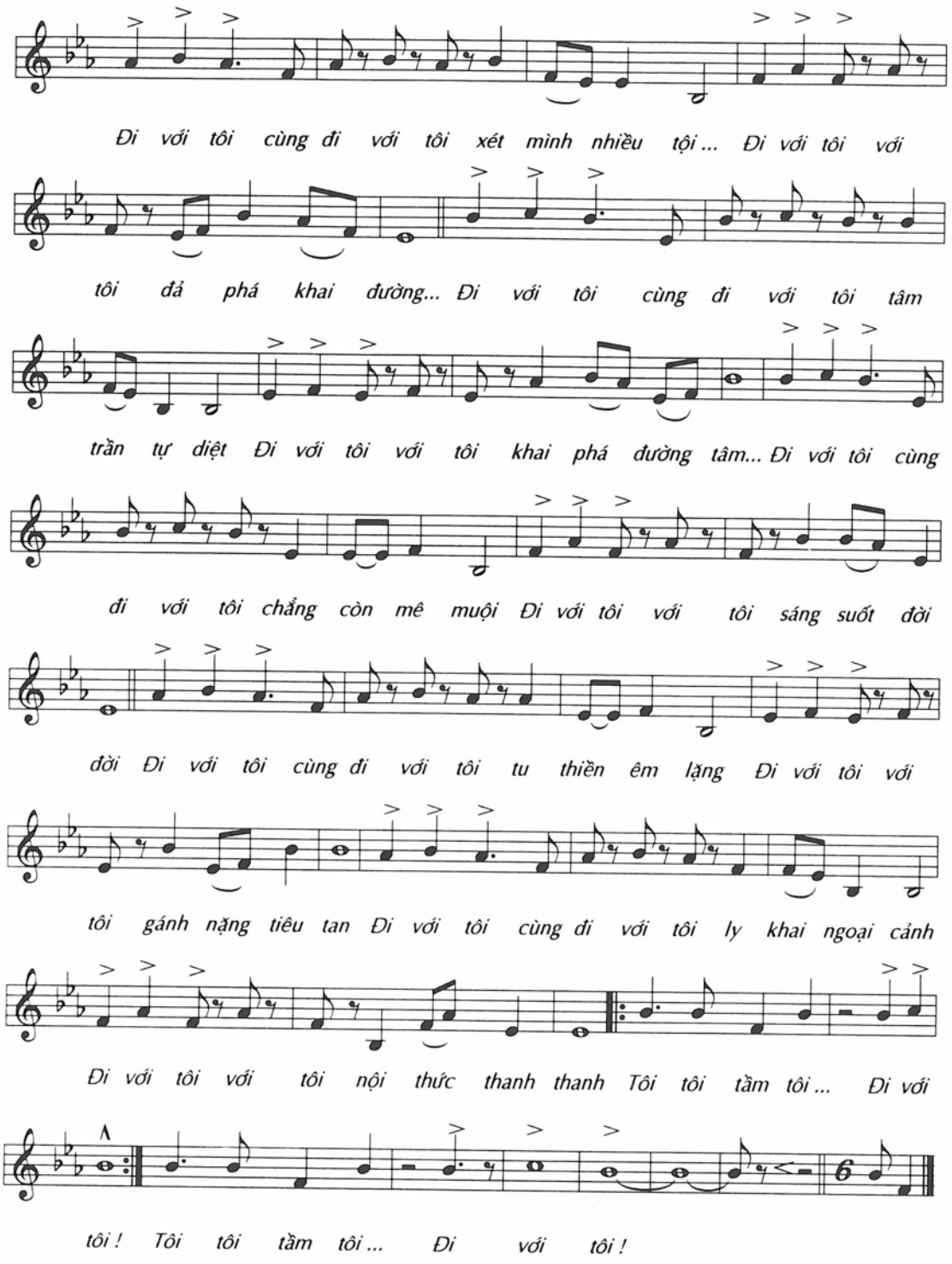
Tôi Tầm Tôi

Thơ: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng *Nhạc: Hoàng Thi Thơ*

Allegro ♩=126 *Vivace Animato*

11

Đi với tôi cùng đi với tôi xét mình nhiều tội... Đi với tôi với
tôi đả phá khai đường... Đi với tôi cùng đi với tôi tâm
trần tự diệt Đi với tôi với tôi khai phá đường tâm... Đi với tôi cùng
đi với tôi chẳng còn mê muội Đi với tôi với tôi sáng suốt đời
đời Đi với tôi cùng đi với tôi tu thiền êm lặng Đi với tôi với
tôi gánh nặng tiêu tan Đi với tôi cùng đi với tôi ly khai ngoại cảnh
Đi với tôi với tôi nội thức thanh thanh Tôi tôi tầm tôi... Đi với
tôi! Tôi tôi tầm tôi... Đi với tôi!

(20 tháng 05 , 2001)
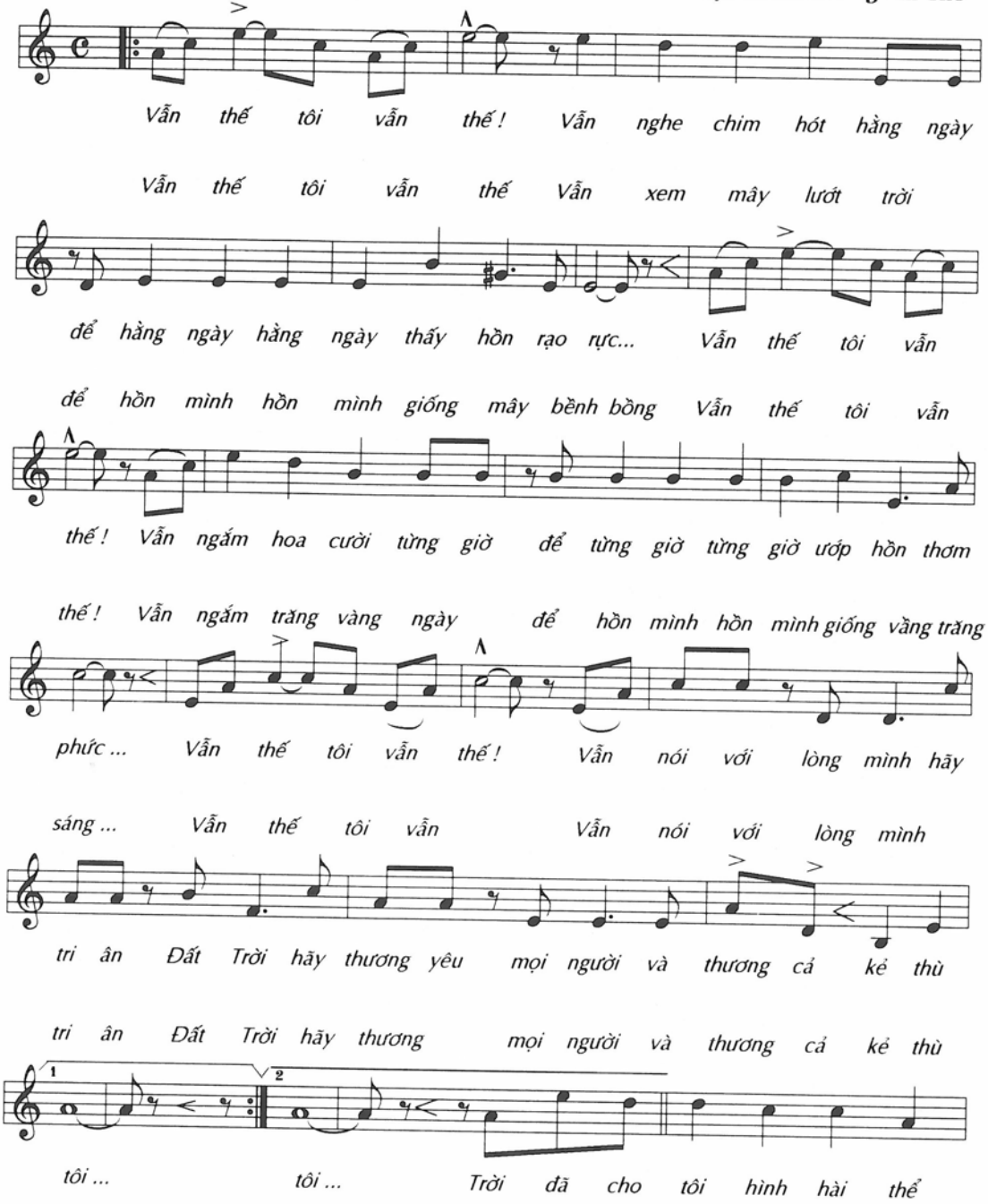
Moderato ♩=120
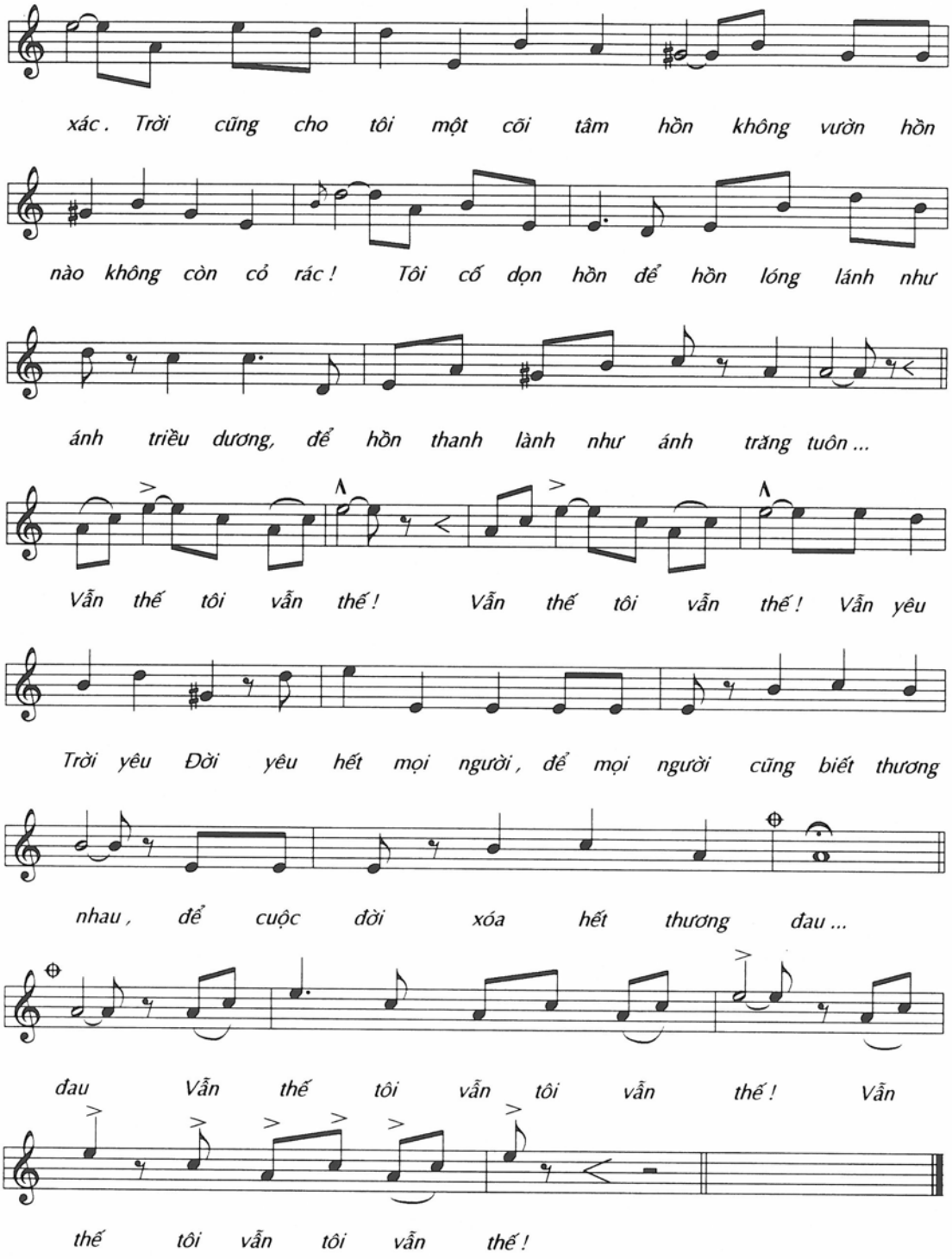
sống động - tự nhiên

Vẫn Thế

Ý Đạo: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ
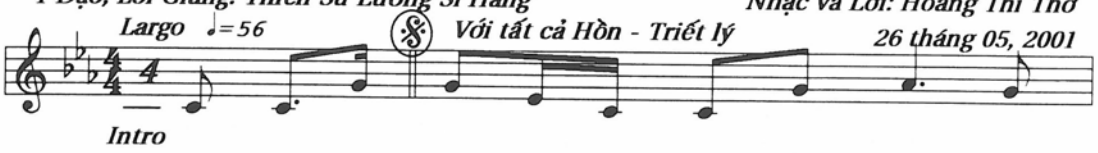

xác . Trời cũng cho tôi một cõi tâm hồn không vườn hồn
nào không còn cỏ rác ! Tôi cố dọn hồn để hồn lóng lánh như
ánh triều dương, để hồn thanh lành như ánh trăng tuôn ...
Vẫn thế tôi vẫn thế ! Vẫn thế tôi vẫn thế ! Vẫn yêu
Trời yêu Đời yêu hết mọi người , để mọi người cũng biết thương
nhau , để cuộc đời xóa hết thương đau ...
đau Vẫn thế tôi vẫn tôi vẫn thế ! Vẫn
thế tôi vẫn tôi vẫn thế !

Ta Thấy Ta, Ta Phải Thấy Ta...
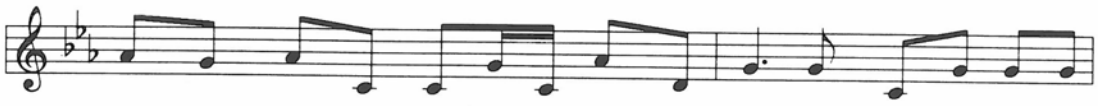
Ý Đạo, Lời Giảng: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng — *Nhạc và Lời: Hoàng Thi Thơ*

Largo ♩=56 — *Với tất cả Hồn - Triết lý* — *26 tháng 05, 2001*
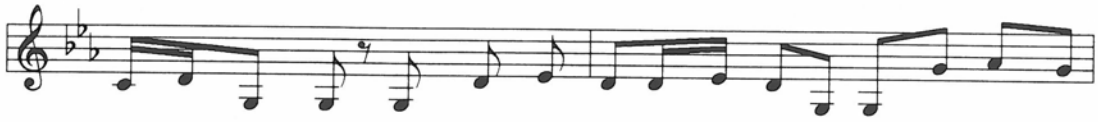

Intro
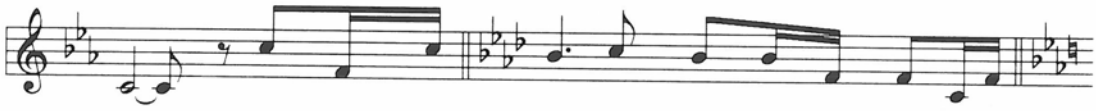
Một ngày trôi qua ta ngồi thiền mươi phút Mươi
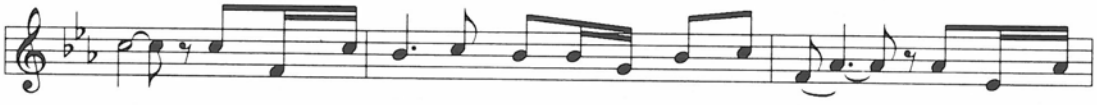

phút mươi phút tọa thiền ta phải thấy được ta Ta lột tâm ta ra
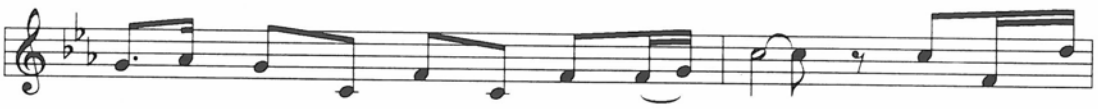

ngoài cái mặt nạ để ta thấy ta Ta thấy ta là gì trong cõi Ta
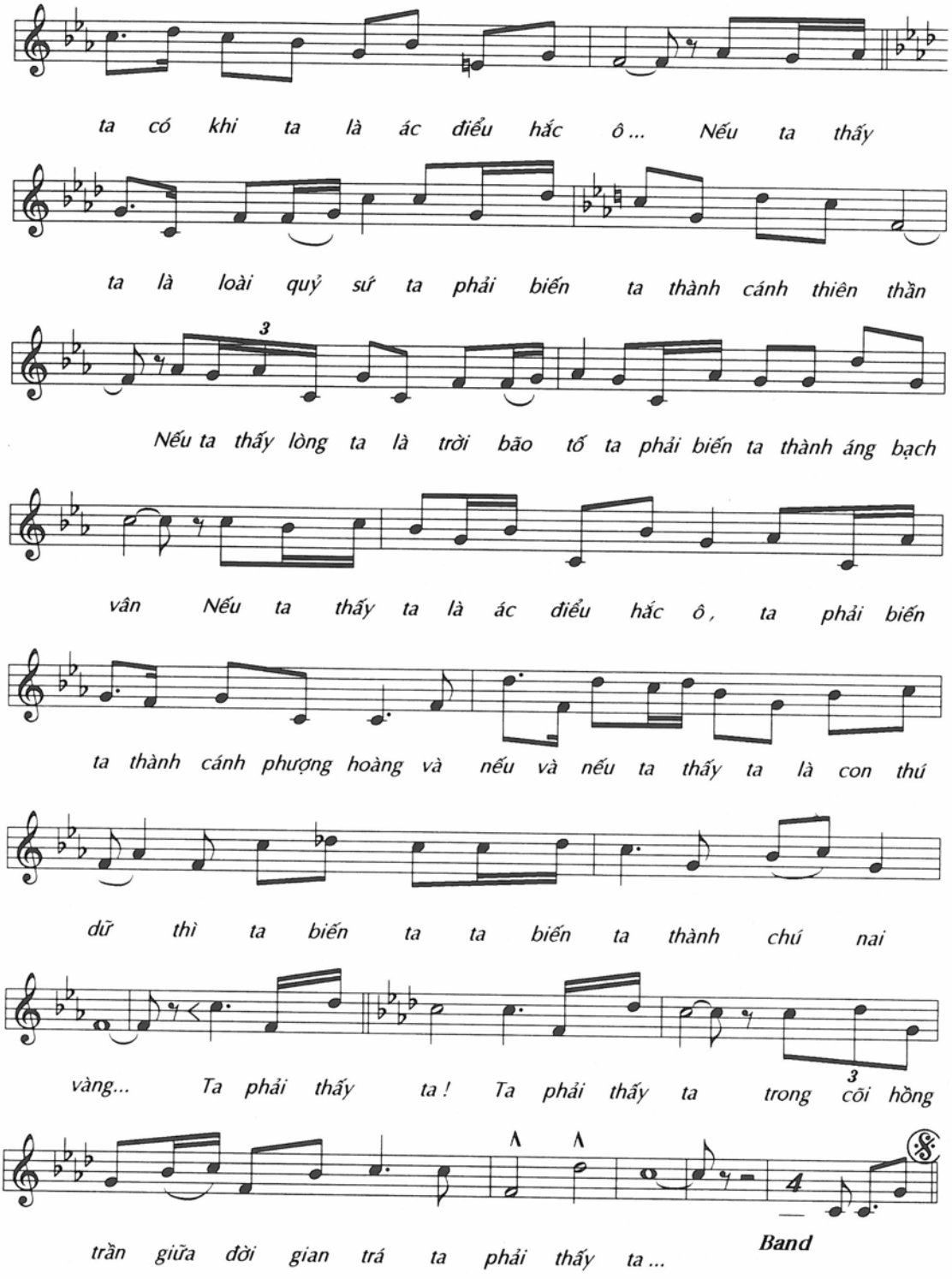

bà... Ta phải thấy ta, có khi ta là loài quỷ

sứ... Ta phải thấy ta, có khi ta là con thú dữ... Ta phải thấy
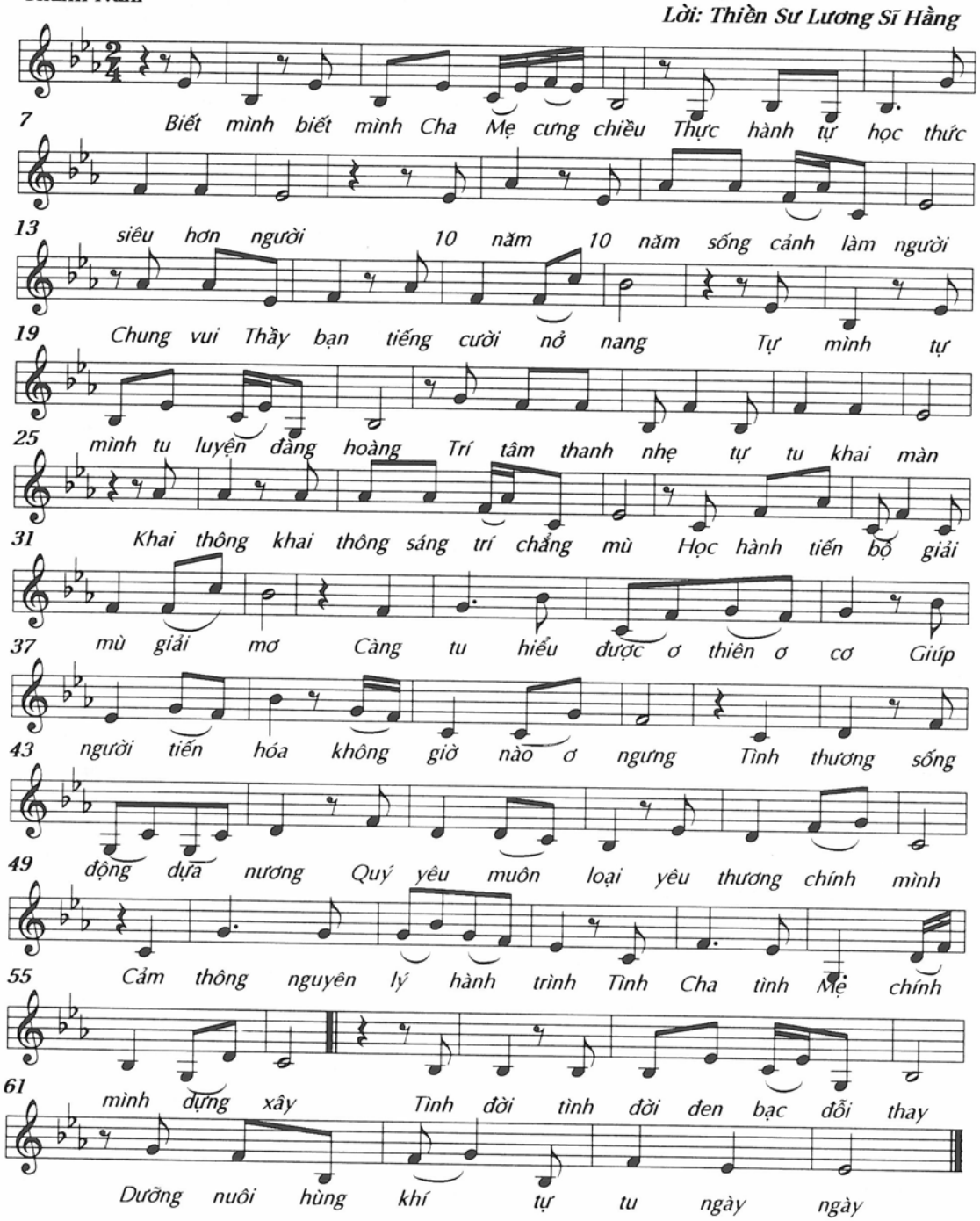

ta, có khi lòng ta là trời bão tố Ta phải thấy

ta có khi ta là ác điểu hắc ô... Nếu ta thấy
ta là loài quỷ sứ ta phải biến ta thành cánh thiên thần
3
Nếu ta thấy lòng ta là trời bão tố ta phải biến ta thành áng bạch
vân Nếu ta thấy ta là ác điểu hắc ô, ta phải biến
ta thành cánh phượng hoàng và nếu và nếu ta thấy ta là con thú
dữ thì ta biến ta ta biến ta thành chú nai
vàng... Ta phải thấy ta! Ta phải thấy ta trong cõi hồng
3
4
Band
trần giữa đời gian trá ta phải thấy ta...

Hùng Khí
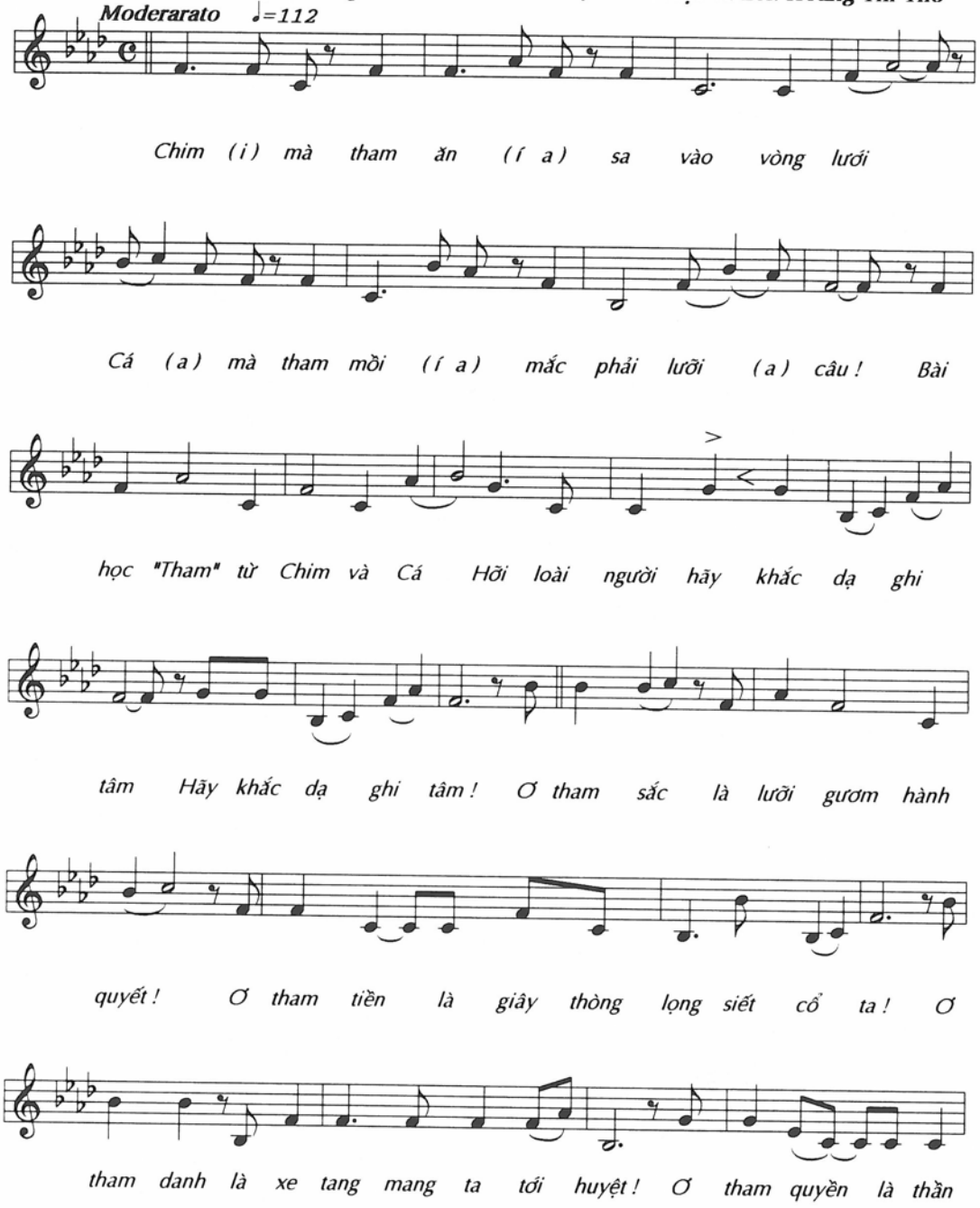
Thành Nam
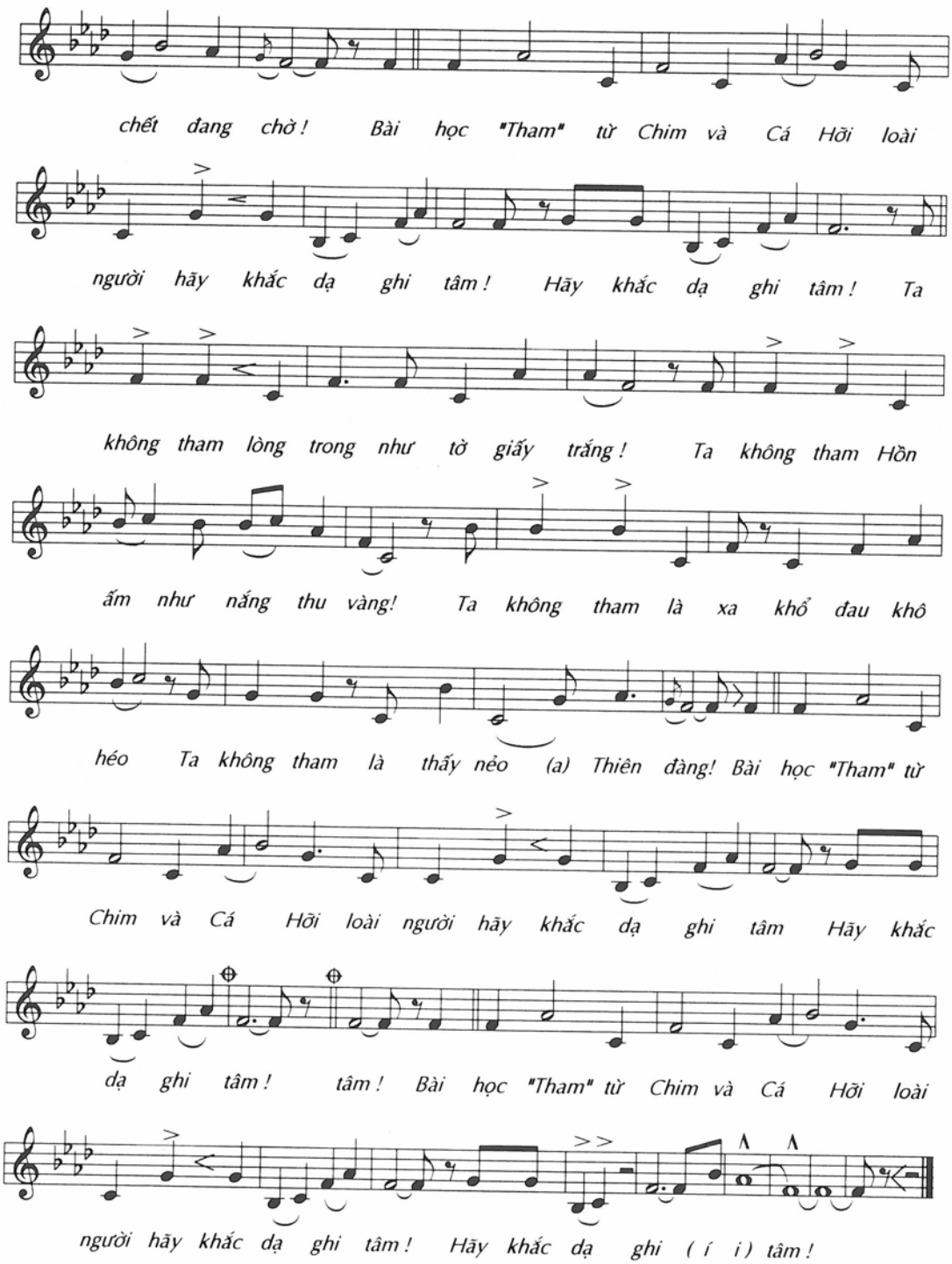
Nhạc: Phạm Đức Thành
Lời: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Bài Học Từ Chim và Cá

Ý Đạo: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng *(20-03-2001)* *Nhạc và Lời: Hoàng Thi Thơ*

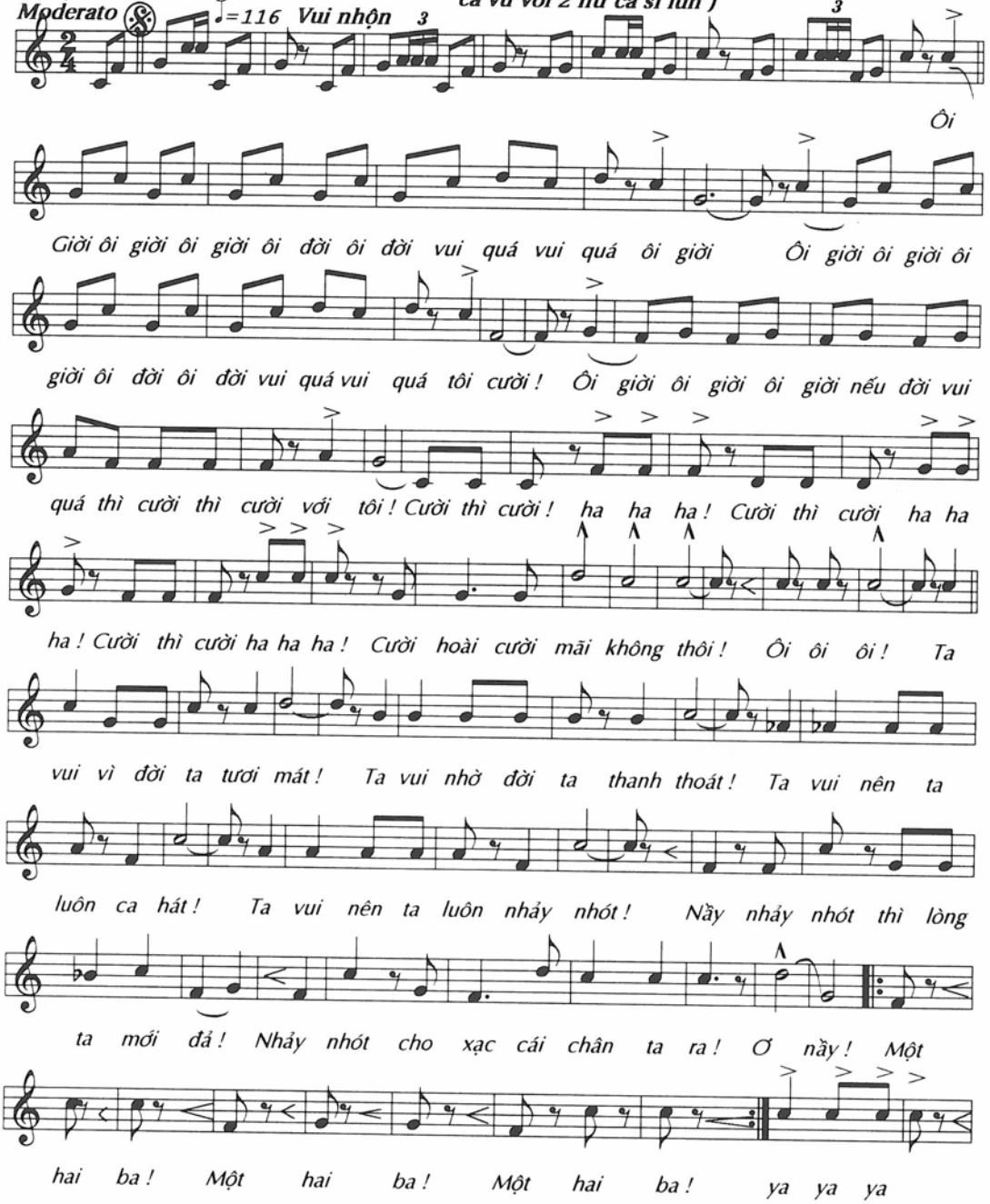

chết đang chờ ! Bài học "Tham" từ Chim và Cá Hỡi loài
người hãy khắc dạ ghi tâm ! Hãy khắc dạ ghi tâm ! Ta
không tham lòng trong như tờ giấy trắng ! Ta không tham Hồn
ấm như nắng thu vàng! Ta không tham là xa khổ đau khô
héo Ta không tham là thấy nẻo (a) Thiên đàng! Bài học "Tham" từ
Chim và Cá Hỡi loài người hãy khắc dạ ghi tâm Hãy khắc
dạ ghi tâm ! tâm ! Bài học "Tham" từ Chim và Cá Hỡi loài
người hãy khắc dạ ghi tâm ! Hãy khắc dạ ghi (í i) tâm !
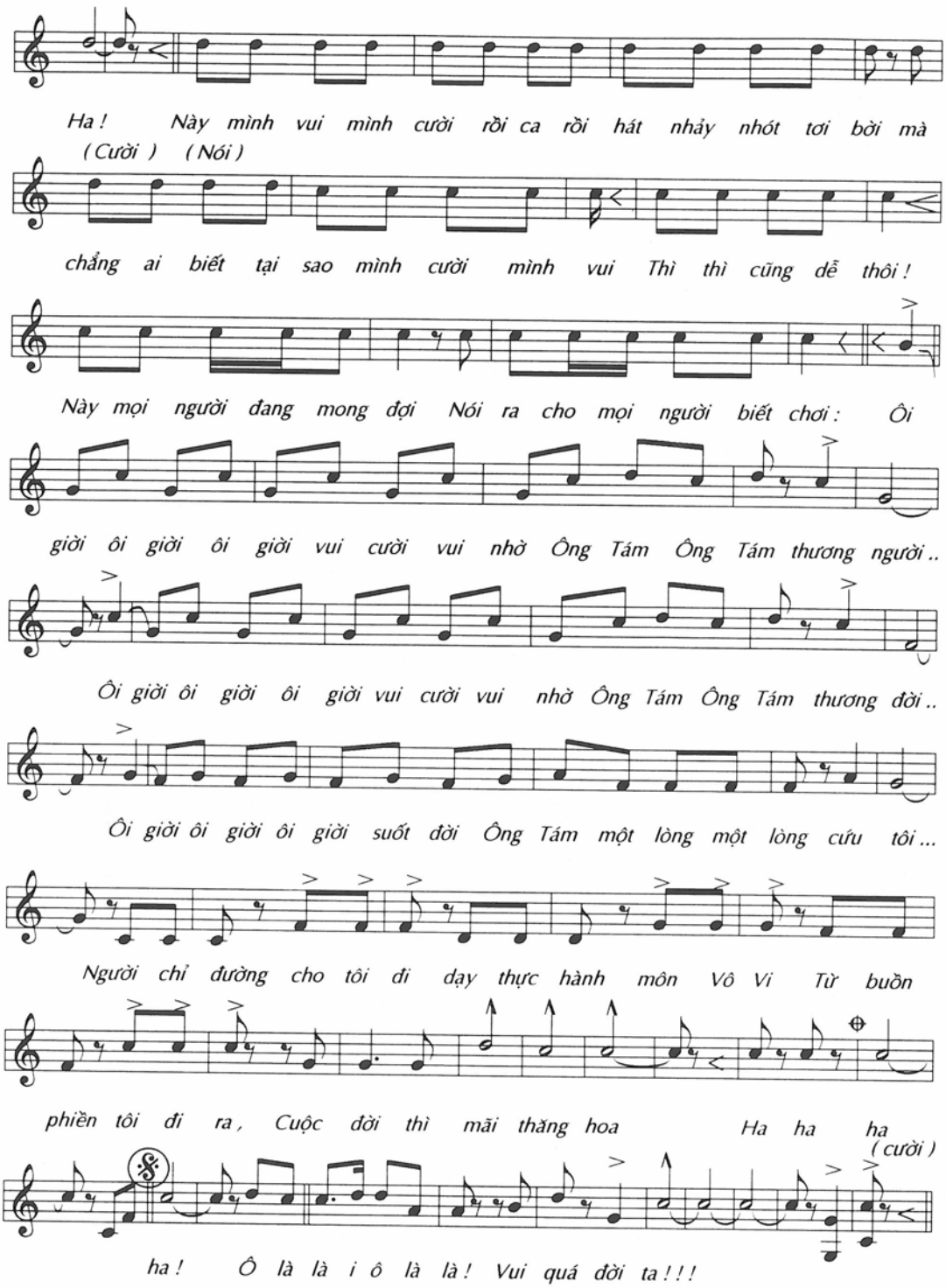
(21 - 06 - 2001)

Ôi Giời Đời Vui !

(Bài ca vui nhộn trình bày dưới hình thức ca vũ với 2 nữ ca sĩ lùn)

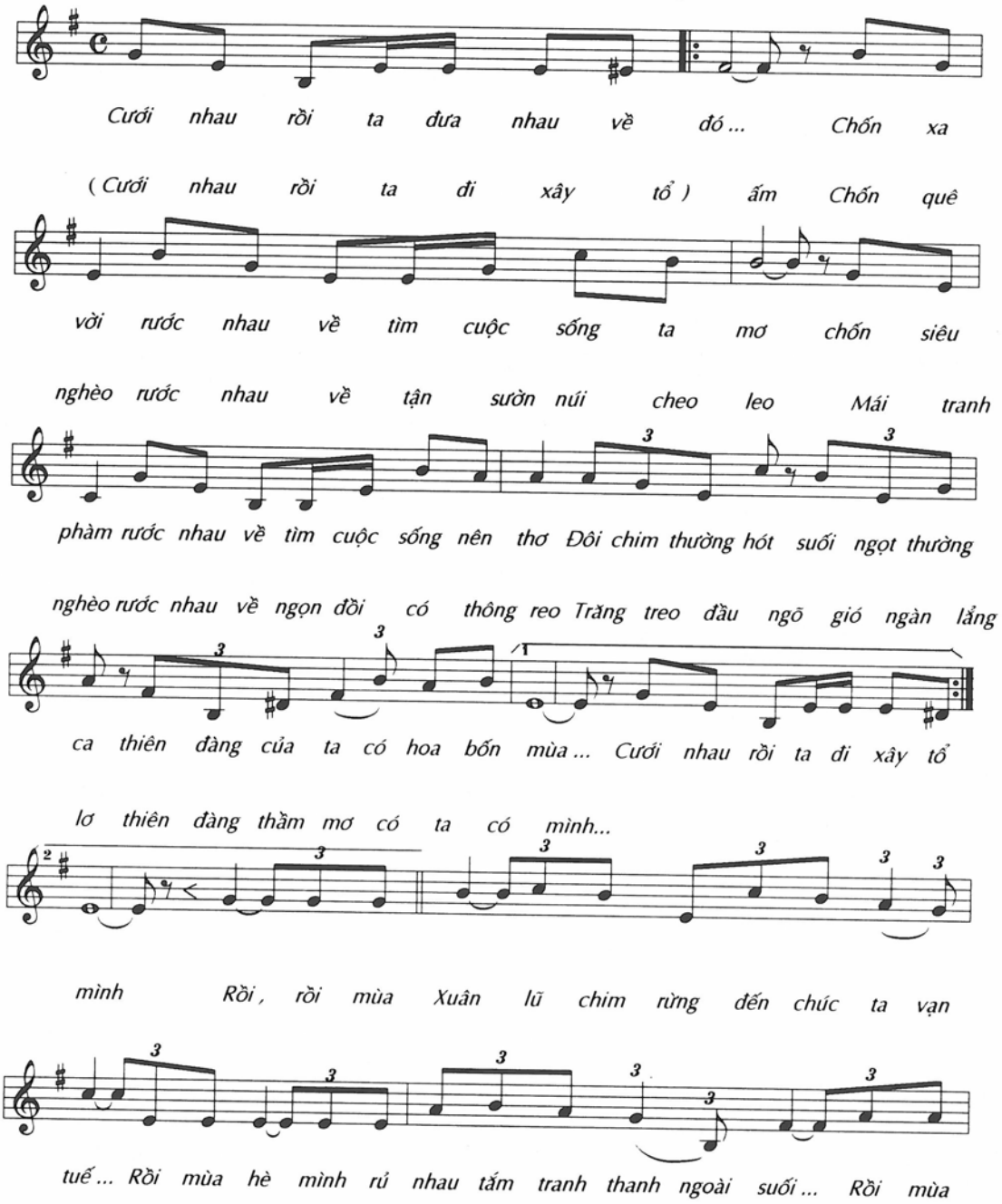
Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ
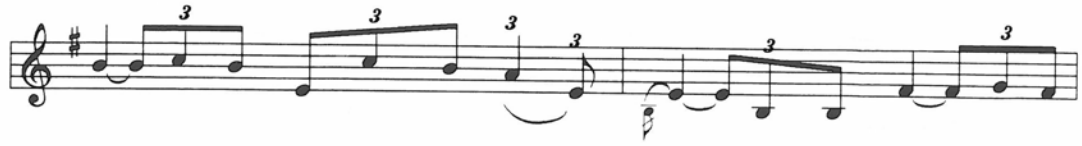

Ha ! Này mình vui mình cười rồi ca rồi hát nhảy nhót tơi bời mà
(Cười) (Nói)
chẳng ai biết tại sao mình cười mình vui Thì thì cũng dễ thôi !
Này mọi người đang mong đợi Nói ra cho mọi người biết chơi : Ôi
giời ôi giời ôi giời vui cười vui nhờ Ông Tám Ông Tám thương người ..
Ôi giời ôi giời ôi giời vui cười vui nhờ Ông Tám Ông Tám thương đời ..
Ôi giời ôi giời ôi giời suốt đời Ông Tám một lòng một lòng cứu tôi ...
Người chỉ đường cho tôi đi dạy thực hành môn Vô Vi Từ buồn
phiền tôi đi ra , Cuộc đời thì mãi thăng hoa Ha ha ha
(cười)
ha ! Ô là là i ô là là ! Vui quá đời ta ! ! !

Hạnh Phúc Địa Đàng

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ **Largo** ♩=58 **Espressivo**
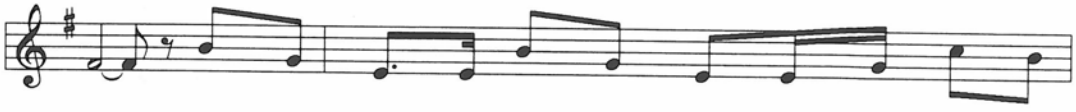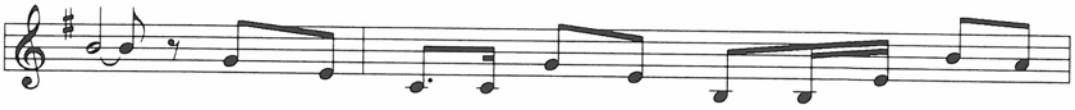

thu chú nai vàng đến thăm ta ngoài cửa ... Rồi mùa đông hốt lá

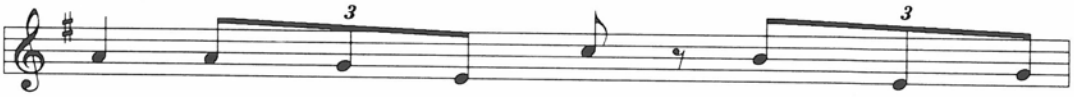
rừng đốt lên ngồi mình kể lại tình xưa ... Có nhau rồi ta đâu mơ gì
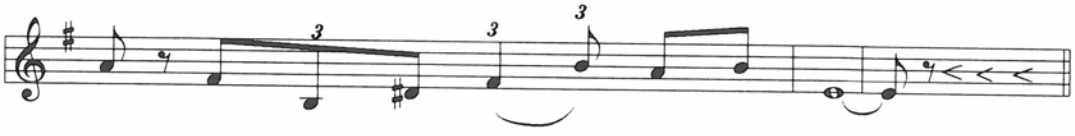

nữa ? Với khu vườn là cõi thiên đàng mình làm vốn yêu

thương Mái tranh hiền là cõi thiên đàng mà tình ái vô
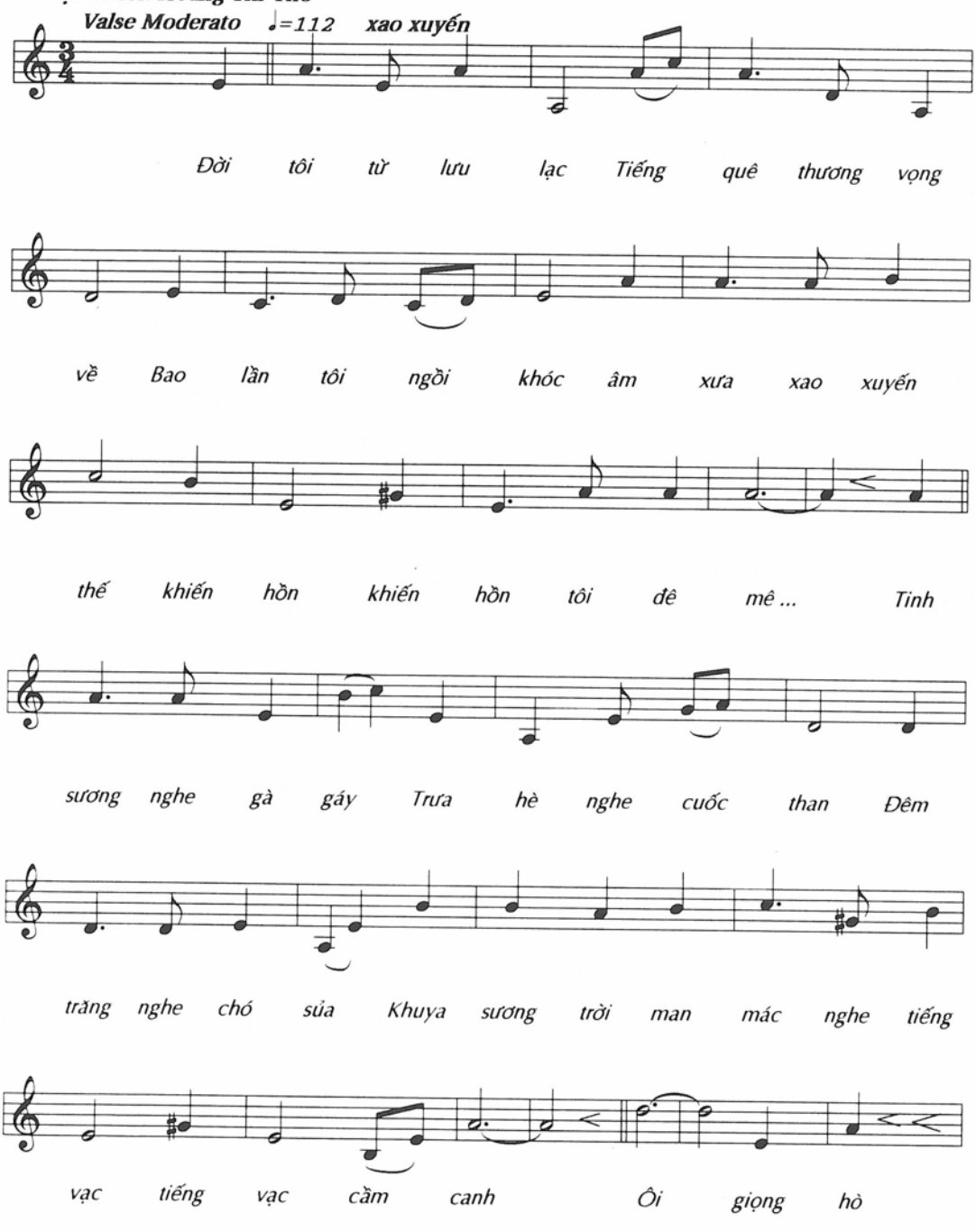

biên muôn năm hạnh phúc giữa lòng thiên
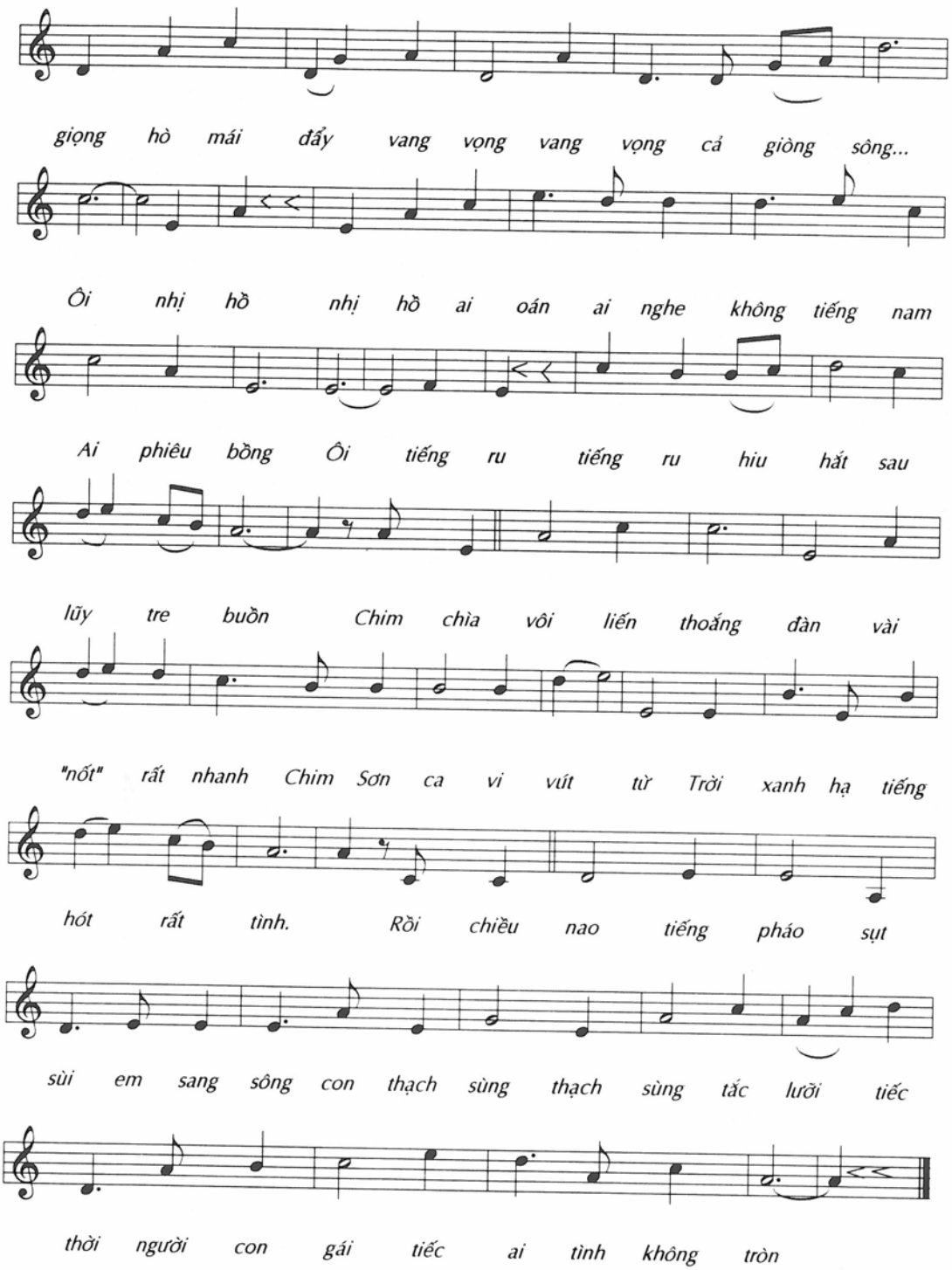

nhiên chính mình là Tiên ngất ngư chén tình ...

Tiếng Quê Vọng Mãi Hồn Tôi

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ
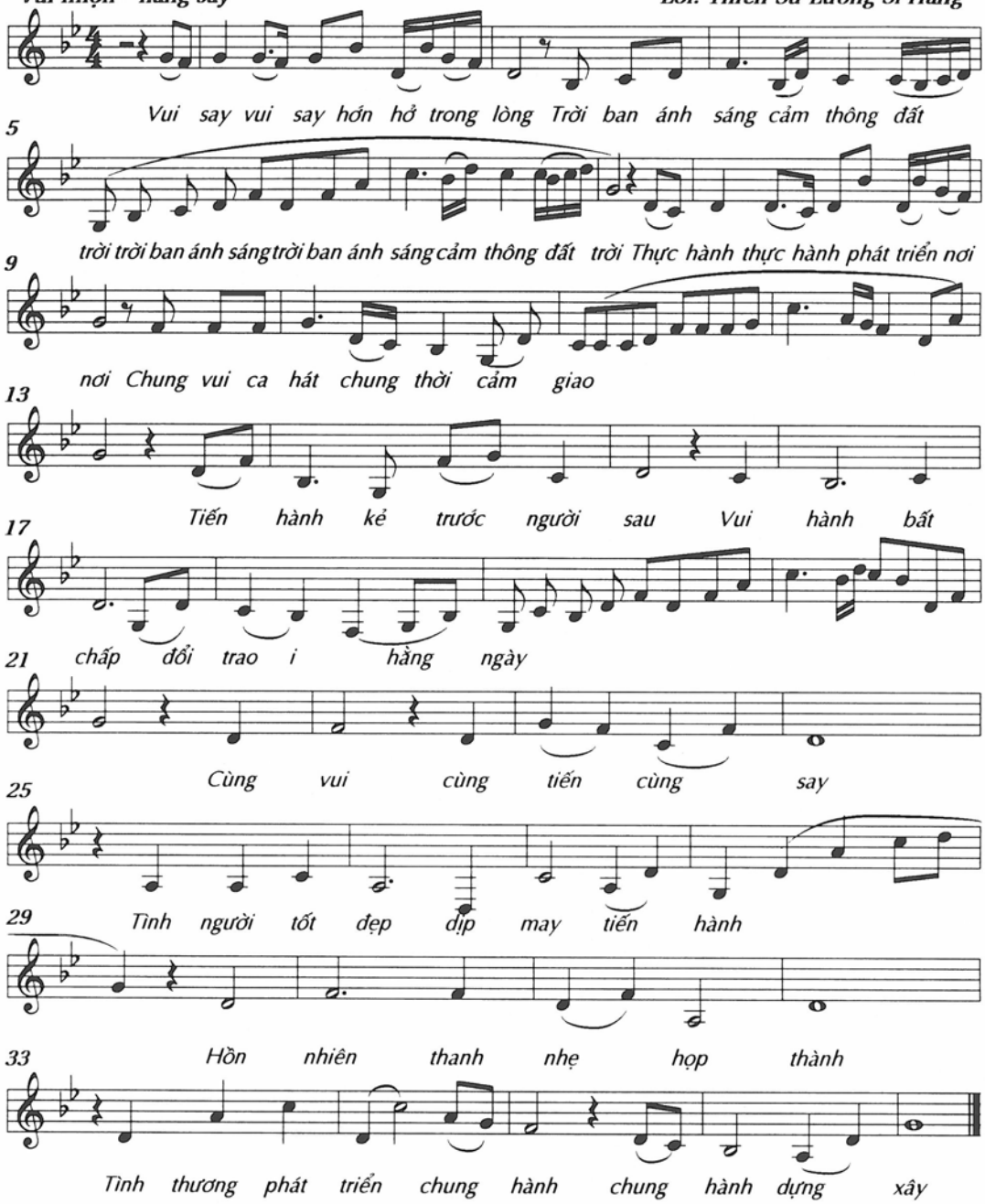

giọng hò mái đẩy vang vọng vang vọng cả giòng sông...
Ôi nhị hồ nhị hồ ai oán ai nghe không tiếng nam
Ai phiêu bồng Ôi tiếng ru tiếng ru hiu hắt sau
lũy tre buồn Chim chìa vôi liến thoắng đàn vài
"nốt" rất nhanh Chim Sơn ca vi vút từ Trời xanh hạ tiếng
hót rất tình. Rồi chiều nao tiếng pháo sụt
sùi em sang sông con thạch sùng thạch sùng tắc lưỡi tiếc
thời người con gái tiếc ai tình không tròn

Tuổi Trẻ

Tempo : 105
Vui nhộn - hăng say

Nhạc: Phạm Đức Thành
Lời: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

Thiên Đàng Ấu Thơ

Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ
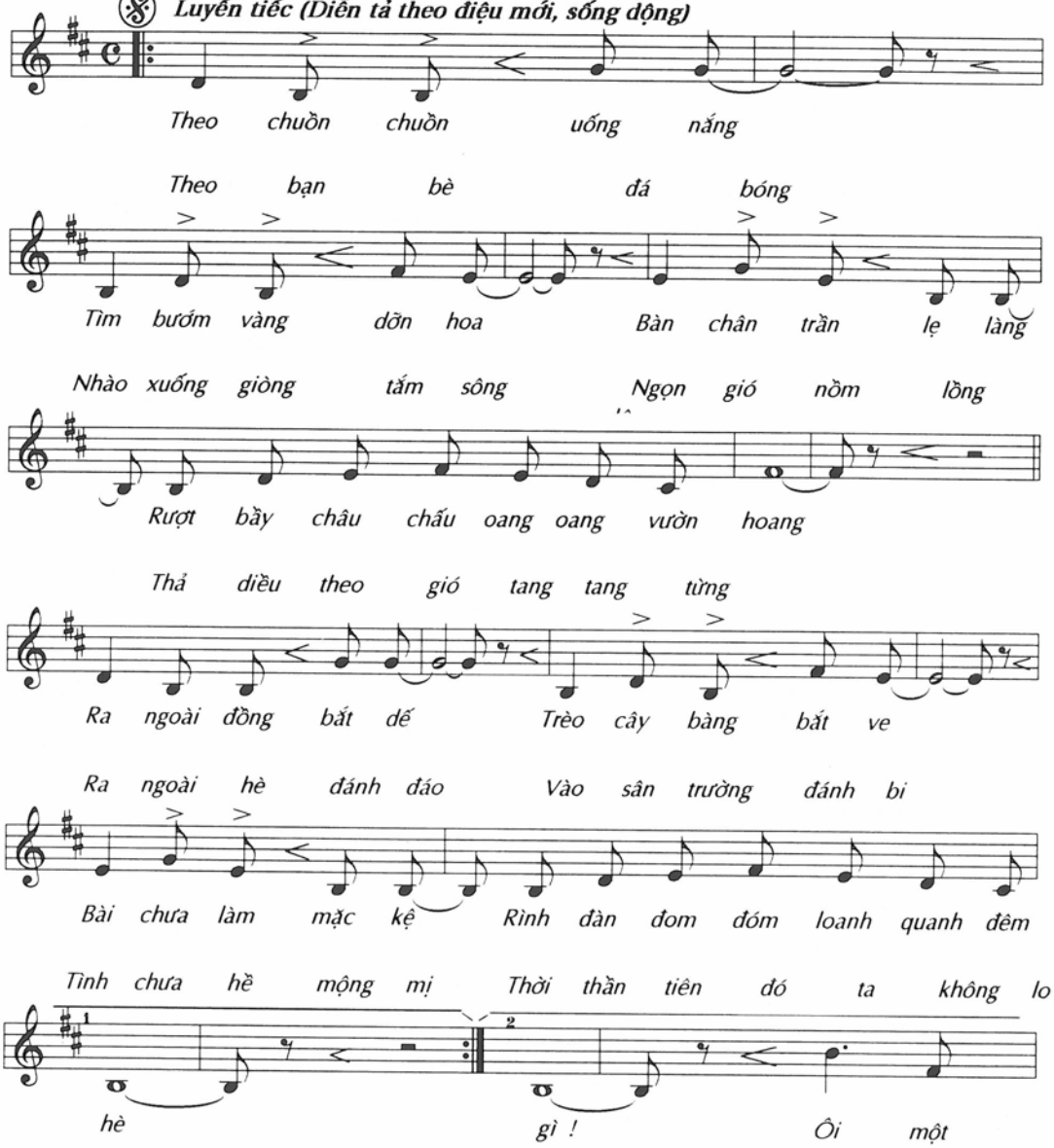
* Ne perdons rien du passé
Ce n'est qu ' avec le passé
qu ' on fait l ' avenir
(Anatole France)
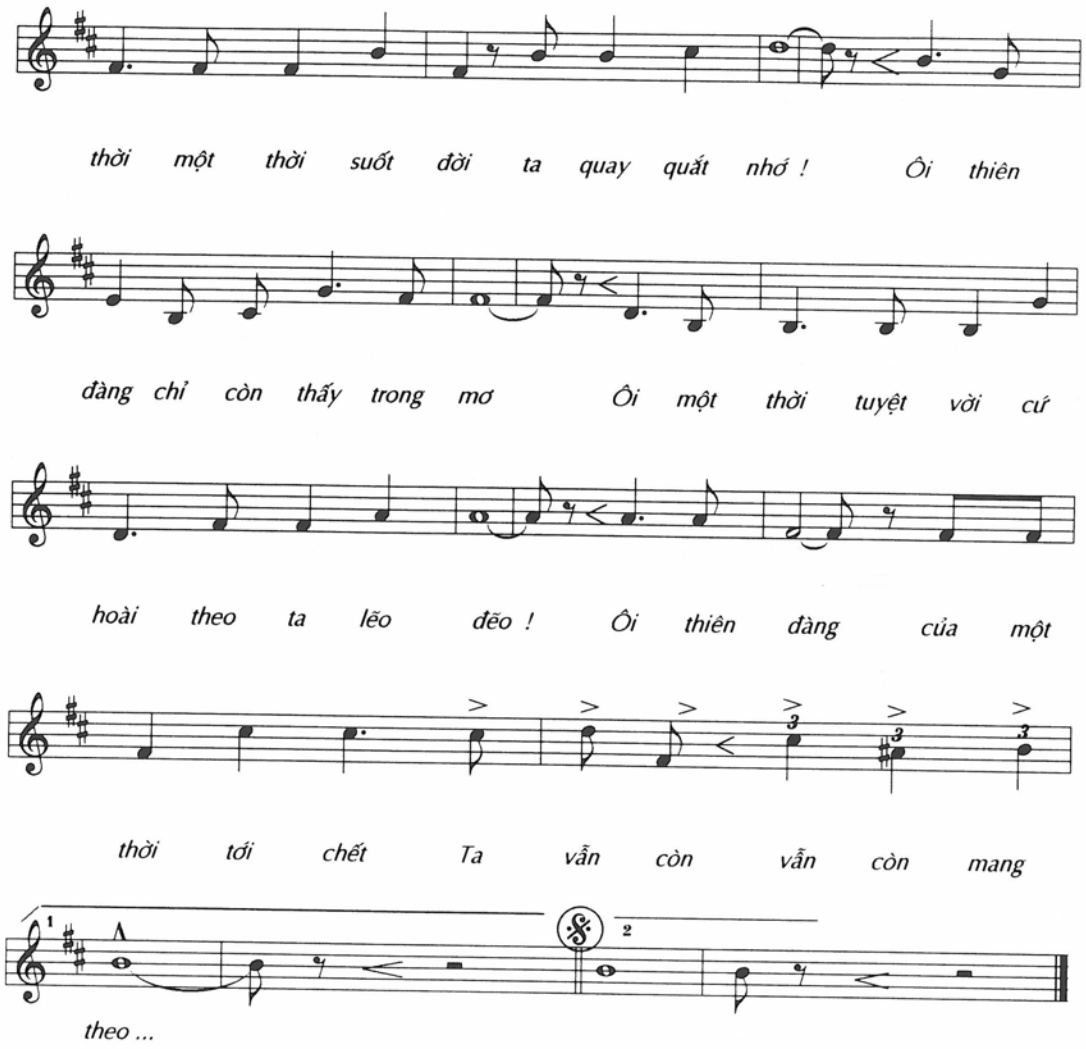
* Il y a 2 moments de sa vie
où l' homme est respectable:
son enfance et son agonie .
(Henry de Montherlant)

* L ' enfance est un vrai paradis
que personne ne veut perdre
avant de pouvoir atteeindre
au paradis du Royaume des
Cieux (Inconnie)

Moderato ♩=112

Luyến tiếc (Diễn tả theo điệu mới, sống động)
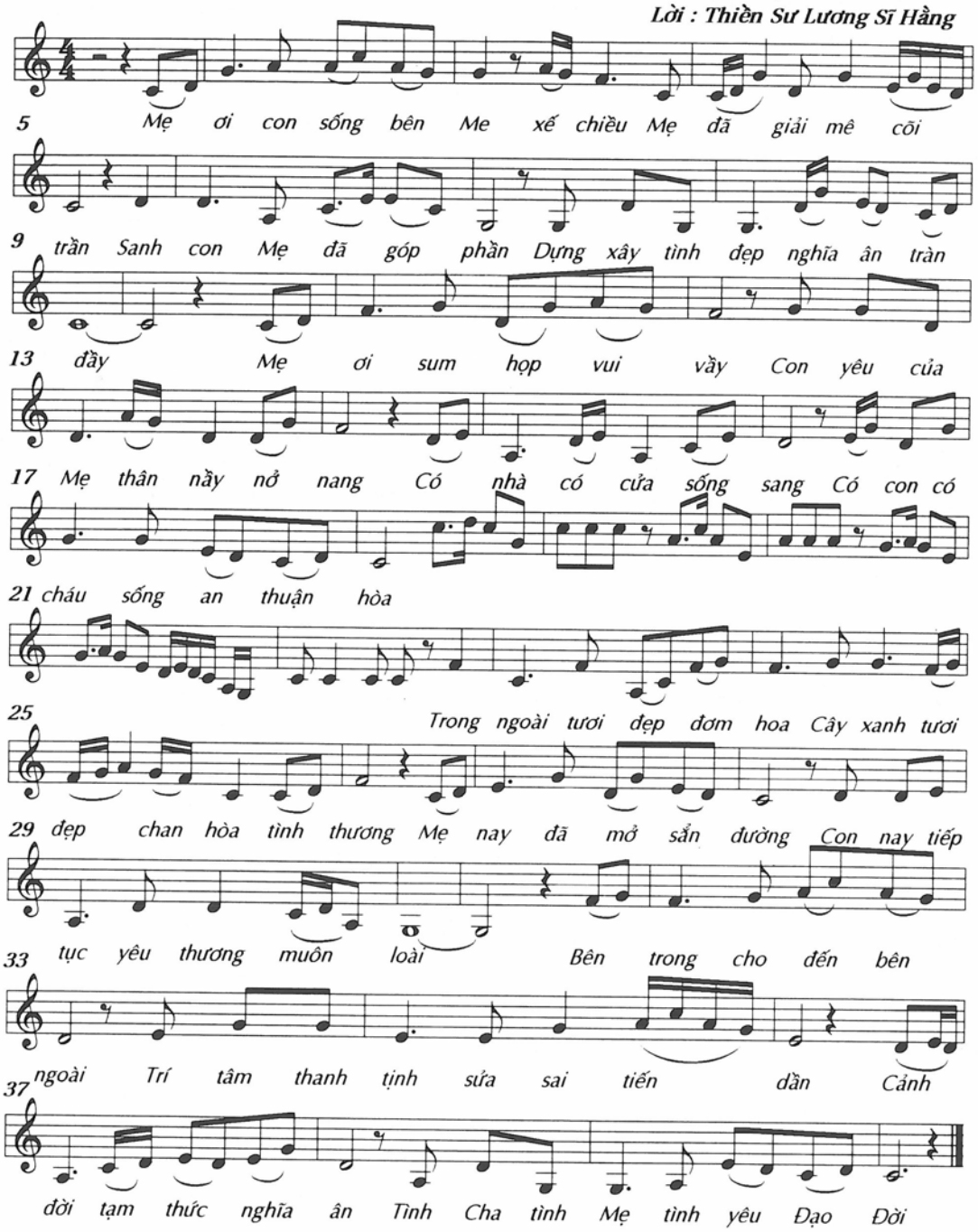

Lời 2:

Xin Mẹ tiền sắm ná
Vòng quanh làng bắn chim
Mà chim nào bị hạ
Động lòng như có kim đâm vào tim ...
Hồ ao nào có cá
Là ta mò tới câu
Ngồi ôm cần rạo rực
Nhìn trời mây nước ngâm nga tiêu sầu ...

Ta bày trò chiến đấu
Cờ: tay cầm nhánh lau
Và gươm là củi mục
Ngựa hồng ta phóng trên lưng tàu cau
Trăng ngày rằm sáng quắc
Ùa ra đường dỡn chơi
Biển trăng rằm vằng vặc
Điệu hò câu hát theo trăng lên trời ...
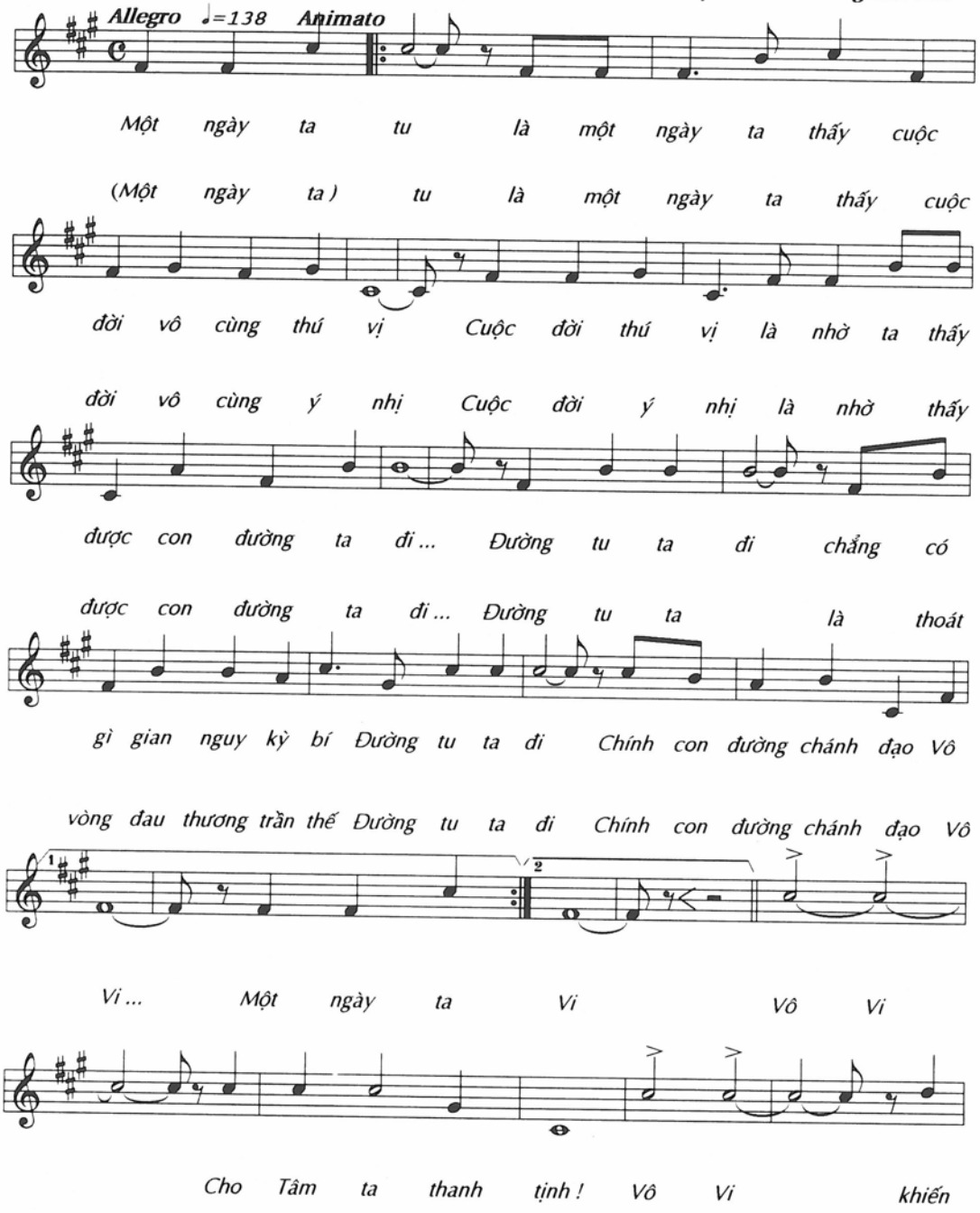
Mẹ ơi
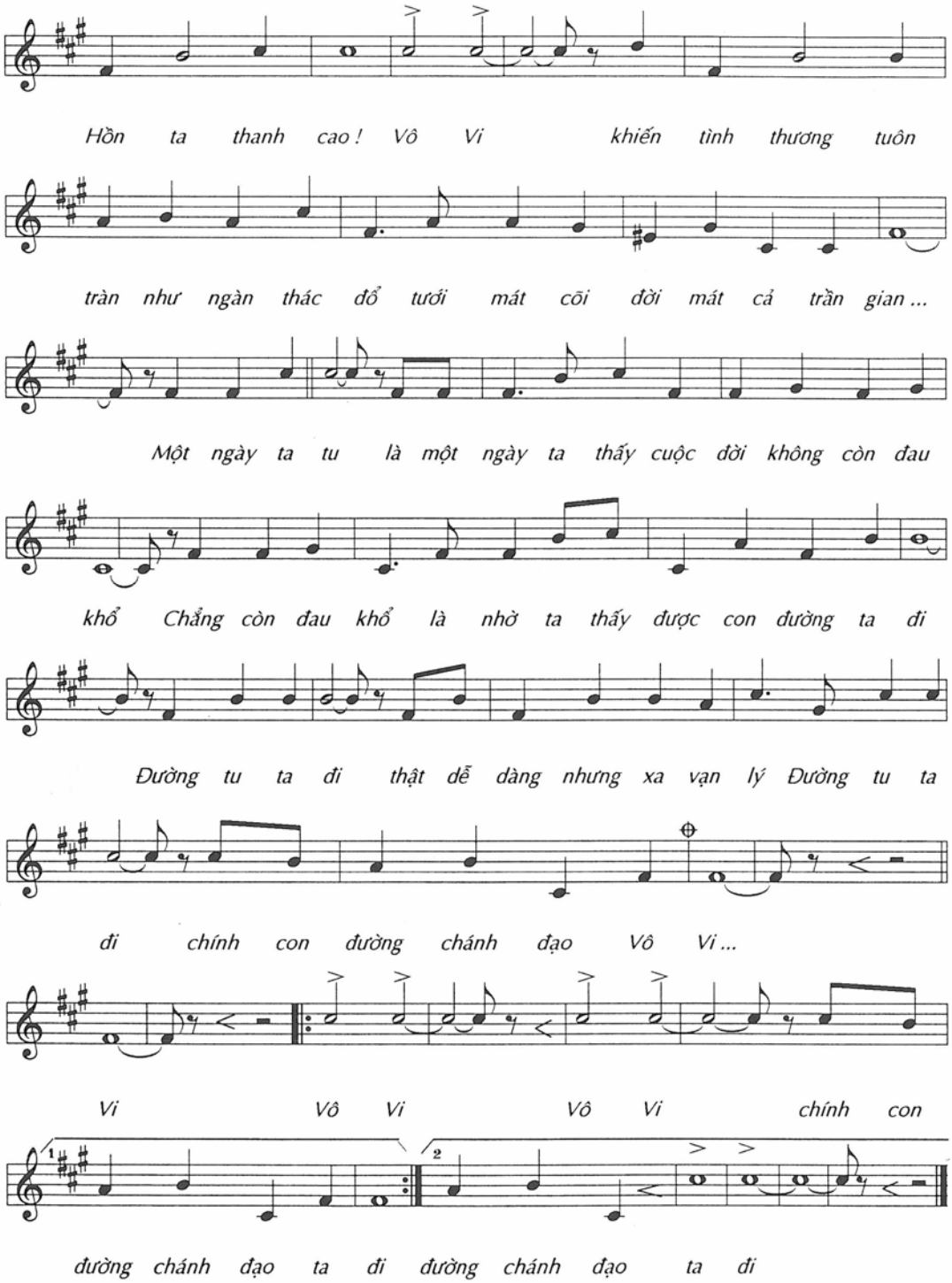
Nhạc: Phạm Đức Thành
Lời : Thiền Sư Lương Sĩ Hằng

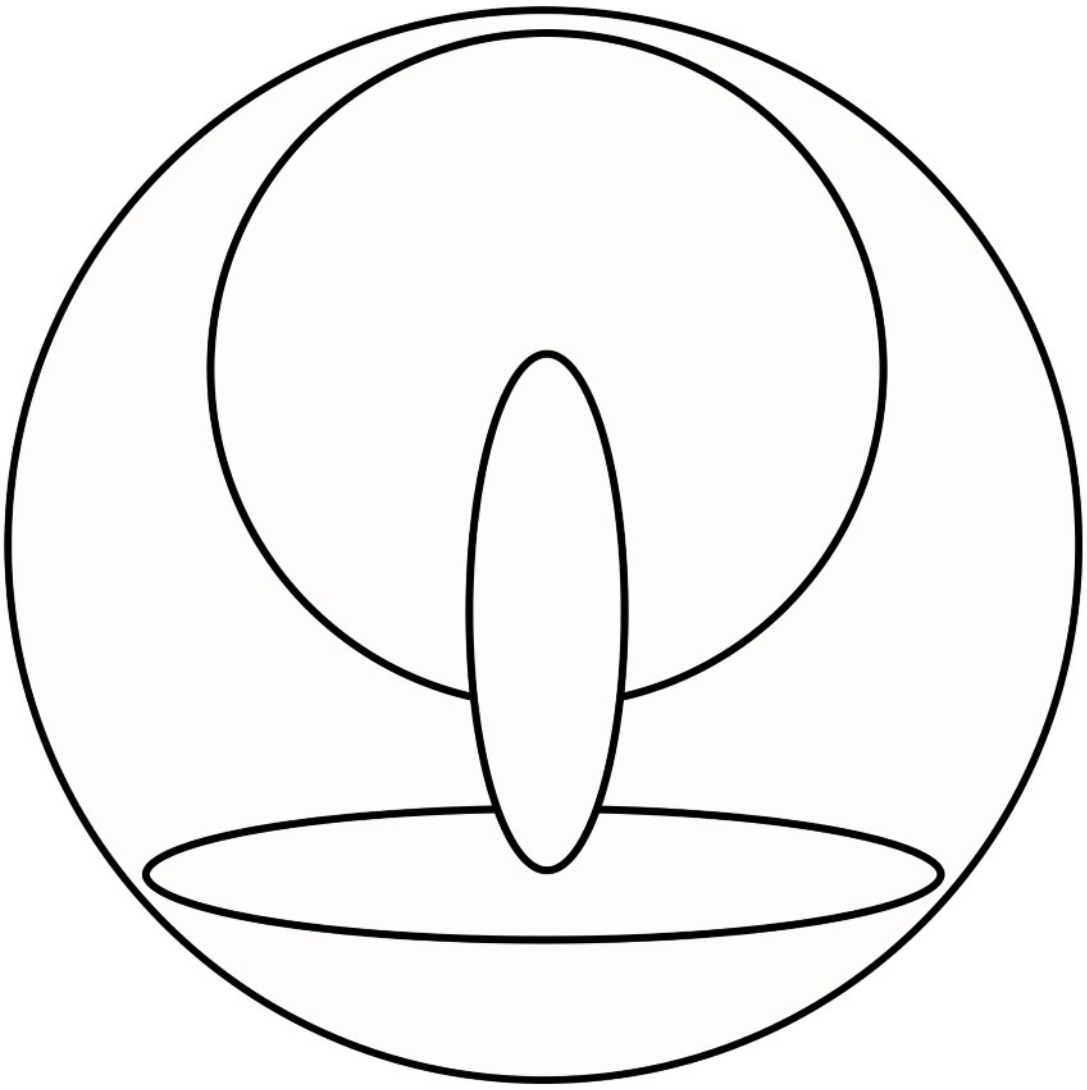

Một Ngày Ta Tu ...

Ý Đạo, lời giảng: Thiền Sư Lương Sĩ Hằng — *Nhạc và lời: Hoàng Thi Thơ*

Hồn ta thanh cao ! Vô Vi khiến tình thương tuôn
tràn như ngàn thác đổ tưới mát cõi đời mát cả trần gian ...
Một ngày ta tu là một ngày ta thấy cuộc đời không còn đau
khổ Chẳng còn đau khổ là nhờ ta thấy được con đường ta đi
Đường tu ta đi thật dễ dàng nhưng xa vạn lý Đường tu ta
đi chính con đường chánh đạo Vô Vi ...
Vi Vô Vi Vô Vi chính con
đường chánh đạo ta đi đường chánh đạo ta đi

Thiền Viện Vô Vi Thế Giới

Thiền Viện Vĩ Kiên

22125 Crest Forest Dr.
Cedar Pines Park, CA 92322
U.S.A.
Mailing Address:
P.O. Box 2045
Westminster, CA 92684-2045 - U.S.A.
Tel : (909)-338-6691

Thiền Viện Hai Không

392 Wayman Lane
Oroville, CA 96565
U.S.A.
Mailing Address:
P.O. Box 5234
Oroville, CA 95966 - U.S.A.
Tel : (530)-589-6972
Email : maioro@yahoo.com

Thiền Viện Nhẫn Hòa

4514 Gold Ridge Ln SW
Olympia, WA 98512 - U.S.A.
Tel : (360)-357-5675
Email : nguyenvg@comcast.net

Thiền Viện Quy Thức

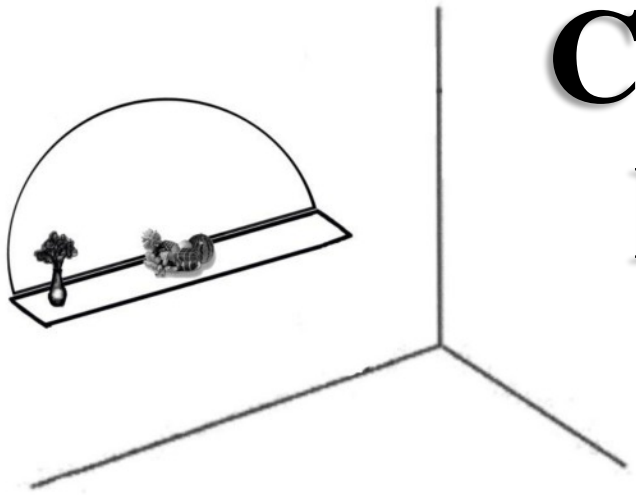
Lieu dit Le Senaillet Lot 220
Publier, 74500 - FRANCE
Tel : (045)-070-8355
Email : santelli.dominique01@tele2.fr

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

105 Wrights Road
Mareeba, QLD 4880
Australia

Thiền Viện Hội Tụ Tâm Linh Cùng Tiến Tới

2922 Jolicoeur
Montreal - Quebec
H4E 1Z3 , Canada
Tel : (514)-769-8799
Email : meditation.jolicoeur@primus.ca
http://tvjolicoeur.jimdo.com/

Cách Thượng Kính Vô Vi

Kính Vô Vi là biểu trưng cho thanh quang của Càn Khôn Vũ Trụ và cũng là biểu trưng cho lòng trung nghĩa.

1. Cách tốt là thượng kính Vô Vi trong phòng khách, hướng về cửa ra vào hay cửa sổ, nơi sáng sủa, khang trang, có nhiều ánh sáng chiếu vào. Kính nên dùng hình bán nguyệt *(nửa hình tròn)* vì hình bán nguyệt nhận ánh sáng mặt trăng dịu hơn. Ban ngày thì nhận ánh sáng mặt trời.

2. Chọn ngày mùng một hay ngày thứ mười lăm *(ngày rằm)* trong tháng âm lịch để thượng kính.

3. Kính Vô Vi khi gắn lên tường phải phủ vải đỏ cho đến khi làm lễ thượng kính.

4. Khi dâng hoa và ngũ quả (*năm loại trái cây tượng trưng cho ngũ tạng)* thì dùng hoa màu trắng (*tượng trưng cho huệ linh)* đặt phía bên trái *(từ ngoài nhìn vào kiếng)*. Đức Thầy có dạy phía bên trái mạnh hơn, ngũ quả thì đặt ngay chính giữa.

   Nếu làm ăn buôn bán thì nhớ dâng hoa mỗi ngày, còn không vào mồng một hay rằm thì dâng hoa và ngũ quả.

5. Đúng 12 giờ trưa, gia chủ đứng trước kính, chắp tay trước ngực và nguyện 3 lần: *"Xin Đức Quan Thánh Đế Quân hộ độ cho gia cang chúng con được bình an, tu hành tinh tấn."*

6. Rồi ngồi trước kính trong tư thế thiền và tập trung ý trí lên trung tâm bộ đầu thầm niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục từ năm tới mười phút. Xong rồi xá 3 lần.

7. Mỗi nhà chỉ nên thượng một kính Vô Vi thôi. Nếu bạn nào đã thượng kính rồi mà không phải hình bán nguyệt thì cứ giữ kính cũ.

Địa Lý Bát Trạch

1 – Bảng Ấn Định Mạng Theo Bát Quái:

Năm Âm Lịch	Dương Lịch	Nam	Nữ
Canh Tý	190 0	Khảm	Cấn
Tân Sửu	1901	Ly	Càn
Nhâm Dần	1902	Cấn	Đoài
Quí Mẹo	1903	Đoài	Cấn
Giáp Thìn	1904	Càn	Ly
Ất Tỵ	1905	Khôn	Khảm
Bính Ngọ	1906	Tốn	Khôn
Đinh Mùi	1907	Chấn	Chấn
Mậu Thân	1908	Khôn	Tốn
Kỷ Dậu	1909	Khảm	Cấn
Canh Tuất	1910	Ly	Càn
Tân Hợi	1911	Cấn	Đoài
Nhâm Tý	1912	Đoài	Cấn
Quí Sửu	1913	Càn	Ly
Giáp Dần	1914	Khôn	Khảm
Ất Mẹo	1915	Tốn	Khôn
Bính Thìn	1916	Chấn	Chấn
Đinh Tỵ	1917	Khôn	Tốn
Mậu Ngọ	1918	Khảm	Cấn
Kỷ Mùi	1919	Ly	Càn
Canh Thân	1920	Cấn	Đoài
Tân Dậu	1921	Đoài	Cấn
Nhâm Tuất	1922	Càn	Ly
Quí Hợi	1923	Khôn	Khảm
Giáp Tý	1924	Tốn	Khôn
Ất Sửu	1925	Chấn	Chấn
Bính Dần	1926	Khôn	Tốn
Đinh Mẹo	1927	Khảm	Cấn
Mậu Thìn	1928	Ly	Càn
Kỷ Tỵ	1929	Cấn	Đoài
Canh Ngọ	1930	Đoài	Cấn
Tân Mùi	1931	Càn	Ly
Nhâm Thân	1932	Khôn	Khảm

Năm Âm Lịch	Dương Lịch	Nam	Nữ
Quí Dậu	1933	Tốn	Khôn
Giáp Tuất	1934	Chấn	Chấn
Ất Hợi	1935	Khôn	Tốn
Bính Tý	1936	Khảm	Cấn
Đinh Sửu	1937	Ly	Càn
Mậu Dần	1938	Cấn	Đoài
Kỷ Mẹo	1939	Đoài	Cấn
Canh Thìn	1940	Càn	Ly
Tân Tỵ	1941	Khôn	Khảm
Nhâm Ngọ	1942	Tốn	Khôn
Quí Mùi	1943	Chấn	Chấn
Giáp Thân	1944	Khôn	Tốn
Ất Dậu	1945	Khảm	Cấn
Bính Tuất	1946	Ly	Càn
Đinh Hợi	1947	Cấn	Đoài
Mậu Tý	1948	Đoài	Cấn
Kỷ Sửu	1949	Càn	Ly
Canh Dần	1950	Khôn	Khảm
Tân Mẹo	1951	Tốn	Khôn
Nhâm Thìn	1952	Chấn	Chấn
Quí Tỵ	1953	Khôn	Tốn
Giáp Ngọ	1954	Khảm	Cấn
Ất Mùi	1955	Ly	Càn
Bính Thân	1956	Cấn	Đoài
Đinh Dậu	1957	Đoài	Cấn
Mậu Tuất	1958	Càn	Ly
Kỷ Hợi	1959	Khôn	Khảm
Canh Tý	1960	Tốn	Khôn
Tân Sửu	1961	Chấn	Chấn
Nhâm Dần	1962	Khôn	Tốn
Quí Mẹo	1963	Khảm	Cấn
Giáp Thìn	1964	Ly	Càn
Ất Tỵ	1965	Cấn	Đoài

Hướng Tốt					Hướng Xấu			
Mạng	Thiên Ý	Phúc Đức	Sinh Khí	Phục Vị	Ngũ Quỷ	Lục sát	Họa Hại	Tuyệt mạng
Càn	Đông Bắc	Tây Nam	Tây	Tây Bắc	Đông	Bắc	Đông Nam	Nam
Khảm	Đông	Nam	Đông Nam	Bắc	Đông Bắc	Tây Bắc	Tây	Tây Nam
Cấn	Tây Bắc	Tây	Tây Nam	Đông Bắc	Bắc	Đông	Nam	Đông Nam
Chấn	Bắc	Đông Nam	Nam	Đông	Tây Bắc	Đông Bắc	Tây Nam	Tây
Tốn	Nam	Đông	Bắc	Đông Nam	Tây Nam	Tây	Tây Bắc	Đông Bắc
Ly	Đông Nam	Bắc	Đông	Nam	Tây	Tây Nam	Đông Bắc	Tây Bắc
Khôn	Tây	Tây Bắc	Đông Bắc	Tây Nam	Đông Nam	Nam	Đông	Bắc
Đoài	Tây Nam	Đông Bắc	Tây Bắc	Tây	Nam	Đông Nam	Bắc	Đông

Phụ Chú:

1. Trước khi dùng la bàn để định hướng, nhớ kiểm soát kỹ xem la bàn có chính xác không.
2. Hướng nhà là hướng cửa chánh vào nhà, không phải hướng cửa cổng, cũng không phải hướng mặt tiền nhà.
3. Một điểm cũng cần nêu rõ là chọn hướng nhà là một trong những điểm quan trọng trong vấn đề xem địa lý của cái nhà.

Phương Pháp Ấn Định Mạng Theo Bát Quái:

1. Cách định "Mạng" được tính theo vòng chu kỳ. Cứ mỗi 9 năm, vị trí "Mạng" lại tuần tự ấn theo thứ tự quy định (Xin Xem Bảng dưới).
2. Cách tính theo Âm lịch (Cũng theo vòng chu kỳ):
   - 10 Thiên Can: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quí.
   - 12 Địa Chi: Tý, Sửu, Dần, Mẹo, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

   Thí Dụ: 1904 là Giáp Thìn, 1905 là Ất Tỵ, 1906 là Bính Ngọ…….

3. Năm Sanh phải căn cứ theo Âm Lịch, tức là ngày sinh sau ngày tiết Lập Xuân mới được xem là

Nam	Khảm	Ly	Cấn	Đoài	Càn	Khôn	Tốn	Chấn	Khôn
Nữ	Cấn	Càn	Đoài	Cấn	Ly	Khảm	Khôn	Chấn	Tốn
Năm Sanh	1900	1901	1902	1903	1904	1905	1906	1907	1908
	1909,1918	1910,1919	1911,1920	1912,1921	1913,1922	1914,1923	1915,1924	1916,1925	1917,1926
	1927,1936	1928,1937	1929,1938	1930,1939	1931,1940	1932,1941	1933,1942	1934,1943	1935,1944
	1945,1954	1946,1955	1947,1956	1948,1957	1949,1958	1950,1959	1951,1960	1952,1961	1953,1962
	1963,1972	1964,1973	1965,1974	1966,1975	1967,1976	1968,1977	1969,1978	1970,1979	1971,1980
	1981,1990	1982,1991	1983,1992	1984,1993	1985,1994	1986,1995	1987,1996	1988,1997	1989,1998
	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016

Toa Thuốc Rượu Trật Đả Ông Tư Để Lại

Chủ Trị :

Đau nhức, tê bại, bị đánh máu ứ bầm tím, nhức mỏi, dùng thuốc này bôi nơi ấy sẽ khỏi. Trật gân, té đau ở đâu xoa ở đó sẽ dễ chịu. Xoa bóp tay chân, ông già bà lão đau mình mẩy cũng có thể dùng được. Đàn bà sanh đẻ đau thắt lưng xoa nơi đó và hai bàn chân sẽ tránh khỏi tê thấp.

Gồm 23 vị thuốc mỗi vị 3 chỉ, ngâm với 3 lít rượu trắng (vodka hay đế), mỗi vị sau đây được chua thêm tiếng Pinyin và Latin hoặc tiếng Anh để tiện việc tra cứu.

1. Đinh hương
2. Đại hồi
3. Tiểu hồi
4. Thương truật
5. Nhục quế
6. Huyết giác
7. Huyết kiệt
8. Phòng phong
9. Phòng kỹ
10. Tế tân
11. Địa liền
12. Thiên niên kiện
13. Một dược
14. Mộc qua
15. Long não
16. Hồng hoa
17. Tục đoạn
18. Ngưu tất
19. Đậu khấu
20. Thảo quả
21. Xuyên ô
22. Nhũ hương
23. Tần giao
24. Chương não
25. Băng phiến

Gói Băng Phiến và Chương Não trong bao nylon riêng cho đừng bay hơi.
Toa này có vài vị khó tìm như vị số 6. Huyết giác, 11. Địa liền,

Phương Thuốc Trật Đả

Tiên Long Trật Đả Tửu Dược
仙 龍 跌 打 酒 藥

****** For External Use Only **** Thuốc Để Thoa Ngoài Da ******

List of Ingredients (Thành Phần): [Note: 1 钱 (Tiền) = 3.125 grams ; 1 分 Fen (Phân) = 0.3125 gram]

1) Mộc Biệt Tử 木 别子 6 钱 (Tiền)
2) Nhũ Hương 乳香 6 钱 (Tiền)
3) Thiên Ma 天麻 4 钱 (Tiền)
4) Mẫu Đan Bì 牡丹皮 4 钱 (Tiền)
5) Mã Tiền Tử 馬錢子 4 钱 (Tiền)
6) Bán Hạ 半夏 4 钱 (Tiền)
7) Thạch Lưu Bì 石榴皮 4 钱 (Tiền)
8) Phòng Phong 防風 4 钱 (Tiền)
9) Lư Hội 蘆薈 4 钱 (Tiền)
10) Tự Nhiên Đồng 自然銅 4 钱 (Tiền)
11) Đại Hoàng 大黃 8 钱 (Tiền)
12) Hồng Hoa 紅花 8 钱 (Tiền)
13) Tam Thất (Điền Thất) 三七(田七) 6 钱 (Tiền)
14) Chi Tử 枝子 6 钱 (Tiền)
15) Chương Não 樟腦 4 钱 (Tiền)
16) Băng Phiến 冰片 4 钱 (Tiền)
17) Mạt (Một) Dược 沒 藥 6钱 (Tiền)
18) Bạch Phụ Tử 白附子 6 钱 (Tiền)
19) Địa Cốt Bì 地骨皮 8钱 (Tiền)
20) Bách Bổ 百補 8钱 (Tiền)
21) Thiên Nam Tinh 天南星 6 钱 (Tiền)
22) Xà Sàng Tử 蛇床子 6 钱 (Tiền)
23) Xuyên Khung 川芎 6 钱 (Tiền)
24) Hoa Tiêu 花椒 4 钱 (Tiền)
25) Huyết Kiệt 血竭 6 钱 (Tiền)
26) Đinh Tử Hương 丁子香 6 钱 (Tiền)
27) Đương Quy 當 歸 6 钱 (Tiền)
28) Long Cốt 龍骨 4 钱 (Tiền)

Cách Bào Chế Tửu:

Cách Nhanh:

- Gói Băng Phiến và Chương Não trong bao nylon riêng cho đừng bay hơi.
- Trừ Băng Phiến và Chương Não, bỏ tất cả các vị thuốc vào nồi với ½ gallon nước đậy kín, nấu sôi và để nhỏ lửa hâm trong 30 phút, Sau đó để cho nguội.
- Đổ thêm vào thuốc ½ gallon of 95% alcohol (Everclear, grain alcohol) và bỏ tất cả thuốc vào một hũ kiếng lớn (hoặc chia đều trong những hũ kiếng nhỏ hơn)
- Bỏ Băng Phiến và Chương Não vào hũ rồi đậy kín.
- Trong vòng 1 tháng, rượu thuốc có thể dùng được.
- Cất hũ thuốc ở một chỗ vừa mát, vừa khô và đừng để bị ánh nắng chiếu vào.

Cách Chậm:

- Gói Băng Phiến và Chương Não trong bao nylon riêng cho đừng bay hơi.
- Trừ Băng Phiến và Chương Não, ngâm tất cả các vị thuốc với 4 lít rượu 40 độ trong hũ kiếng rồi đậy kín.
- Sau 3 ngày đổ Băng Phiến và Chương Não vào hũ rồi đậy kín.
- Rượu có thể dùng được sau khi đổi màu vàng thành màu đen (Ngâm tối thiểu là 90 ngày. Tốt nhất là ngâm đúng 1 năm. Không cần ngâm lâu hơn 1 năm.).
- Trong vòng 2 tới 3 tháng đầu, lắc hũ mỗi tuần một lần.
- Nhiều người còn xay thuốc ra thành bột trước khi ngâm rượu.
- Ngâm bột thuốc sẽ giúp cho rượu chóng thành thuốc hơn, nhưng không cần thiết phải làm như vậy.
- Cất hũ thuốc ở một chỗ vừa mát, vừa khô và đừng để bị ánh nắng chiếu vào.

Mục Lục

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi	Trang 2
Hình Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên	3
Lá Thư Đặc San Vô Vi	4
Hình Đức Tổ Sư – Đỗ Thuần Hậu	5
Thơ "Du Hành Đạo Pháp"	6
Tình Thương	7
Thơ "Vô Vi"	15
Ý Nghĩa Của Phù Hiệu " Tứ Đại Giai Không "	16
Diễn Văn Khai Mạc "Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2017"	17
Bạn Đạo Ngoại Quốc Ở Canada	20
Lòng Biết Ơn	26
Ngày Tết Vô Vi	27
Cảm Tưởng Về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp	28
Thơ "Thương Yêu Xây Dựng"	29
Thơ Đức Thầy	29
Tâm Sự Cùng Thầy Và Quý Bạn	30
Những Phút Giây Hạnh Phúc	34

Thơ "Thức Tánh" 35

Nghề Tu 36

Tình Thầy Tận Độ 43

Đôi Dòng Tâm Sự 48

Thơ "Tự Thuật Thi" 51

Cảm Nhận Lần Đầu Tiên Tham Gia Đại Hội Nước Ngoài 52

Hình Ảnh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2016 53

Hình Ảnh "Viếng Thăm Mộ Tổ 2017" 64

Hình Ảnh "Sinh Hoạt Thiền Đường Hồ Văn Em" 65

Khóa Sống Chung - Sapa 66

Thơ Đức Thầy "Từ Thượng Đế Mà Có, Hòa Tan Với Thượng Đế Mà Tựu" 67

Gia Chánh 90

Thư Từ Lai Vãng 94

Vấn Đạo 124

Tập Nhạc "Dũng Hành" 165

Thiền Viện Vô Vi Thế Giới 200

Cách Thượng Kiếng Vô Vi 201

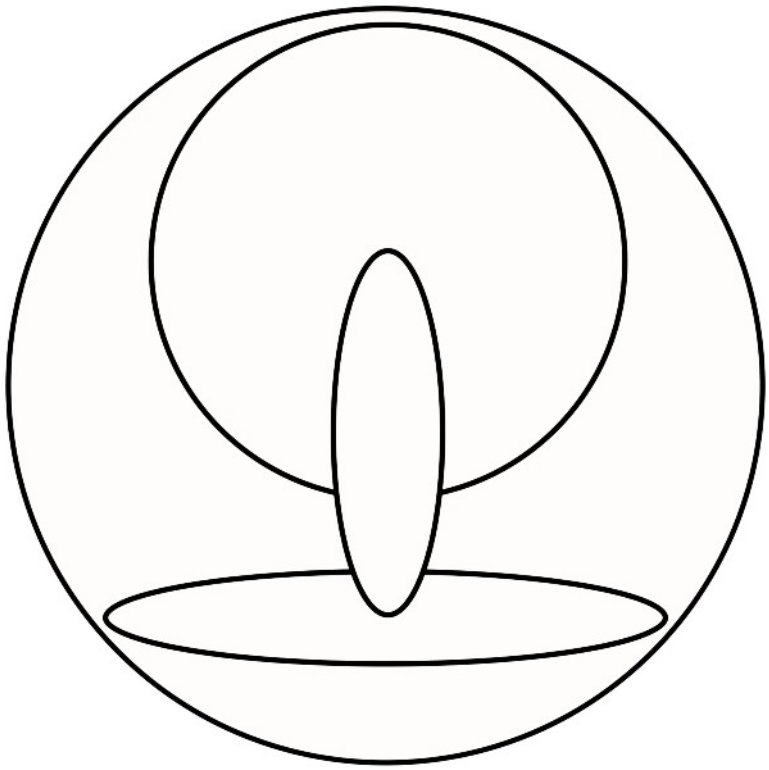
Địa Lý Bát Trạch 202

Toa Thuốc Rượu Trật Đả Ông Tư Để Lại 205

Phương Thuốc Trật Đả 206

Mục Lục 208

Liên Lạc 211

Thông Tin Liên Lạc

www.voviphatphap.org

www.vovinewyork.org

Voviphatphap@gmail.com

Vovinewyork@gmail.com

Kinhsachvovi@gmail.com

Tuanbaovovi@gmail.com

Vovidacsan@gmail.com

NOT FOR SALE

Biển Cho Lặng Minh Châu Mới Phát

Lòng Cho Riêng Mới Gọi Là Thần

Nam Mô A Di Đà Phật

Vạn Vật Thái Bình